

РЕБЕКА БРАНДУЕЙН КРАЯТ НА ДЪГАТА

Превод от английски: Алеко Дянков, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЕКСПЛОЗИЯТА

Скалистите планини, Колорадо, 1877 г.

Прилича на гръбначния стълб на света, си помисли мъжът почитателно, поглеждайки нагоре към страшната планинска верига, която се беше надвесила над него и разрязваше като с нож земите от двете страни на предпланините. Цял живот щеше да се чуди, че простосмъртни като него не само бяха посмели да се изправят пред тези опасни склонове, но и ги бяха покорили. А това че той самият щеше тази нощ да пречупи този мамонтски гръбнак, му се стори извънредно егоистично и направо налудничаво. И въпреки всичко, той беше съвсем с ума си; планът можеше да се стори на мнозина ненормален, но бе изпипан докрай, до най-малката подробност. Оставаше само да го изпълни.

Мъжът притвори очи и вдигна по-високо на рамото си платнения чувал, пълен с динамит, детонатори и фитили. Беше взел чувала от там, където го бе скрил същата сутрин, между скалните отломъци. Продължи бавно и прикрито по заснежения склон, на който той и тримата му партньори преди повече от десет години очертаха парчето земя за търсене на злато. Когато четиримата още промиваха злато, бяха приятели и приятелството им беше плод на всеобщото желание и на решителността, да се извлече по възможност всичко, което можеше да се вземе от тази дива и прекрасна земя. Беше плод и на опияняващото напрежение, когато в началото — само със сита, кирки и лопати — откриха злато и после продължиха търсенето с вибрационни корита и с улеи за промиване. Лесни времена, хубави години... И когато постепенно тези извори пресъхнаха, и те трябваше да копаят на дълбоко, когато започнаха трудното разработване на земните пластове, нещата се промениха, тръгнаха зле. Алчността бе надигнала грозната си глава и мъжете почнаха да се подозират взаимно.

Така действуваше златото на хората.

Безмълвно си бяха обявили война. А тази нощ мъжът, който вървеше срещу вятъра и снега, щеше да нанесе унищожаваш удар на врага. Пак си повтори, че е премислил точно своите планове. Сега щеше да ги изпълни и да види каква реколта ще получи от това, което беше засял. Скрежта и камъчетата, покрили земята, скърцаха силно под кожените му ботуши, когато той продължи устремено по нанагорницето на тясната пътека. Нагоре към златната мина „Крайт на дъгата“, която принадлежеше на него и на тримата му партньори.

Пътят беше стръмен и на някои места много труден. Ледът и дълбоките преспи усложняваха още повече придвижването му нагоре. Редкият високопланински въздух и студеният вятър едва позволяваха на мъжа да диша. Той спря за момент и си пое дълбоко въздух през заскрежения вълнен шал. Дъхът му образуваше бели кълбета в тъмнината, а черното нощно небе бе осветено само от мъгливото сребристо сияние на звездите. Мъжът пусна чувала на земята и потърка ръце, които въпреки подплатените с кожа дебели ръкавици, бяха вече съвсем измръзнали. Качи товара си отново на рамо и продължи задъхано нататък.

Така се беше навлякъл срещу зимния студ на Скалистите планини, че човек можеше да го сбърка с мечка, изкачваща се по склона. И въпреки това, мъжът се криеше и приклякваше в сянката на малкото дървета, на скалните отломъци и склонове покрай пътя. Нямаше вероятност някой да го открие в такава неприветлива нощ, но той не искаше шепата мъже, които работеха и живееха в златната мина да го видят и разпознаят. Вече се виждаха силуетите на паянтовите бараки, сковани от груби дъски, от които се състоеше „Крайт на дъгата“. Високата кула на шахтата, помпата, бараката с инструментите, скромната спалня с кухнята и съвсем разнебитеният външен клозет се бяха сгушили в една падинка. Всичко изглеждаше тихо и спокойно, но винаги съществуваше вероятността някой от мъжете в спалнята да не е заспал много дълбоко, или пък да излезе до нужника.

Работниците от мината бяха същата хитра и жилава пасмина, както всички други златотърсачи. Те се осланяха на инстинктите и разума си, за да могат да оживеят, тъй като златодобивът беше трудна и опасна дейност. И най-малкото невнимание можеше да убие човека или другарите му. Хора без смелост и издържливост не се задържаха дълго в тази работа. А човек с тези качества пък би бил по-склонен от

всеки друг да се надигне и да види какво става, ако се е пробудил от някакъв подозрителен шум. Можеше да събуди и останалите в бараката, особено ако забележеше необичаен силует в тъмнината.

Но мъжът, който се криеше между дърветата зад златната мина, се беше погрижил и за това. Още в ранния следобед бе поръчал в кръчмата „При мама Лоуд“ да изпратят цяло буре уиски в „Краят на дъгата“. Написал бе и кратко послание: „Да се стоплите малко в студената нощ.“

Надяваше се, че мъжете в бараката се бяха напили вече до козирката, на сутринта щяха да ги болят главите и да им къркорят червата. При тази мисъл той се усмихна за момент, но после се сети за задачата си. Прикрит в сенките, той продължи през снега до мястото, където в склона беше изкопана шахта за вадене на рудата. По този път щеше да влезе в мината, понеже сам не можеше да се справи с макарата за изваждане на златото.

Като защитно средство срещу крадци и нежелани гости пред входа на шахтата беше поставена дебела дървена врата с верига и катинар. Но мъжът пусна спокойно чувала на земята и се захвана за работа. Извади малка ножовка от джоба на палтото си и след кратко усилие преряза веригата, станала чуплива от вкочаняващия студ. С глух дрънчащ звук веригата и катинарът паднаха на земята, но воят на вятъра заглуши всякакъв шум. Мъжът бавно започна да отваря вратата, като внимаваше пантите да не скърцат много, ала вятърът изведнъж я подхвана и я изби от измръзналите му ръце. Невероятната сила на вятъра, който свиреше около върха, разтвори широко портата и я запрати с трясък в дървената рамка. Долният ъгъл дори се зарови в пръстта. Вратата се беше заклецила и скърцаше, полношвайки се под напора на стихията. Мъжът изпсува и се заозърта уплашено, като че ли очакваше от бараката да изскочи глутница златотърсачи, въоръжени с чукове и кирки. Но освен виещия вятър и завихреният от него сняг, всичко беше спокойно. Мъжът бързо прехвърли чувала в шахтата, освободи заклецената врата и когато влезе в златната мина я затвори след себе си.

Вътре спря за момент, за да свикнат очите му с плътната тъмнина. Ослуша се внимателно за необичайни шумове, които да го предизвестят, че не е сам. Тук се беше случило убийство — и макар да нямаше доказателства за деянието — не искаше да бъде следващата

жертва. Чуваше се само приглушеният вой на вятъра в страничните тунели, поскърцването на масивните дървени греди, които подпиреха свода, тихото подрънкване на въжето на макарата и глухото ехо на капеща вода, кънтящо навред в златната мина. Когато разбра, че всичко е така, както той очакваше, мъжът се наведе и заопипва за фенера, който беше оставил тук още през деня.

Изведнъж галерията пред него се показва като релефна картина от светлини и сенки. Мъжът вдигна отново чувала и тръгна по релсите, като си светеше с фенера. Познаваше „Краят на дъгата“ от край до край, всяка извивка на галерията му беше пред очите и лесно намери местата, които беше определил след дълго обмисляне. На тези места постави пръчки динамит. Знаеше много добре, че работата с динамит е опасна, но той имаше опит във взривяването. От всички мъже в златната мина, само двама от партньорите му щяха да се справят така добре като него със задачата, а от това зависеше успехът на неговия план.

След като беше поставил взривовете внимателно по местата им, отреза с ножа си едно по-късо парче фитил и го запали с кибрит. Хукна да бяга към изхода, като запалваше, минавайки, фитилите на динамита. Точно за частица от секундата успя да възпламени и последния, когато фитилът в ръката му вече изгаряше ръкавицата. Хвърли го на земята и полетя нататък — дишаше на пресекулки, сърцето му биеше лудо, а фенерът, с който си светеше, щеше всеки момент да угасне.

Стигна до средата на галерията, когато първите динамитни пръчки избухнаха и разкъсаха тишината на зимната нощ. Беше готов да посрещне експлозията, олюля се леко, но продължи да тича, понеже знаеше колко бързо и смъртоносно се срутваха шахтите и галериите зад него. Така мината щеше да бъде ефикасно запечатана, но не и разрушена. Когато излезе навън, заслиза бегом по склона — един тъмен силует, който скоро се сля със сенките на дърветата. В този момент другите златотърсачи, разбудени от експлозията и от земните трусове, изскочиха навън. Като видяха дима и скалните отломъци, изхвърлени от главната шахта, те се развикаха и започнаха да псуват. Някои, още сънени, тепърва навличаха панталони и ботуши върху дългите си вълнени гащи. Един от златотърсачите загуби равновесие, размаха несигурно и безпомощно ръце и тупна в една преспа под верандата на бараката.

Бомбаджията следеше развитието на нещата, скрит зад дърветата, и разпозна, че падналият беше Старият от Аляска, който сега ръкомахаше в снега и се опитваше да се изправи. Саботьорът се ухили, след това се обърна и тръгна надолу, а усмивката му се превърна в ехиден смях, когато си помисли как ли ще реагират тримата му партньори, щом узнаят за поредната катастрофа.

КНИГА ПЪРВА
ПРАШНИЯТ ДИЛИЖАНС

ГЛАВА ПЪРВА

Бостън, Масачузетс, 1877 г.

От всички страни Бостън бе обграден от хълмове — по-ниски възвишения на север и по-високите Сини планини на юг. От Тримаунтън, Тройната планина, която някога се извисяваше непосредствено зад Комън, бе останал само хълмът Бийкън, а и той беше вече почти изравнен. Бийкън и другите два върха на планината бяха изравнени през този век за засипване на заливи, мочурища и солени блата. И сега полуостровът Шоумът, на който бе основан Бостън, и който едно време беше заобиколен едва ли не отвсякъде с вода, почти не се открояваше от сушата.

Подобно на полуострова, на който беше построен, малкият манастир на урсулинките, обграден не от възвишения, а от високи червени тухлени зидове, скрити скромно зад огромни стари брястове, се беше нагодил към околната среда, без да бие на очи. Изграден бе в гъсто населен квартал на северния край на града. В средата на века тук живееха почти само ирландци, но през последните години те се бяха изнесли, когато в квартала пристигнаха еврейските заселници. Манастирът беше беден и не можа да последва ирландците, затова си бе останал тихо и кротко на старото място. Благочестивите сестри, които рядко напускаха стените му, се занимаваха предимно с възпитанието и обучението на млади момичета, изпратени тук като послушнички.

Повечето от тези момичета бяха от добри ирландски католически семейства със скромни доходи, но имаше и сираци. Една от последните бе и младата жена, коленичила в параклиса на манастира. На седемгодишна възраст я бяха изпратили при урсулинките, тъй като майка ѝ се бе поминала малко преди това след дълго боледуване, а баща ѝ не можеше едновременно да работи и да се грижи за нея. Сърцето му се пръскаше от мъка, когато се раздели с единственото си дете, но все пак остави момичето при сестрите и тръгна по широкия свят да си търси късмета. От тогава бяха изминали вече дванадесет години.

След повече от десетилетие възпитание в манастир на урсулинките, почти всички момичета се превръщаха в благоприлични, добродетелни и изискани млади дами. *Никоя ученичка не можеше да бъде външно по-изискана и възискателна от Джослин О'Рурк* — си мислеше преподобната майка Мария, като наблюдаваше стройната и забулена фигура, коленичила на първата скамейка с наведена глава, преплетени за молитва ръце и проста броеница между пръстите. Рошавото, уплашено и опърничаво грозно пате, което бе пристигнало в манастира, се бе превърнало в красив лебед, изпълнен с безстрашие и чар. Но преподобната майка не се лъжеше от трогателната гледка, която представляваше младата жена, потънала сякаш в набожна молитва. Игуменката знаеше много добре, че лустрото на святост беше всъщност само една много добре заучена поза, с която момичето често успяваше да измами по-неопитни очи. Останалите сестри смятаха, че Джослин е ангел, а преподобната майка бе често на друго мнение. След повече от десет години тя вярваше, че Господ се е обзаложил с Дявола за душата на това момиче, както пишеше в Библията за Йов. *Той й бе изпратил Джослин О'Рурк, за да изпробва вярата й.*

Дванадесетте години в манастира с неговия строго определен дневен ред и всички забележки на игуменката бяха успели да смекчат дивия характер на младата жена, без обаче да го укротят. Вътрешната сила, която я караше да коленичи с изправен гръб и повдигнати рамене, не произлизаше от нейната дълбока, безрезервна вяра и убеждение, а от инат и вироглавство. *Спокойно може да си повтаря скоропоговорки, като прехвърля броеницата през пръстите си* — си мислеше игуменката отчаяно. Но спомнеше ли си за ужасния скандал, станал наскоро в манастира, в който Джослин бе изиграла една толкова тъжна роля, преподобната майка Мария разбираше, че прекалено строго осъжда младата жена.

И наистина, откакто се случи тази история Джослин бе много потисната, а това беше неестествено и вредно, както смяташе игуменката. Джослин действително искаше да не напуска повече манастира и да стане монахиня. Преподобната Мария знаеше много добре, че това решение бе взето под силно емоционално напрежение и беше опитала да отклони момичето от тази внезапна и прибързана стъпка, но то бе посрещнало всички пречки с едно тихо, но решително

упорство. В края на краищата игуменката бе разрешила на Джослин, макар и с нежелание, да постъпи в манастира.

Въпреки че се съмняваше в дълбочината на вътрешното призвание на младата жена, преподобната майка се тревожеше от това, че сега изведнъж Джослин трябваше да излезе навън в грешния свят. Такава щеше да бъде последицата от трагичната новина, пристигнала преди час в манастира. *Мили Боже в Твоята доброта, защо сега и това, след като току-що е прекарала толкова страшни неща!* — си бе помислила игуменката, като четеше писмото, адресирано до нея.

Дълго време Джослин живееше в манастира като гъсеница, оплела се в пашкул. Бе израснала с ясното съзнание за бурния живот отвъд високите зидове и въпреки това си бе останала в неведение, докато жестоката истина на външния свят бе изсипала върху нея страшните си удари. И сега трябваше да напусне тази охраняваща я среда, макар че в момента предпочиташе да се скрие от света. Преподобната майка Мария се тревожеше за възпитаничката си, тъй като знаеше, че Джослин напоследък наистина се опитваше да се представи за невзрачна нощна пеперуда, а всъщност беше пъстра, буйна и невъздържана птичка.

В Джослин О'Рурк тлееше гореща вътрешна страст, която самата тя сигурно усещаше. През всичките тези години нейната земна привързаност не се промени, въпреки острите критики на игуменката. Това си личеше по блясъка на зелените ѝ очи, в моменти, когато младата жена бе сама и стоеше пред кованите решетки на портата, наблюдавайки Бостън отвъд оградата. Личеше и по това, как тя без задръжки заравя ръце в пръстта на манастирската градина, в която отглеждаше цветя, билки, плодове и зеленчуци, тъй нужни за кухнята и болницата. С удоволствие Джослин протягаше изразителното си лице към лъчите на лятното слънце, прокраднали се през клонките на овошките в малката горичка зад манастира. А стройната ѝ снага се движеше грациозно под послушническите дрехи. Страстта на Джослин бе дълбока и скорошният скандал го бе доказал напълно. И въпреки че историята не бе довела до избухването, от което игуменката отдавна се плашеше, желанието на Джослин да прикрива насила чувствата си не беше най-доброто решение.

Нито скандалът, нито последиците бяха добра поличба за бъдещето на младата жена. Послушница, която скоро щеше да стане

монахиня, би трябвало докрай да познава себе си и да е намерила вътрешния си мир, да е убедено от все сърце в призванието си. Игуменката осъзнаваше с отчаяние, че това не можеше да се твърди за Джослин. Не вярата ѝ беше под въпрос, а Божието желание, тя да му служи като една от Христовите невести.

Преподобната майка въздъхна дълбоко, когато погледна отново двете писма в ръката си, едното още не беше отворено. Сърцераздирателните новини, които трябваше да предаде, несъмнено и безмилостно щяха да разтърсят Джослин в нейното уединение и да я изкоренят, да я изведат от манастира, в който тя упорито търсеше утеха, без да може да я намери. Със съжаление игуменката разбра, че Джослин се нуждае от много повече утеха, отколкото самата вяра можеше да ѝ даде. *Колко странно* — мислеше тя, че няколко страници хартия, върху които много пасажи бяха задраскани, притежават властта да постигнат това, което на нея не ѝ се беше отдало. Ирония на съдбата! Но от друга страна, не виждаше ли Господ всичко, не знаеше ли всичко и пътищата Му не бяха ли винаги неведоми? Това значи е Негов знак, макар и болезнен, че Джослин не е предназначена да Му служи като монахиня. Господ имаше другаде нужда от нея! Преподобната майка Мария дълбоко се надяваше да е така. Не искаше да даде погрешен съвет на младата жена, само заради собствените си страхове и вътрешни борби. Джослин често я бе поставяла пред тежки изпитания, но игуменката таеше в сърцето си скрита слабост към това момиче. Затова и така дълбоко го съжеляваше сега.

Безмълвно майка Мария се молеше за просветление, тръгвайки най-накрая бавно към първата скамейка, където коленичеше Джослин. Тя все още не знаеше, че горещите ѝ молитви щяха да бъдат чути всеки момент.

Повече от час младото момиче беше в параклиса и си мислеше за бъдещето. Сериозно и дълбоко тя се молеше на Бога да ѝ прати знак, да ѝ покаже пътя, по който да поеме. Ако искаше да бъде честна със самата себе си, трябваше да признае, че Господ не я е избрал да Му служи. Той не беше казал нищо по този въпрос, така че тя почти бе убедена, че не е съгласен с решението ѝ да стане монахиня. Целомъдрието, към което се стремеше всяка калугерка ѝ беше чуждо и тя сигурно щеше съвсем да изпадне в немилост, ако не беше Роузи Мегуайър. Само при мисълта за това, което стана с Роузи и което за

малко да ѝ се случи и на самата нея, Джослин потръпваше и благодареше на Бога, че поне тя е останала невредима.

Всичко започна така невинно! Случайна среща на манастирската порта с един странник, който се беше загубил и питаше за пътя. Още от първия момент Джослин се почувства привлечена от него. Мъжете бяха такава рядкост в живота ѝ, а Антоан Фуше бе толкова млад, привлекателен и изглеждаше толкова добре, застанал там, без да знае къде е и колко се е отклонил от пътя си. Съвсем естествено двамата се запrikaзваха, когато тя му обясняваше посоката. Тогава научи, че той е емигрант от Франция, пристигнал току-що в Бостън. Няма какви други близки и трябвало да отиде при чичо си. Но след като Антоан се качил на кораб във Франция, чичото загинал при трагична злополука с файтон. Слизайки в Бостън от кораба, Антоан разбрал, че чичо му е мъртъв и е останал кажи-речи без пукнат цент. И тъй като не познавал никого в града, а нямал пари да се върне във Франция, веднага тръгнал да си търси работа. Но все още нямал късмет. На път да се представи за едно евентуално работно място се беше изгубил и сега се опасяваше, да не би мястото да се окаже вече дадено, когато най-сетне пристигне там.

Понеже тъжната история я беше разстроила, а рошавата му коса и копнеещите му черни очи, така романтично контрастиращи с бледата му кожа и чувствените му устни, я бяха спечелили, Джослин му бе дала няколко монети — знаеше къде се пази ключът от касата с дарения за манастира. Беше взела парите, за да му ги даде назаем, макар че се чувствуваше виновна, защото действуваше без разрешение. Доверието ѝ бе оправдано. След няколко дни той се появи пред манастирската порта и ѝ върна парите. Беше успял да получи мястото. Благодарил ѝ много възторжено и пое ръката ѝ, а това докосване бе началото на тайния им роман. От време на време тя се измъкваше скришом от манастира, за да се вижда с него. Страхуваше се сестрите да не я видят и да попречат на срещите им. При мисълта как щеше да завърши тази история, ако не беше Роузи, Джослин отново потръпна.

След няколко седмици на дълги, тайни разходки и още по-дълги целувки и прегръдки, Антоан най-после я убеди да избяга с него. Не можел да живее без нея, трябвало веднага да се оженят, пламенно ѝ бе казал той. Джослин, млада и за пръв път в живота си влюбена, не се беше сетила да пита Антоан, защо той не ѝ предлага просто тя да

съобщи на игуменката за намерението си да се омъжи и да я помоли не само за разбиране и прошка за неприличното ѝ поведение, а и за благословията ѝ. Сега вече тя, разбира се, знаеше защо. Антоан бе всъщност един долен лъжец, който никога не е искал да се ожени за нея, а само целеше да я прелъсти и после да я продаде на един публичен дом. В действителност той снабдяваше бардаците с млади и привлекателни девойки, а този определен дом на сладострастието си бе спечелил преди няколко седмици добре плащач клиент, който имаше перверзното влечение към целомъдрени манастирски послушнички. Горкият човечец изобщо не знаеше, че Антоан още преди него ги беше обезчестил. Ако бедната Роузи Мегуайър, станала поредната жертва на изнасилвача и предателя Антоан, не бе успяла някак си да избяга от публичния дом и да се върне в манастира, за да разкаже цялата потресаваща история на майката игуменка, самата Джослин щеше да бъде следващата. Арестуваха го в деня, в който тя трябваше да му пристане. Джослин не знаеше нищо за истинския Антоан и за съдбата му, бяха я хванали през нощта да се измъква от стаята си с куфарче в ръка. На шкафчето бе оставила бележка, в която обясняваше, че е избягала, за да се омъжи за своя любим.

Истината за Антоан Фуше бе разрушила доверието на Джослин в собственото ѝ целомъдрие. Като си спомнеше сега, как жарко го е целувала и как разбуждащата се в нея страст и любов му бяха позволили някои волности, се чувствуваше отвратително. Не само защото му бе разрешила да я докосва, а и защото това ѝ беше харесало. И сега понякога през нощта тя галеше под завивките гърдите си с ръце, както Антоан го правеше, а прекрасните усещания, които той предизвикваше, отново я заливаха с горещи вълни. О, колко похотлива и развратна беше! За разлика от горката Роузи, която не искаше вече никога да бъде докосната от мъж, и която веднага бе станала монахиня, след като имаше късмета да избяга и да се върне в манастира. Преди това Роузи бе едно срамежливо и миловидно момиче, бленуващо за розова и чиста любов, но действителността на насилствената близост с тялото на мъж бе оставило непоправими следи. Джослин, разбира се, се радваше, че се е избавила от подобна участ, но и сега от време на време се питаше с отвращение, какво ли бе изпуснала — което естествено не означаваше, че иска да бъде изнасилена. Виждаше какво бе причинило това преживяване на Роузи и знаеше, че това е било един

кошмар. Но все пак! Колкото и да беше греховно, искаше ѝ се въпреки това да е разбрала докъде щяха да доведат в края на краищата сладките целувки и ласки на Антоан, ако той наистина я обичаше!

Под строгите и неодобряващи погледи на преподобната майка Мария, тя се бе засрамила от непредвидимото си поведение и се беше ужасила до дън душа, че е била толкова наивна и глупава. Ето защо веднага бе заявила, че иска да стане монахиня. Решително потискаше спомените за сладострастните усещания, предизвикани от Антоан, и продължи стремглаво учението си, като не издаваше несигурността си, дали е правилно да остане завинаги в манастира. Знаеше, че игуменката въпреки всичко се съмнява, че решението ѝ не е искрено. Преподобната майка Мария познаваше толкова добре хората, почти нищо не ѝ убягваше и това я плашеше.

Джослин не знаеше какво ще стане с нея, ако не даде и последния обет. За разлика от повечето други млади жени в манастира, тя нямаше близки, при които би могла да се върне. А и нямаше младеж, който да я чака зад ъгъла. Майка ѝ беше починала, баща си не беше виждала от години, откакто преди повече от десетилетие той замина от Бостън за Колорадо. На опърпания стар куфар, който съдържаше цялото му имущество, той смело бе написал девиза си: „Залагам всичко на една карта“.

Най-сетне баща ѝ се беше установил в Маунтън Сити, приобщен с времето към Сентръл Сити, наречен с това име, понеже лежеше в центъра на златодобивната зона Грегъри Гълч, между селищата Блек Хоук и Невадавил. В началото Сентръл Сити представляваше само временен стан на златотърсачите, събрани накуп палатки, бараки и други колиби, построени набързо и небрежно из цялото известно планинско дере, където Джон Грегъри бе открил злато през 1859 година. Това доведе първия наплив златотърсачи — само за две седмици над хиляда мъже. Не беше подходящо място за отглеждането на малко момиченце, затова Джослин остана в манастира. Но по-късно на баща ѝ май никога не му стигаха парите, за да я вземе при себе си, макар че притежаваше част от златна мина в Скалистите планини.

Нарекъл я бе „Крайт на дъгата“ и беше сигурен, че в нея има няколко богати златни жилки, дори и едно голямо находище, но още не беше разработена, а все някога щеше да донесе цяло състояние. Но съществуваха безброй трудности да се извади рудата на повърхността,

така поне пишеше бащата на Джослин в писмата си, и за това и сега, след дългогодишни мъки, той нямаше кой знае какви пари. Голяма част от доходите, придобити с промиване на златото в първите години, бе похарчена за престоя ѝ в манастира. Докато имаше широк и силен гръб и две здрави ръце, татко ѝ не искаше той или дъщеря му да зависят от чужди хора.

И през последната година в мината имаше проблеми. „Злополуки“, които според баща ѝ бяха саботажни актове на един от тримата му партньори. Татко ѝ чувствуваше, че един от тях е станал прекалено алчен и не искаше да се задоволи само с една четвърт от скромните доходи, които получаваха от „Краят на дъгата“. Ето защо саботьорът целеше да нанесе толкова скъпи щети в мината и да отложи същинското ѝ разработване, че другите да се откажат и да му продадат своите части. Преди няколко месеца Форбс Хютън, един от четиримата, бе загинал при така наречената злополука. Макар и да нямаше достатъчно доказателства, Сиймъс О’Рурк смяташе, че Форбс е убит. Един от другите двама — Даренго де Навар, или Уили Гришъм — според него бе убиеца. Нещата се усложняваха допълнително и от завещанието на Форбс, с което оставяше своя дял на жена си Виктория, и по този начин може би ѝ даваше мотив да му желае най-лошото. Поради тези причини Джослин все още си седеше в манастира в Бостън. Баща ѝ искаше да разкрие заплетената история преди тя да пристигне, за да може след това да има време да опознае дъщеря си и да навакса изгубените години. Но тя предполагаше, че зад всичко това се крие и още нещо.

Между редовете на писмата му разбираше с тъга, че баща ѝ всъщност не иска да я повика при себе си. Той бе свикнал да живее без нея, а една вече голяма дъщеря можеше да му навлече проблеми, с които той не искаше да се занимава, колкото и да я обича. Един-два пъти бе споменал, че по различни поводи излиза с една приятелка. Дълбоко жегната от ревност, Джослин се досещаше, че тази Нел Тиерни се грижеше много добре за татко ѝ. А когато разбра, че госпожа Тиерни е актриса, веднага си помисли, че тя е пресметлива уличница, вкопчила се в баща ѝ. Естествено дъщерята щеше да ѝ пречи. Може би предприемаше и мерки да настрои баща ѝ срещу нея. И понеже се обиждаше от мисълта, че татко ѝ предпочита госпожата,

Джослин все по-често се питаше, какво ще прави в бъдеще и от какво ще живее, ако не замине при баща си в Колорадо.

Сиймъс О'Рурк често описваше Сентръл Сити като сурово и брутално място и открито ѝ намекваше в писмата си, че всичките ѝ надежди и очаквания за живота там щяха да бъдат измамени, тъй като бе израсла и възпитана в съвсем друга среда. Но Джослин често скучаеше от еднообразното ежедневие в манастира, докато един ден се появи Антоан. Тя копнееше за напрежение и приключения, за нещо, което да я изтръгне от спокойния и мирен, но прекалено сив живот. Често гледаше Бостън през решетката на манастирските двери и жадно попиваше всичко, което виждаше навън. А какво ли нямаше там! Улични търговци, предлагащи стоките си, коне и файтони, безкрайно разнообразие от хора. Тя искаше да бъде между тях, да участва в този пъстър панаир, това за нея бе истинския живот! Щом като Бостън я привличаше, какво ли щеше да бъде в Сентръл Сити? Много по-млад град, не така благоустроен, но пък буен и предприемчив, все търсец бъдещето си. Такива бяха и четиримата партньори от „Краят на дъгата“.

По-рано Джослин си мислеше, че е само временно в манастира, докато баща ѝ не я повика при себе си. Но когато писмата му все по-рядко загатваха за такъв обрат на съдбата, тя се видя принудена да погребее мечтите си. Понякога ѝ се струваше, че и той си е отишъл, както си бе отишла и майка ѝ. Джослин се чувствуваше съвсем сама на този свят, любовта на родителите ѝ остана само блед спомен, а сестрите я обичаха както всяко друго момиче в манастира — с доброта, но все пак безлично. Пред себе си виждаше безкрайни безсмислени години като гувернантка или придружителка на някоя стара дама. Действителността не предлагаше нищо по-добро, освен дългогодишна самота. Нямаше друг изход от манастирския живот, трябваше да се примири с това незначително съществуване. За това тя щеше да избяга на драго сърце с Антоан! Утешаваше я мисълта, че не бе изгубила истинската любов и перспективата за пълноценен живот.

Сега Джослин не смееше да напусне манастира, защото разбра, че единствено одеждите на монахиня можеха да я предпазят, не само от разбойниците мъже, плъзнали по прашните житейски друмища, а и

от собствената ѝ греховна похот. И въпреки това, в момента, в който съобщи на игуменката за желанието си да стане калугерка, си пожела да си върне думите назад. Не беше ли абсурдно? Гордостта, инакът и най-вече страхът я възпряха. Толкова дълго бе мълчала, а сестрите бяха загубили толкова много време да я възпитават, че трябваше да остане непоколебима, въпреки съмненията и въпросите към съвестта ѝ от страна на преподобната майка Мария. Беше писала на баща си за решението си, без да му съобщава причините. Той все още не ѝ бе отговорил. А Джослин страшно се разочарова от това, тъй като тайно се надяваше, той моментално да ѝ прати писмо, с което да я извика веднага в Сентръл Сити. Но уви!

Бащиното мълчание за Джослин бе доказателство, че той е съгласен, тя да стане монахиня и че даже се радва на това. Момичето преди всичко искаше баща му да е щастлив и да се гордее с него. Преподобната майка все пак я накара да се вгълби в себе си и да погледне дълбоко в душата си, преди да вземе съдбоносното решение. Добрите, но пронизателни очи на игуменката възпираха Джослин от последната крачка. За това днес тя бе дошла в параклиса — да изследва душата си и да помоли Господ да ѝ покаже правилния път.

Като чу бавните стъпки и шумоленето на одежди, характерни за игуменката, Джослин набързо привърши молитвите си, прекръсти се и стана на крака. Виждайки строгото и изпълнено със състрадание лице на преподобната майка Мария, тя силно стисна броеницата и зачака.

Нещо се е случило! — помисли си тя и ледените тръпки на предчувствието полазиха гърба ѝ. Нещо сериозно, иначе игуменката не би я смутила в молитвите ѝ. Писмата в ръката на преподобната майка накараха зелените ѝ очи да се разширят от неспокойствие, лицето ѝ пребледня. Толкова силно стискаше мънистата на броеницата, че те се забиваха в потните ѝ длани, но тя не усещаше болката, а само бодежите на страха. *Случило се е нещо ужасно!*

— Преподобна майко? — запита тя, докато в главата ѝ проблесна отново страшното подозрение на баща ѝ за саботаж и убийство в златната мина. — Какво е станало? Нещо с татко, нали? Случило му се е нещо, злополука...

— Седни, мило дете! — Игуменката говореше тихо, но твърдо, за да прекъсне изблика на истерия у Джослин. — Седни и ме изслушай. Да, в „Краят на дъгата“ е имало злополука, страшна експлозия.

Надявах се да мога да ти предам тъжната новина по-безболезнено, но, мила Джослин, така съжалявам... страхувам се, че баща ти е загинал...

— Не, о не! Не може да бъде! Не е възможно! Сигурно е грешка... — извика Джослин. Краката ѝ омекнаха и тя се свлече на скамейката.

— Не можеш да си представиш, дете мое, как от все сърце и аз се моля това да е така, заради тебе се надявах! — тъжно ѝ отвърна преподобната майка Мария. — Но за съжаление тези писма показват — тя вдигна ръката си с листовете хартия — че няма съмнение за смъртта на баща ти!

За момент Джослин се почувствува зашеметена, като че ли някой силно я бе ударил в лицето, но постепенно започна да проумява токущо научената новина и тихо заплака. Въпреки намерението си да остане завинаги в манастира, тя все още се надяваше, баща ѝ да я извика при себе си. А сега това беше вече невъзможно. Баща ѝ бе мъртъв и тя нямаше да го види никога повече!

— Как... какво е станало, преподобна майко?

— Джослин, знам колко ти е мъчно. Сигурна ли си, че искаш веднага да чуеш всичко? По-добре иди в стаята си, полегни за малко и остани сама с тъгата си. Ще помоля сестра Аилис да ти донесе топъл чай, ако искаш. Подробностите за смъртта на баща ти могат да почакаат...

— Не! — Младата жена поклати енергично глава, докато търсеше носна кърпа в джобовете на одеждите си. — Не, искам да зная... Трябва да зная какво се е случило!

— Добре тогава. — Преподобната майка Мария въздъхна дълбоко, извади едното писмо от отворения плик, разгърна го и си сложи очилата. — Според господин Килиън, адвоката на баща ти — тук тя зачете писмото — „през една нощ, след като мината била затворена вечерта, някой е влязъл в «Крайт на дъгата» и около полунощ я е взривил. Срутили са се главните галерии и всички жилки, разработвани в момента са запечатани. За нещастие господин О'Рурк в момента е бил в мината, а за причините можем само да гадаем. Вероятно присъствието му не е било известно на саботьора. Ясно е само, че става дума за саботаж и затова се предполага, че господин О'Рурк е хванал престъпника на местопрестъплението. Може би е имало двубой, при който господин О'Рурк е бил ранен или дори убит.

Във всеки случай, от този момент никой не го е виждал, и тъй като намерихме шапката му между срутените пластове на мината, трябва да изхождаме от факта, че той е мъртъв и е погребан под скалите. Надяваме се да намерим трупа му при разчистването...“ — Тук игуменката прекъсна четенето. Свали очилата си и подаде писмото на Джослин, заедно с още неотворения втори плик, който беше надписан за момичето. — Господин Килиън искаше аз да ти предам тъжната новина, а не той — обясни преподобната майка Мария. — Предполага, че ще ти е по-леко, отколкото да я научиш от чужд човек.

С наведена глава Джослин избърса сълзите си с простата бяла кърпичка — пречеха ѝ да разчете непознатия почерк на господин Килиън. В писмото му до игуменката нямаше вече нищо съществено, той само се извиняваше, че я кара да предаде страшната новина и изказваше съболезнованията си. С треперещи ръце момичето отвори другото писмо и зачете. Там пишеше, че наследява имуществото на баща си.

— Изглежда, че татко ми е завещал дела си от „Крайт на дъгата“ — се обърна тя към игуменката. Сбърчи леко нос, когато четеше отделни пасажии на глас. — Господин Килиън ме моли да отида в Сентръл Сити, за да уредя нещата... понеже имало усложнения, които той не назовава, но които трябва да се изпълнят, преди да си получа наследството. Прилага пари за път... Пише веднага да му телеграфирам отговора си. О, преподобна майко — обляното ѝ в сълзи лице бе бледо и объркано, — нищо... не разбирам какво иска да каже. Какви са тези условия? Защо трябва да отивам в Сентръл Сити? И... как ще напусна сега манастира, нали скоро ще положи обет за монахиня?

— Не се тревожи сега за това, дете мое! — твърдо ѝ отговори игуменката. — Знам, че смъртта на баща ти е тежък удар за теб и съм убедена, че при тези обстоятелства е по-добре да отложиш обета. Що се отнася до другото, предполагам, че господин Килиън има предвид някои юридически формалности, които изискват твоето присъствие. Съмнявам се, че иначе би настоявал да предприемеш такова дълго пътуване, затова смятам, че непременно трябва да заминеш за Сентръл Сити.

— Но, преподобна майко, толкова съм раздвоена! Искам да замина, дори само за да разбера, кой... кой е виновен за смъртта на

татко. Но ми се иска да остана тук, понеже някак си усещам, че никога няма да се върна, ако сега напусна манастира. Животът ми безвъзвратно ще се промени!

Преподобната майка леко се усмихна.

— Може би, мило дете. Но не бива да се боиш от това. Не се страхувай от *живота*. Трябва да живееш, а Господ Бог изпраща всеки от нас там, където пожелае. Има много начини да Му служиш, Джослин. Да станеш монахиня не е единствения, и това може би за теб не е правилния път. Сигурна съм, че ако искрено погледнеш в душата си, ще признаеш за честите съмнения по повод решението си. Вътрешно сигурно си се възпротивявала! Убедена съм, че си жена на принципите и държиш на веднъж взетото решение, и за това не си казала нито дума за конфликта в сърцето си. Права ли съм?

— Да... да, преподобна майко — си призна Джослин неуверено и същевременно облекчено, че най-после бе казала истината. — Вярно е. Не искам да разочаровам вас или сестрите, наистина не искам! Но откакто Антоан... напоследък бях толкова объркана, а сега и тази ужасна злополука в „Краят на дъгата“... Татко е мъртъв! Все още не мога да го повярвам...

— Трябва ти време, дете мое! Време за мъката ти и време да излекуваш раните си. Опознай себе си и света! — обясни игуменката. — Неведоми са пътищата Господни! Той взима и дава. И даже да не разбираме винаги причините Му, намираме утеха във вярата, че Той винаги знае какво прави, и че никога не би ни наложил изпитание, което не бихме могли да понесем. Може би по този начин Той отговаря на молитвите ти и чрез това непредвидено пътешествие ти показва бъдещето. Може би наистина никога няма да се върнеш при нас, Джослин. Но знай, че където и да отидеш и каквото и решение да вземеш, нашата благословия ще те съпътствува, а тук винаги ще намериш отворена врата!

— Благодаря ви, преподобна майко! — гласът на Джослин трепереше, а сълзите ѝ отново напиреха. — Благодаря ви за мъдростта и добрината!

ГЛАВА ВТОРА

Сентръл Сити, Колорадо, 1877 г.

За несвикнал човек, пътуването се оказва дълго и уморително. Но въпреки това Джослин през цялото време беше концентрирана като въжеиграчка, болна от мъка и страх, но и от напрежение. Не можеше да се успокои. Бе пропътувала половин континент и сега целта бе съвсем наблизо, сгушила се в Скалистите планини, които само преди няколко минути израснаха на хоризонта. Ярките лъчи на пролетното слънце огряваха върховете издигащи се над пищната безбрежна прерия. Те приличаха на диаманти и аметисти, на сапфири и смарагди, наредени като блестяща огърлица върху деколтето на жена, носеща златоткан корсаж. Величествено и грабващо дъха предизвикателство, на което малко мъже можеха да устоят! Хиляди бяха дошли, за да ограбят това недокоснато от човешка ръка кътче, така близко до небето и рая. Колко ли авантюристи бяха загинали по пътя към него? Прекалено много, ако се съди по изоставените инструменти и гробовете покрай линията, които Джослин бе видяла по време на дългото пътуване... *И татко е мъртъв — убит, защото е пречел на алчния си партньор от „Краят на дъгата“.* Мисълта за тази смърт измъчваше сърцето на момичето, но то решително я потискаше, не искаше още да погледне истината в очите. Дълбоко в себе си щеше да се съмнява в неговата кончина, докато не види гроба му. Противно на всеки разумен довод, дотогава тя щеше да се надява, че господин Килиън е допуснал страшна грешка, и че баща ѝ все още е жив!

Влакът на компанията Колорадо Сентръл, който Джослин бе взела в Голдън, се изкачваше на запад. Релсите се виеха в далечината към Джеймс Парк, а колелата ритмично потракваха нагоре по лъкатушешките дерета на каньона Клиър Крийк. Едно време реката беше бистра, но мелниците за смилане на руда ѝ бяха придали мътен сиво-зелен цвят. Пуфтящ и задъхан от дългото изкачване, локомотивът най-сетне спря на малката гара Блек Хоук, последната спирка на старата линия.

Когато влакът удари скърцащи спирачки, Джослин се наведе напред и залепи лице към прозореца, с противоречаща на всякаква логика надежда, че ще види навън един великан с червена брада и коса. Така си спомняше баща си. В планинския въздух дишането ѝ се затрудняваше, стана и по-лошо заради буцата, заседнала на гърлото ѝ. Татко ѝ го нямаше, а положително щеше да дойде, ако беше жив. Отчаяна, младата жена се огледа отново, за по-сигурно. През пелена от сълзи тя виждаше само нагъсто построените тухлени сгради на града, покрити със слой прах от мелниците, леярните и рафинериите, с които Блек Хоук бе известен.

Половината руда, добита в окръга Гилпин се преработваше тук, знаеше Джослин от писмата на баща си. Убеди се сама, когато чу оглушителното тракане и стържене на машините. Шумът бе непоносим. Избърса очите си, махна се от прозореца и събра нещата си. Преди да слезе от влака се огледа още веднъж, да не би да е забравила нещо. Все още се надяваше, баща ѝ да се появи като по чудо.

Напразни надежди! Никой не беше дошъл да я вземе от гарата, само един стар дрипав бездомник, облегал се на стената ѝ обърна внимание. Изглеждаше сънлив или пиян и я проследи с поглед изпод широкополата си вехта шапка. Джослин веднага му обърна гръб, понеже оглеждането му я смути. Не беше забравила какво стана с Роузи и какво щеше да се случи и на самата нея, затова се пазеше дори посред бял ден, някой да не я заговори, особено в този чужд град, пълен с народ. За по-сигурно се приближи до кондуктора. Тук искаше да изчака свалянето на куфара си, понеже си помисли, че компанията Колорадо Сентръл е отговорна за спокойствието на пътниците. В една ръка нервно стискаше чантата си, а в другата държеше големия дървен кръст, закачен на тънко въженце около врата ѝ. Слава Богу, беше си облякла послушническите одежди, като че ли бяха ризница, способна да я предпази от опасностите на този грешен свят.

Когато слезе на перона, какофонията на Блек Хоук ѝ се стори още по-оглушителна. Носеше се отвратителна миризма и тя притисна кърпичка към носа си, за да филтрира поне малко замърсения въздух. Накъдето и да погледнеше, виждаше комини, подобни на църковни кули, бълващи сажди и дим към небето. Над града се стелеха безкрайни черни облаци, от които валеше пепел. Още от сега се

радваше на стаята си в пансиона на госпожа Хариета Мънроу, където господин Килиън я бе настанил. Там щеше да измие мръсотията, която я покриваше от глава до пети.

След като свалиха куфара ѝ от багажния вагон, тя помоли един безобидно изглеждащ младеж, застанал пред хотел „Гилпин“ срещу гарата, да занесе багажа ѝ до станцията на Уелс Фарго, откъдето щеше да вземе дилижанса през Грегъри Гълч до Сентръл Сити. Купи си билет и се настани на мястото си. След пролетните дъждове колата бе оплескана с кал. Натовариха я и потеглиха.

Когато кочияшът подкара шестте кафяви коня, Джослин се захласна по гледката, която се откриваше през прозореца на подскачащия дилижанс. Не бе виждала преди това такава бъркотия от къщи и хора. Селищата Голд Дъст — с прякор „Малкият китайски квартал“, заради китайците, които промиваха тук злато — Блек Хоук, Маунтън Сити, Сентръл Сити, Догтаун и Невадавил бяха така преплетени едно в друго, че приличаха на пъстра черга, изтъкана от разноцветни парцали. Сградите, накачулени едва ли не безразборно една върху друга в тесните долчинки, образуваха „най-богатата квадратна миля на света“. Така наричаха тази местност, където копнеш ли, бликаше злато. Всички дървета по баирите бяха изсечени, а цял лабиринт от мини, мелници за руда, леярни, конюшни, кръчми, дюкяни, хотели и къщи покриваше всяка педя свободна земя. Тесните и криви странични улички бяха в пълен безпорядък, а постройките, някои от които се крепяха на подпори, стърчаха под най-причудливи ъгли и можеха всеки момент да се сгромолясат в калта. Верандите на къщите, кацнали на склоновете, като че ли бяха издигнати върху покривите на по-долните съседи. Скоро Джослин щеше да научи, че някои от дъвчещите тютюн граждани се оплакваха, че не можели да си плюят през прозорците, от страх да не улучат комшийски комин и да не изгасят огъня. Една част от постройките бе отвратителна, други, като например така наречената Дантелена къща, бяха прекрасни. Туктаме се срещаха готически елементи във викторианската архитектура на елегантните домове по склоновете, особено по улица „Кейси“. През 1863 година неграмотният ирландец Пат Кейси бе купил парцела за две хиляди долара. Още в ранните години той бе забогатял и искаше да си построи по-кратък път от мината си в Чеиз Гълч до тази в Невадавил.

Това бе само един пример за волностите, които си позволяваха щастливите златотърсачи в Грегъри Гълч.

Търговският център се намиреше на кръстовището на улиците „Лорънс“, „Еврика“ и „Главна“, които се срещаха под много странен остър ъгъл. От тук Главна се изкачваше нагоре по хълма. На това необикновено кръстовище се издигаше къщата на Голдман, с магазин за дрехи и кръчма. Наричаха я просто „Къшето на Голдман“, защото представляваше клиновидна постройка, докато Първа национална банка на отсрещния ъгъл заемаше пространство, много по-широко от прав ъгъл. Банката, редакцията на вестника, закусвалнята, аптеката, модния салон, бръснарницата и още много магазинчета бяха прилепени едни към други като сардели в консерва.

Почти всички търговски сгради бяха построени от добре изпечени тухли. Предишните дървени къщи с изкуствените двуетажни фасади бяха изгорели при опустошителните пожари през 1873 и 1874 година. Ред О'Рурк бе писал на дъщеря си, че за малко щял да се взриви и магазинът за експлозиви на Дж. О. Рейнълдс, ако не била госпожа Рейнълдс, която смело намокрила всичките си чаршафи и ги закачила по прозорци и врати, макар че пламъците обгорили полите ѝ. Вторият пожар тръгнал от алея Достъл, където живеели бедните китайски емигранти. При един техен празник фойерверките им подпалили хартиените гирлянди. Разярената тълпа за малко да линчува горките китайци, но разумни граждани успели тайно да ги изведат от града.

Джослин сега за пръв път виждаше нещата, които баща ѝ описваше в писмата си, и той още повече ѝ липсваше. Когато дилижансът пристигна в Сентръл Сити и спря пред станцията на Уелс Фарго Експрес, тя отново несъзнателно се огледа за татко си. Отчаяно въздъхна и слезе от колата.

— Госпожица О'Рурк? — Елегантен джентълмен с побеляла коса се приближаваше към нея.

— Да...? — предпазливо отговори момичето.

— Позволете да ви се представя. Аз съм Патрик Килиън, адвокат на баща ви — изрече господинът със силен ирландски акцент. Той свали шапката си и леко се поклони. — Много се радвам да се запозная с вас, госпожице, макар че съжалявам, че се срещаме при такива тъжни обстоятелства. Разрешете ми, моля, да изкажа най-

искрените си съболезнования за преждевременната смърт на баща ви. Ред О'Рурк бе великолепен човек и мой добър приятел.

— Благодаря ви, господин Килиън — отвърна тихо Джослин. Изпитваше благодарност за учтивите думи и му подаде ръка. — Смъртта на татко бе ужасен удар за мен, още не мога да го повярвам. Трябва да си призная, през целия път от Бостън все се надявах да има някаква грешка и той да ме чака на гарата. Но него го нямаше...

— Така е, госпожице — поклати глава Килиън. Стисна протегнатата ѝ ръка сърдечно и съчувствено. — Повярвайте, много добре знам какво изпитвате. И на мен ми липсва. Много дълги зимни вечери сме прекарвали заедно, играли сме шах... Мъчно ми е за него, но... такъв е животът. Той ни напусна и не може да става дума за грешка. Макар че още не сме намерили трупа му, а възстановяването на мината се проточва. От онази злочеста нощ на експлозията в „Край на дъгата“, никой не го е виждал. Ред вложи цялата си сила и енергия в тази мина, тя беше част от самия него. Не би си заминал, без да каже нито дума, повярвайте ми! И нали намериха шапката му между камънаците... Страхувам се, госпожице, че няма съмнение — той е мъртъв, погребан под канарите.

— Знам... знам — призна си Джослин, прехапвайки устни. — Но толкова ми е трудно да се откажа от надеждата!

— Когато загубим близък човек, винаги е така. Времето ще заличи раните ви, госпожице О'Рурк!

Килиън споделяше тъгата ѝ и замълча за момент. След това продължи по-стегнато:

— Надявам се, пътуването ви да е било приятно. Сигурно сега сте изморена и искате колкото се може по-бързо да се приберете в пансиона. Ако нямате нищо против, ще ви закарам с колата. Ето я, там отсреща. Това ли е багажа ви? — попита той и посочи единствения куфар, останал на улицата.

Джослин кимна. Мъжът взе куфара и я заведе до колата. Беше точно пладне, часът на смяна в мините. Джослин забеляза по склоновете да слизат групички мъже, отправяйки се към градчетата в ниското. След работния ден миньорите бяха мръсни до уши, повечето от тях представляваха зле облечена сбирщина, но всички носеха здрави ботуши. Момичето долови тракането на тенекиените канчета, с които мъжете се хранеха. *Почти като хармоничен контрапункт на*

песента на бригадирите — си помисли тя. Килиън забеляза, че тя обръща внимание на мъжете.

— Тези златотърсачи са събрани от кол и от въже — каза той. — Най-вече са ирландци и братовчеди Джак.

— Братовчеди Джак? — Джослин го погледна с любопитство.

— Така наричаме англичаните от Корнуол — обясни адвокатът. — Виждате ли как добре са иззидани къщите? Корнуолци са най-добрите зидари. Учили са занаята у дома и са го пренесли тук в Америка. Разбират и от рудодобив. В Корнуол няма златни мини, но пък има калай и порцеланова глина; основните принципи са едни и същи. В радиус от няколко мили няма да намерите мина, в която да не работи поне един братовчед Джак, ако не и повече. Те здраво държат един за друг. Когато някой от тях успее тук в Америка, най-често вика роднините си да дойдат при него, от там и прякора им. Собствениците на рудниците винаги търсят добри миньори. На жените им казваме братовчедка Джени. Но тук има и много ирландци, а и една шепа славяни, страшни здравеняци, които вършат най-трудната работа. Срещат се и германци, французи, мексиканци, китайци, дори и няколко индианци. В това кътче на Колорадо народностите наистина се претопяват.

— Навярно е така — съгласи се Джослин, гледайки златотърсачите да слизат от хълмовете. Странни имена имаха тези възвишения: Негро, Уинебаго, Гънел, Касто, Силвър, Невада, Флорйд, Сентръл, Мамонт, Кварц, Бобтейл, Грегъри, Сигнал, Джъстис, Гай и Дори.

Както узна по-късно, в недрата на планината се криеха стотици златоносни жилки, а самите мини носеха фантастични наименования, като „Краят на дъгата“, „По мед и масло“, „Изгубеният долар“, „Ирландска детелина“ и „Пчела царица“. Някои от тях бяха вече изчерпани и стояха празни, в други, като например в „Краят на дъгата“, богатството почти не беше докоснато. Собствениците често нямаха пари да наемат работници и да купят машини. Повечето златотърсачи, дошли да си опитат късмета в Колорадо, оставаха на сухо. И въпреки това, всички мечтаеха да се натъкнат на златоносна жилка. Мнозина мъже влизаха под земята и никога повече не се появяваха на бял свят. Хващаше ги златната треска и те продължаваха да търсят несметното богатство. Умираха от глад и студ, поваляха ги

болести, ставаха жертви на злополуки. Оставяха сирачета и вдовици, които без мъж трябваше да се оправят в този мъжки свят. Джослин бе пристигнала в „най-богата квадратна миля на света“, но не остана сляпа за беднотията, която тук се редуваше с неизмеримо благосъстояние.

И тук, както в Бостън, гримирани проститутки предлагаха телата си, а гладни малчугани просеха по кръстовищата. *Каква жестока ирония на съдбата* — си мислеше тя — *при толкова злато да има и бедняци!* И в този момент се сети за думите на преподобната майка Мария, че има много начини да служим Богу. При тази мисъл едно малко зрънце покълна в изобретателния ѝ ум, почти както в манастирската градина, за която се грижеше в Бостън. Не знаеше още точно какво ще направи, но нещо трябваше да стори.

Докато стигнат пансиона, Джослин и Килиън минаха на малко име и тя имаше чувството, че вече е спечелила един приятел в този град. Беше му благодарна, че я е взел от гарата и че ѝ е намерил подходяща и евтина стая, понеже не знаеше дали щеше да се справи сама.

Патрик ѝ помогна да слезе, взе куфара и бутна портичката на ниската бяла дъсчена ограда, която отделяше от улицата градинката на скромната двуетажна бяла къща. Пространството до постройката бе изпълнено с лехи, разцъфнали в цветовете на пролетта.

Джослин мина пред него по пътечката и се изкачи на верандата. Къщата изглеждаше добре поддържана, но беше покрита с доста дебел слой сажди, както всичко в Сентръл Сити. Въпреки мъката, сърцето ѝ биеше лудо от напрежение, при мисълта, че тази къща щеше да ѝ бъде временен дом. Килиън почука и вратата се отвори. На прага застана мъничка закръглена жена, надминала вече средната възраст, която ги посрещна с топла усмивка. Бузите ѝ бяха зачервени като ябълки, а очичките ѝ весело святкаха зад очилата.

— Ама това е господин Килиън! А вие сте сигурно госпожица О'Рурк! — засмя се тя. Беше задъхана от бързането да отвори. — Аз се казвам Хариета Мънроу, но всички ми викат само „старата госпожица Хати“. Влизайте, влизайте, вече ви очаквахме. Зеб! — провикна се тя и се огледа. — Зеб! Къде ли пак се е заврял този дангалак? А, ето те най-сетне.

От една стая с хвърчаща врата, за която Джослин помисли, че е кухнята, излезе строен млад мъж с буйна руса коса.

— Това е Зебулон, моя внук — госпожица Хати щеше да се пръсне от гордост. — Зеб, запознай се с госпожица Джослин О'Рурк, нашата нова наемателка. Току-що е пристигнала от Бостън.

— Добър ден, госпожице. — Младежът срамежливо подръпна кичур руса коса и наведе главата си.

— Зеб, занеси куфара на госпожица О'Рурк горе в стаята ѝ — нареди стопанката. — Ние след малко ще дойдем. Господин Килиън, сготвила съм ирландски кебап — смигна тя на адвоката, сякаш знаеше, че той не би отказал такова предложение. — А и току-що извадих хляба от фурната, малко преди вие и госпожица О'Рурк да пристигнете.

— Но вие сте невъзможна, госпожице Хати — пошегува се Килиън и широко се усмихна. — Трябва да се забрани начина, по който въвеждате мъжете в изкушение. Господи, ирландски кебап. Права сте, гладна мечка хоро не играе, нали така?

— Покойният ми съпруг все това казваше — отвърна госпожица Хати. — Влезте направо в столовата, господин Килиън. Госпожица О'Рурк и аз ще дойдем след малко. — Тя се обърна към Джослин и каза: — А сега елате с мен, за да ви покажа стаята.

Спалнята на Джослин се намиреше на горния етаж, под покрива. Беше малка, но прилично подредена. Върху леглото бе постлана шарена покривка на квадратчета, а скрина украсяваха две кърпи с великолепна бродерия. Черги на весели шарки застилаха пода. Мебелировката се състоеше от легло, стол, скрин и нощно шкафче, в което бе скрито и нощното гърне. Джослин бе свикнала със скромната си стая в манастира, която трябваше да дели и с други момичета, така че уютното помещение, в което се намиреше сега ѝ се струваше най-невероятен лукс. А и щеше да е само нейно! Въпреки че беше много тъжна, настроението ѝ леко се подобри. Тук, в тази стая в Сентръл Сити, тя би могла да бъде щастлива, само баща ѝ да беше жив...

От господин Килиън научи, че на следващия ден ще бъде отворено заведение на баща ѝ. Тя, госпожица Хати, Зеб и другите гости на пансиона се бяха събрали в столовата, за да опитат от великолепния ирландски кебап на стопанката. В два часа след обед на другия ден Джослин трябваше да отиде в кантората на адвоката. Там

щеше да се запознае с другите партньори от „Краят на дъгата“ и всички щяха да чуят последната воля на Сиймъс О’Рурк.

Момичето отново любопитствува за условията, които господин Килиън бе споменал в писмото си, но той ловко избегна да даде отговор на въпроса му, като настояваше, че ще е най-добре тези неща да се разискват, когато всички заинтересовани са заедно на място. Инстинктивно Джослин харесваше Килиън и чувствуваше, че баща ѝ му е имал пълно доверие. Но постепенно остана с впечатлението, че той нарочно не ѝ отговаря. Значи става дума за нещо повече от някакви си прости юридически формалности, както твърдеше преподобната майка Мария. Защо иначе господин Килиън не искаше да задоволи любопитството ѝ?

Когато разопаковаше същата вечер куфара си и прибираше дрехите и останалото си скромно имущество в шкафа, тя отново се сети за двусмисленото поведение на Килиън. Мислеше и за Даренго де Навар, Уили Гришъм и за покойния Форбс Хютън, тримата партньори на баща ѝ. През дългите години на престоя в манастира, Джослин бе научила от писмата на татко си историите и на тримата.

Ако Форбс Хютън бе още жив, момичето би подозирало него за взривяването на мината и за смъртта на баща си. Според писмата, той трябва да е бил доста неприятен — пияница, шумен, груб и властолюбив, човек свикнал да смазва, без да му мигне окото всеки, посмял да му се изпречи на пътя. Но Форбс бе мъртъв, за това Джослин смяташе, че от останалите двама партньори на баща ѝ, Де Навар най-вече бе в състояние да извърши саботаж и убийство.

Даренго бе извънбрачен син на европейец и мексиканка, а според слуховете баща му бил престъпник, избягал на юг през границата от преследващия го шериф. В тази история може би наистина имаше нещо вярно, понеже Де Навар нито открито я потвърждаваше, нито я отричаше. Някои хора дори бяха готови да се закълнат, че самият Даренго придружавал баща си, значи и той е разбойник. Но дори и да е бил търсен от властите, явно никой не е посмял да го предаде и да вземе премията. Ред О’Рурк бе писал, че мелезът бил отличен стрелец и не се колебаел да извади револвера си, ако обстоятелствата го налагали. Имал вълчи характер. Преди да пристигне в Колорадо си изкарвал хляба с преследване на престъпници срещу заплащане и с комар — така поне твърдеше самият той. Освен дял от „Краят на

дъгата“, Даренго притежаваше и кръчмата „При мама Лоуд“, където все още упражняваше професията на картоиграч. От всички тези данни Джослин бе останала с впечатлението, че Де Навар е мошеник, който заобикаля закона както му скимне. Според нея той бе престъпник и трябваше всъщност отдавна да е в затвора. Така и не беше разбрала, как баща ѝ се е свързал с човек, който има такава репутация, как изобщо му се е доверил дотолкова, че да станат партньори.

Но после си спомни как Антоан Фуше я беше измамил, което означаваше, че не е чак толкова трудно някой да те подведе, ако иска да скрие истинския си характер. След като това ѝ стана ясно, тя се почувствува виновна и се засрами, че прибързано е осъдила Де Навар. Реши да бъде по-благосклонна, но ѝ се стори особено трудно, когато се сети за Уили Гришъм и за онова, което баща ѝ беше писал за него.

Ред О'Рурк го наричаше джентълмен от Юга. Старата и богата фамилия загубила всичко по време на Гражданската война, дори и прекрасната плантация в щата Мисисипи, наречена „Магнолия Хол“. Елегантните дрехи и изисканото поведение на Уили, които той бе запазил дори и в Дивия Запад, караха хората да го смятат за денди. Но Гришъм имаше пистолет, с който никога не се разделяше, така че никой не смееше да му каже в лицето какво мисли за него. Макар че бе пристигнал без пукната пара в Колорадо, бързо бе забогатял, благодарение на вродения си усет към добрите сделки. В началото продавал разни стоки в една палатка, бизнесът му лека-полека се разраснал и сега притежаваше магазини на улиците Лорънс и Главна, и, разбира се, една четвърт от „Краят на дъгата“. Подобно на Хенри М. Телър, най-известния гражданин на Сентръл Сити, и Гришъм бе уважаван от целия град. В очите на Джослин той не отговаряше на представа за човек, способен да се изкатери през нощта до златната мина, да я взриви и да убие баща ѝ.

И въпреки това тя трябваше да се пази и от двамата. Преподобната майка Мария строго я бе предупредила да не търси отмъщение, това било работа на Бога, но Джослин твърдо бе решила да открие убиеца на Ред и да го предаде на правосъдието. Тя обичаше баща си и се чувствуваше задължена да разобличи престъпника. Семейство О'Рурк никому не оставаха длъжници.

ГЛАВА ТРЕТА

На идване към къщата на госпожица Хати, Патрик Килиън бе показал на Джослин кантората си, а след това ѝ остави нарисувана на ръка карта на града, за да може тя да стигне до там. За разлика от Бостън, Сентръл Сити беше малък град и Джослин бързо стигна до улица Еврика, въпреки криволичещите улички.

Какъв прекрасен пролетен ден, си мислеше тя по пътя и поглъщаше с голяма любознателност новите впечатления. Слънцето бе пробило гъстата мъгла, която сутринта закриваше планината, макар най-високият и вечно бял връх все още да бе обвит в облаци. Нагоре в далечината дърветата се сгъстяваха, докато в долините почти всички бяха изсечени. По високите места имаше гори от смърч, високи ели и белокори трепетлики, а по пищните зелени ливади в по-ниското цъфтяха пъстри планински цветя. Чистият и свеж планински въздух ободри момичето, макар че то леко се запъхтяваше по стръмните и криви тротоари, тъй като все още не бе свикнало с височината. Пое си дълбоко дъх и поспря пред вратата на кантората, за да събере мислите си. В следващия момент отвори и влезе.

Секретарката на адвоката, госпожица Ърншоу очевидно я очакваше и любезно я поздрави. При размяната на тези няколко думи Джослин забеляза, че младата жена поглежда тревожно към затворената врата на господин Килиън. Чу и шума на разпален разговор.

— Другите вече дойдоха — съобщи едва ли не със съжаление секретарката, като че ли искаше така да обясни неспокойствието си. — Опасявам се, че те са... хм... малко нетърпеливи и искат да започнат. Моля, последвайте ме!

Работната стая на Килиън бе много малка, препълнена и ужасно задимена. Джослин учудена се спря и усети паника да стяга сърцето ѝ, когато гласовете замлъкнаха при влизането ѝ. Пет чифта очи се бяха впили в нея и я гледаха недоброжелателно през дразнещата димна завеса. Без да иска, Джослин се дръпна назад към вратата, но видя, че секретарката вече я бе затворила. Тя представи новата посетителка и

си излезе, отрязвайки пътя ѝ за бягство назад. В продължение на цяла ужасна минута Джослин се чувствуваше като пеперуда, набучена на карфица и разглеждана през лупа от огромни и страховито изкривени очи. Протегна ръка назад, за да напипа месинговата топка на вратата и се запита, защо никой от присъстващите не изпитваше желание да избяга от този отвратителен дим. И когато се досети, че адвокатът и другите двама мъже просто пушат пури, се почувствува ужасно глупава и наивна.

— А, ето ви и вас, Джослин — поздрави я Килиън малко, прекалено сърдечно. Беше се изправил зад бюрото си и се опитваше да омекоти напрежението в стаята. — И съвсем навреме! Мога ли по това да съдя, че не сте имала проблеми да намерите кантората ми? Заповядайте, сега ще ви представя. Тези двама господата са... извинете, исках да кажа бяха партньорите на Ред О'Рурк от „Крайт на дъгата“. Това са Уили Гришъм и Даренго де Навар, а дамите са госпожа Виктория Стенхоуп Хютън, чрез покойния си съпруг също партньорка, и госпожа Нел Тиерни... хм... една много добра приятелка на Ред. Дами и господата, а това е дъщерята на покойния Сиймъс, госпожица Джослин О'Рурк.

Докато Килиън говореше, двамата мъже се бяха изправили и сега Джослин разбра, че първото впечатление за стаята не се дължеше на скромните ѝ размери, а на това, че Гришъм и Де Навар имаха толкова представителни осанки, че всичко друго около тях избледняваше. Те като че ли не се побираха в това помещение, таванът изглеждаше прекалено нисък, а стените прекалено близки една до друга за тези две фигури. Макар че Джослин не бе нито малка, нито крехка, до двамата мъже тя се почувствува като джудже. И двамата бяха високи и мургави, с блестящо черни коси и широки мускулести рамене. Мускулите им бяха толкова мъжествени, че момичето инстинктивно почувствува някаква заплаха от близостта им. А и бяха в разцвета на силите си. Джослин не знаеше, че Гришъм и Де Навар са толкова млади. Винаги бе смятала, че щом като са партньори на баща ѝ, трябва да са на неговата възраст. А те се оказаха с поне двадесет години по-млади от него, по-скоро нейни връстници, отколкото негови.

Това са партньорите на татко, съпритежателите на „Крайт на дъгата“! Сега те са и мои партньори — си помисли Джослин. Представи си, че трябва да се оправя с тези мъже и паниката отново я

обзе. А нали и един от тях е саботьор и убиец! Трябва да съм била не на себе си, когато съм мислела, че ще мога да се справя с убиеца на татко. Не й се струваше възможно да го открие, а и Форбс Хютън по всяка вероятност бе негова жертва. Гришъм и Де Навар й напомнях диви зверове — не меки и отстъпчиви, а хитри и брутални, свикнали да искат и да получават. Може би бяха съучастници в коварната интрига, и значи са двойно по-опасни!

Един от тях, а защо не и двамата, толкова силно искаше да притежава „Краят на дъгата“, че не се беше спрял пред едно, или даже две убийства. В този момент единият — или двамата — си мислеше, че ще е много лесно да вземе дела на баща й от едно наивно момиче, току-що пристигнало от манастир на урсулинките в Бостън. Сигурно убиецът сега се усмихваше вътрешно, защото беше уверен, че престъплението му ще остане ненаказано, тъй като дъщерята на Ред О'Рурк беше само една манастирска послушница, която бързо ще сплаши и накара да си събере багажа и да се върне на Изток. Какъв скандал!

Разбрала това, Джослин гордо вдигна брадичка. Зелените й очи блеснаха за миг, когато изправи рамене. Втори път няма да се покаже като доверчива глупачка! Няма да допусне някой да й вземе онова, за което баща й толкова дълго се е борил! Никой няма да я прогони от Сентръл Сити обратно в Бостън, преди да е постигнала това, за което беше дошла. Напротив, ще покаже на Гришъм и Де Навар, че макар и в одежди на манастирска послушница, тя е също така жилава и силна като баща си!

— Радвам се да се запозная с вас, господа — каза тя. Преодоля страха си и подаде ръка на мъжа, който стоеше срещу нея. — Татко много ми е разказвал за вас двамата, така че имам чувството, че ви познавам отдавна.

— В такъв случай се опасявам, че имате голямо предимство, госпожице О'Рурк — отвърна Гришъм, докато й стискаше сърдечно ръката. — Ред беше невероятен самохвалко, но за съжаление... е, да бъдем точни... не разказваше много за личния си живот. Рядко ни е говорил за вас, но винаги с много любов, уверявам ви! Деля мъката ви, госпожице О'Рурк, а молитвите и съчувствието ми ще ви съпътствуват винаги.

— Много ви благодаря, господин Гришъм — отговори Джослин. Той или беше великолепен артист, в което се съмняваше, или тези думи нямаше да звучат така искрено, ако този мъж бе отговорен за смъртта на баща ѝ. И все пак... Нали и Антоан се правеше на искрен, когато страстно ѝ се кълнеше в любов...

Трябваше да си признае, че все още не познава достатъчно добре Уили, за да може да прецени дали той може така добре да се преструва, както Антоан. През срамежливо спуснатите си клепачи тя отново го погледна и в очите ѝ проблеснаха твърдост и пресметливост, нещо, което не ѝ се бе случвало от детинство, когато баща ѝ заведе малкото и дърпащо се момиченце пред манастирските двери.

Гришъм изглеждаше добре. Облечен беше в елегантен сив костюм от фин вълнен плат, под сакото носеше сиво-черно елече, а от джобчето се подаваше сребърната верижка на часовника. На бяла риза бе сложил черна вратовръзка, забодена с игла с бисер на върха. На бюрото зад него бяха поставени чифт сиви кожени ръкавици, черно бомбе и бастун. Джослин предположи, че те са негови, тъй като тези вещи допълваха изящно, елегантния му външен вид.

В студените му сиви очи, които я наблюдаваха, тя прочете остър ум. Тънките устни под черните мустаци и издадената напред брадичка говореха за силен и целенасочен характер. Имаше вид на човек със стоманен гръбнак. Тези неща не се научаваха. *Трябва да бъда нащрек* — си помисли момичето.

Джослин веднага разбра, че всеки, който би посмял да подразни този мъж, е обречен на смърт. Към всичко се отнасяше със снизхождение, държеше се културно, а съчувствените му думи малко я поуспокоиха. Южняшкият му акцент и мекият глас, който сливаше думите, сякаш в ушите ѝ се топеше захарен сироп, я очароваха, а цялото му поведение и галантният му чар я плениха. Този човек не би могъл да бъде саботьор и убиец!

За разлика от Гришъм, Де Навар беше просто един грубиянин. С погнуса Джослин се обърна към него. Горещо си мечтаеше да не става нужда да му подава ръка. Имаше сигурното усещане, че нито ръцете, нито съвестта му са чисти. По дланите му още личат сажди и динамит от „Краят на дъгата“, както и кръвта на Форбс Хютън и на баща ѝ. Въпреки всичко тя се насили да се придържа към правилата, но изобщо не очакваше острите и необясними тръпки, които я побиха,

когато неговите пръсти здраво стиснаха ръката ѝ. Усети силно сътресение, както веднъж в манастирската градина, когато бе ударила с мотиката по закопан в земята камък. Опомни се навреме, за да не издърпа грубо дланта си от неговата; невероятната сила и животинското привличане, които излъчваше този мъж, я уплашиха. Остана с убеждението, че той е жесток и хитър.

Черните вежди на Де Навар бяха като криле на гарван, разперени на челото му. Под тях зад дълги и гъсти мигли се криеха полуотворени черни очи, така че Джослин не можеше да прочете нищо в тях. Усети как притеснението ѝ го развеселява и забеляза лека цинична усмивка, разтеглила за момент чувствените му устни, когато той нарочно повторно стисна ръката ѝ, преди да я пусне.

— Приемете и моите съболезнования за смъртта на баща ви, госпожице О'Рурк. — Дълбокият и мек глас с испански акцент отново прокара тръпки по гърба ѝ. Имаше чувството, че той ѝ се присмива, че това е първия ход на играта му, за да се отърве от нея, както бе премахнал и Форбс и баща ѝ. — Кончината на Ред много ни натъжи и обърка всичките ни планове — допълни Де Навар.

Учтивите му думи не я успокоиха. *Подиграва ми се. Същият мошеник като Антоан* — си помисли Джослин. — *Даже е по-ужасен, тъй като Антоан поне имаше шлифованите обноски на Уили Гришъм.* А Де Навар дори не си бе направил труда да свали черното си сомбреро, само беше загатнал жеста. Ожулените черни ботуши със сребърни мексикански шпори, които носеше, прилягаха по-скоро на кръчма, отколкото на кантора или на домашна обстановка. Ако се грижеше повече за външния си вид би могъл да мине, макар и доста грубоват, за красив. Но така изглеждаше, като че ли не се е къпал и бръснал няколко дни и ухаеше силно на алкохол и пури. До стола си бе поставил бутилка с прозрачна течност, която без съмнение беше ракия. Преди Джослин да влезе сигурно бе пил от нея. Черната му копринена риза със сребърни маншети бе отворена на врата и показваше безсрамно гладката му, загоряла от слънцето кожа и гъсти черни косми на гърдите. Беше си вързал и черна кърпа, а ниско на хълбока си носеше черен кожен кобур с опасно изглеждащ револвер. Под черните му тесни панталони се открояваха мускулестите му крака.

Сигурно е влюбен в този цвят, а не го носи в знак на траур заради баща ми — си каза Джослин огорчено. *Отива на дяволския му*

външен вид, а и на сатанинския му характер. Черните му лъскави очи я наблюдаваха изпод шапката, която скриваше небръснатото му лице наполовина. Това не беше поглед на кавалер! И пак тази ехидна усмивчица! Тя изразява триумфа му, мисли си, че не мога да попреча на плановете му и че няма да понесе отговорността за убийството. Още от пръв поглед Джослин го намрази. Един вътрешен глас ѝ казваше, че той е виновен за смъртта на баща ѝ. Даренго де Навар трябва да бъде обесен, заслужил си го е! Ще направя всичко възможно, за да го видя увиснал на въжето!

Ядът ѝ не утихна, когато поздрави Виктория Стенхоуп, младата и елегантна вдовица на Форбс, и Нел Тиерни, актрисата, която сигурно е била нещо повече от „добра приятелка“ на баща ѝ, както я беше описал господин Килиън.

Стискайки малката ръка, подадена с хладен жест от Виктория, Джослин за пръв път в живота си усети разяждаща завист. Подобно на пресъхнала почва, която попива всяка капчица дъжд, тя разглеждаше подробно черния копринен костюм — от очарователната шапчица с пера, забодена в елегантно фризираните кестеняви коси, през високо закопчаната рокля с дантелена яка и брошка, през корсажа, стеснен в талията, за да подчертае стройната и гъвкава фигура, та чак до модерното черно чадърче, чантата и обувките с лачени катарамии, които допълваха цялостната картина. И макар да знаеше, че суетата е грях, в този момент Джослин горещо си пожела да е облечена в нещо, с което би била равностойна на вдовицата. Семплите ѝ одежди на послушница ни най-малко не подчертаваха прелестите на младата ѝ снага.

— Добър ден, госпожице О'Рурк — каза Виктория. В кафявите ѝ очи и по огненочервените ѝ устни се забелязваха следи от присмех и презрение.

Но тя наистина ми се подиграва! — ядоса се Джослин и сравни Виктория с Де Навар. — *Двамата са го извършили! Заедно са убили Форбс и после баща ми! Не се съмнявам, че Уили Гришъм и аз сме следващите им жертви. Трябва на часа да се сприятеля с него, защото иначе ще остана без съюзник в тази безпощадна битка за златната мина!*

Не ѝ остана време да продължи разсъжденията си, тъй като Нел Тиерни я изскубна от тях, хващайки сърдечно дланта ѝ с две ръце.

— Мило дете! Скъпо, мило дете! Толкова се радвам да се запозная с теб! — извика Нел. След това въздъхна дълбоко, усмихна се и избърса с кърпичка ъгълчетата на очите си. — Дъщерята на Ред. Наистина си одрала кожата на баща си! Най-сетне мога да се запозная с теб — повтори тя, — колкото и да ми е мъчно, че това става при такива тъжни обстоятелства. Трябва да знаеш, че баща ти беше всичко за мен! Откакто той умря, животът ми е празен. О, Джослин, надявам се да станем добри приятелки. Нали мога да ти казвам Джослин? А ти трябва да ми викаш Нел! Щом като си тук в Сентръл Сити, все едно част от Ред е при мен. Утешително е някой да сподели мъката ти, не мислиш ли? Ще ми дойдеш на гости, нали? Но те предупреждавам, не приемам „не“ за отговор!

Джослин не искаше да има нищо общо с тази жена, която с интриги и хитрини бе попречила на баща ѝ да я извика при себе си в Сентръл Сити. Затова тя промърмори някакъв учтив отказ, въпреки че изкуствената любезност на актрисата я влудяваше. Пряко волята си трябваше да признае, че Нел е много привлекателна. Светлият блясък на меденозлатистата ѝ коса не бе дело само на природата, а освен това, установи Джослин шокирана, лицето ѝ бе умело и фино гримирано. Но, разбира се, нали е актриса, това обяснява крокодилските сълзи, които тя проля толкова убедително. *Не я ли е срам?* — помисли момичето. Непознатите усещания и димът от пури, който все още се стелеше в стаята ѝ подействуваха зле. Страхуваше се да не припадне и си отдъхна, когато Килиън ѝ предложи да седне.

С благодарност Джослин се отпусна на единствения свободен стол и леко се изкашля в кърпичката, която притискаше към лицето си, за да пречисти поне малко дима в стаята. Всички разбраха, че не ѝ е добре, а Килиън и Гришъм, които бяха изгасили пурите си при нейното влизане, погледнаха с укор Де Навар — който най-нахално продължаваше да си пуши. След няколко секунди той забеляза, че всички го наблюдават в очакване. Рязко се наведе напред и смачка пурата си в един месингов пепелник.

— Моля да ме извините, госпожице О'Рурк — промълви Де Навар и погледна предизвикателно момичето. Облегна се удобно назад на стола си, нахлупи сомбрерото още по-ниско над очите, качи дългите си мускулести крака на бюрото на адвоката, одраска политурата с шпорите си, надигна бутилката за една голяма глътка и изрече

отсечено: — Хайде, Патрик, да почваме най-сетне! Имам да се грижа за заведение и не мога да си губя времето, като въртя палци по цял ден!

— Даренго, бъди така добър да свалиш ботушите и шпорите си от бюрото ми... Веднага! — отвърна Килиън през зъби и го погледна остро над рамките на очилата си. — Това тук е юридически акт, а не фарс, и ще съм ти много благодарен, ако покажеш поне малко респект!

За голяма изненада на Джослин, Де Навар бавно смъкна краката си на пода. Килиън му хвърли още един дълъг и строг поглед, подреди документите на бюрото си, изкашля се намръщено и започна:

— Добре тогава. Както вие всички знаете, днес сме се събрали тук, за да прочетем завещанието с последната воля на Сиймъс О'Рурк, когото ние познавахме под името „Ред“. Нека най-напред да се уверим, че наистина става дума за завещанието на Ред. В това мога да се закълна и ще го сторя при нужда. Самият аз написах текста няколко дни преди смъртта му. Също така документът е подписан от свидетели — съдружникът ми Лиъм Калхун и секретарката ми Маргарет Ърншоу. Няма съмнение, че всеки съд ще признае това завещание за валидно. Казвам ви всичко това, защото последната воля на Ред е... така да се каже... малко необикновена и не искам някой от вас да си помисли по погрешка, че би могъл да възразява срещу нея. Това завещание е непоклатимо като Скалистите планини и никой съдия, който заслужава титлата си, не би казал нещо друго.

— Слушай, Патрик, след като ни предупреди така обстоятелствено, не би ли могъл най-после да отвориш това проклето писание! — настоя Де Навар нетърпеливо. — Кълна ти се, не разбирам, защо толкова ти се иска да ни държиш в неведение. Вече достатъчно отдавна Ред е погребан под някоя скала и всички знаем, че няма шанс той да излезе жив от „Краят на дъгата“. И въпреки това от седмици насам ни караш да чакаме и отказваш да направиш дори и най-малък намек за съдържанието. Трябвало да изчакаме госпожица О'Рурк. Ето я, тя пристигна, а на мен това мотаене ми писна! Ред не притежаваше кой знае какво — дял от златната мина и няколко лични вещи. Щом като присъствието на дъщеря му бе нужно за отваряне на завещанието, значи е повече от ясно, че не е оставил дела си на дом за сираци!

— Не, не е! — съгласи се Килиън остро. — Но както и да е, започвам.

Отново се изкашля, разгъна документа, който държеше в ръце и зачете:

— *Аз, Сиймъс „Ред“ О’Рурк, в пълно съзнание и разбирайки значението на акта, който извършвам, обявявам, че това е моето завещание и последната ми воля. На единствената си дъщеря, Джослин Ейнгил О’Рурк, завещавам цялото си движимо и недвижимо имущество, с изключение на една книга с пиеси на Шекспир, която оставям на госпожа Нел Тиерни, по причини, които са ѝ добре познати. Освен това завещавам на гореспоменатата си дъщеря моя дял от златната мина, позната под името „Краят на дъгата“, но само при условие, че в момента на моята смърт тя все още не е станала монахиня. В такъв случай, тя има пълното право върху този дял. Може да го задържи, прехвърли другиму, да го продаде или да разполага с него както сметне за добре, но само при следното условие: до една година след моята смърт, тя трябва да се омъжи за един от неженените ми съдружници в „Краят на дъгата“ — Уили Гришъм или Даренго де Навар...*

На това място Килиън трябваше да спре четенето, тъй като в кантората му като че ли избухна бомба. Адвокатът цял следобед я очакваше...

— Така ли, мамка му стара! — Интонацията на Де Навар беше смразяваща. — Да ме вземат дяволите, но няма да се учудя, ако Ред се залива от смях в гроба си. Ето защо не си искал да ни прочетеш завещанието по-рано. Имаш късмет, Патрик, че не съм те застрелял за документа, който си написал. Всъщност още не е късно да го сторя!

Никой от присъстващите не се усъмни, че това е само празна заплаха. Но преди още Килиън да отговори, Уили разгорещено взе думата:

— Но това е... това е отвратително! — извика той ядосано. — Самата идея е немислима! Не че имам нещо против вас, госпожице О’Рурк — допълни той бързо, като забеляза преbledнялото лице на Джослин — но, мили Боже, ти да не би да искаш да кажеш, че един от нас трябва да се ожени за монахиня?

— Какво значи един от нас, Уили? — изсъска Даренго през зъби, преди да отпие голяма глътка от бутилката си. Избърса уста с ръкав и

процеди: — Ти не си католик!

Когато Гришъм осъзна пълния смисъл на тези думи, безсилен гняв задуши гърлото му, а Джослин дишаше все по-шумно и преbledня още повече. Макар че беше в шоково състояние, тя веднага разбра, че Де Навар, а не Уили е от нейната вяра. Даренго забеляза неловкото положение и безсрамно ѝ се ухили, но усмивката му не стигна съвсем до присвитите му очи, които сега разучаваха внимателно смалилата се фигурка. Момичето се почувствува като робиня за продан, а той ѝ изглеждаше на купувач, който оглежда стоката.

— Предполагам — продължи Даренго безмилостно, — че щом Патрик ви представи като „госпожица“, а не като „сестра“ О’Рурк, вие имате право да се омъжите, нали?

Джослин бе толкова потресена, че дори нямаше сила да поклати глава, камо ли да отговори на глас. Ужасът я беше зашеметил. Сега вече не се чудеше, че Килиън избягваше да даде отговор на въпросите ѝ, въпреки че се бе държал съвсем изискано. Това, значи, бяха условията за наследството на бащиния ѝ дял от „Крайт на дъгата“. *Всичко това е само един ужасен кошмар*, си помисли момичето, с надеждата, че скоро ще се събуди. Баща ѝ не бе способен на такова нещо! Не, невъзможно беше!

Като през мъгла до съзнанието ѝ стигнаха думите на Килиън, който потвърждаваше, че тя още не е положила последния обет. Видя и как Даренго пренебрежително се усмихна и надигна отново бутилката си, за да отпие поредната голяма глътка.

Джослин го гледеше с недоумение. Освен че го смяташе за убиеца на баща си, той беше и най-неприятния мъж, който бе виждала през живота си. Псуваше, пушеше и пиеше! Без съмнение беше пиян, само така се обясняваше лошото му поведение. Представата, че баща ѝ, или изобщо някой сериозно очакваше, тя да се омъжи за Даренго, съвсем я обърка. Ред сигурно е знаел, че Гришъм не е католик и че тя никога не би взела мъж от друга вяра. Колкото и невероятно да звучеше, баща ѝ значи е искал тя да избере Де Навар. Джослин изпита непреодолимото желание отново да погледне този мъж. Той все още я наблюдаваше така, сякаш я разсъбличаше с поглед. И на всичкото отгоре ѝ се усмихна над ръба на бутилката си. При мисълта как този мъж би се държал с нея като съпруг, младата жена потръпна. *Пресвета Дево!* — се молеше момичето. Перспективата да бъде изцяло в ръцете

на Де Навар, да е изложена безпомощно на всичките му прищевки, я изплаши толкова много, че тя стреснато се хвана с една ръка за гърлото.

Татко трябва да се е побъркал преди смъртта си! — помисли си момичето. Знаеше много добре, че той я обичаше и че е искал само тя да е щастлива, но не можеше да разбере, защо е вписал това ужасно условие в завещанието си. *Как да изпълня това негово последно желание?*

— Патрик — обади се Виктория, а в спокойния ѝ глас се усещаха остри нотки — какво ще стане, ако госпожица О'Рурк не се омъжи нито за Даренго, нито за Уили?

— Да, това засяга всички ни — потвърди Уили ядосано. Кафявите му очи придобиха стоманен блясък, когато хвърли един бърз поглед към Виктория.

— Е добре, щом искате! Ако сте готови, ще продължа четенето на завещанието. — Килиън избърса нервно потното си чело и започна да лъска очилата си. След като си ги сложи отново, той вдигна завещанието и прочете за втори път редовете, предизвикали тази буря в кантората му:

— ... до една година след моята смърт тя трябва да се омъжи за един от неженените ми съдружници в „Крайт на дъгата“ — Уили Гришъм или Даренго де Навар, и по този начин да се сдобие със съпруг и богатство. В случай, че тя в момента на моята смърт е монахиня, или че по една или друга причина не бъде в състояние да спази посоченото по-горе условие, моят дял от златната мина, позната под името „Крайт на дъгата“ преминава безвъзвратно на името на госпожа Нел Тиерни. Тя ще има правото да се разпорежда с него както сметне за добре, може да го задържи, да го продаде или да постъпи с него както пожелае, но само при следното условие: да използва приходите от мината за построяването на собствен театър, за да може кариерата ѝ на актриса да продължи все така успешно, и за да е подсиgurена финансово на стари години. Това е последната ми воля, с която моля да се съобразят моите наследници. Подпис: Сиймъс О'Рурк.

— Това е всичко — каза Килиън и сгъна документа.

— Да, наистина. Когато искаше, Ред знаеше много добре как да се изрази кратко и ясно — отбеляза Де Навар отегчено. — А сега да

видим дали сме разбрали точно за какво става дума. Патрик, съдържанието на това завещание означава всъщност следното: ако милата ни госпожица О'Рурк не се омъжи в срок от една година за Уили или за моя милост, Нел ще си построи страхотна опера. Така ли?

— Накратко казано, да — отвърна адвокатът и погледна Джослин със съжаление. Тя все още седеше безмълвна и неподвижна като статуя.

Девојката имаше странното усещане, че не се намира в тази стая, а че наблюдава адвокатската кантора от голямо разстояние. Всичко това се случваше на друг човек, а не на нея самата. Устата ѝ бе пресъхнала и Джослин с мъка преглъщаше, дланите ѝ се бяха изпотили. Сърцето ѝ биеше неестествено бързо, а в главата ѝ чукаше непоносима болка. Не можеше да си поеме дъх, а от застоялия тютюнев дим ѝ прилоша допълнително. Ситни капчици пот избиха по челото и горната ѝ устна. Олюля се на стола си и имаше чувството, че ще припадне или ще повърне.

— Sangre de Cristo^[1]! — извика Даренго и за всеобща изненада скочи изведнъж от стола си.

С три къси крачки той се озова до Джослин. Тя отвори уста, за да извика, когато той се извиси над нея и момичето усети как мускулестите му ръце я стиснаха като стоманени клещи. Можеше само леко да простене тъй като Де Навар притискаше кърпичката ѝ към устата, за да заглуши уплашения ѝ вик. Пред замъглените ѝ очи кантората на Килиън се завъртя в шеметен кръг и тя почти припадна, когато мъжът я вдигна и я изнесе от стаята. Шпорите му издрънчаха по дъските. В полусъзнание Джослин почувствува силата на мъжкото тяло и прегръдката, с която Даренго я притискаше към себе си. Вдишваше мъжествения му аромат, смесен с миризмите на седларска кожа, дим и алкохол, усещаше брадясалото му лице. Де Навар я държеше здраво, без да обръща внимание на стенанията и на безуспешните ѝ опити да се отскубне.

С една ръка той отвори вратата и я ритна настрани. Госпожица Ърншоу подскочи уплашена, когато той притича през предверието и блъсна входната врата.

Навън Даренго облегна Джослин доста грубо с лице надолу през дървения парапет и натисна главата ѝ към земята.

— Дишайте, по дяволите! — изсъска той. — Дишайте!

Момичето пое дълбоко дъх, гърдите му се разшириха до пръсване и хладният планински ветреца изпълни дробовете му. Като удавник вдишваше отново и отново чистия въздух с чувството, че никога няма да му стигне. И все пак неразположението мина и Джослин лека-полека се съвзе.

— По-добре ли ви е? — запита Де Навар, когато тя се изправи, макар че все още трепереше.

— Д-д-да, м-м-много ви благодаря — успя да изпелтечи девойката. От притеснение страните ѝ пламнаха аленочервени. Спомни си как ръцете му я притискаха и пулсът ѝ отново се ускори. *Колко е силен!* — помисли си тя — *и колко мъжествен. Носеше ме без никакво усилие, все едно съм перце. Колко бе топъл!* Приятни тръпки я побиха при тази мисъл. Но целият този следобед и странните чувства я бяха източили. Ужасена тя прехапа устни, сълзи напиреха в очите ѝ. Не знаеше кое е по-страшното — невъзможното завещание на баща ѝ, това, че Де Навар я е докоснал, или че щеше неминуемо да се строполи на пода в кантората на адвоката, ако Даренго не я беше изнесъл навън. Чувствуваше се толкова изморена, че искаше само да се прибере в къщата на госпожица Хати и да си легне.

Междувременно и другите се бяха насъбрали пред вратата и загрижено я разпитваха как е.

— Всичко е наред. За един момент ѝ призля много и това, според мен е от комбинацията от дима и от шока, който преживя — обясни Де Навар. — Просто не можа да го понесе.

— Ред и ти сте виновни за това, Патрик — обърна се Уили към адвоката. Стисна устни и продължи: — Ред, защото е измислил това отворително завещание, а ти, защото си го написал! Никой от вас не е и помислил за госпожица О'Рурк, това е ясно. Всеки джентълмен щеше да знае, какви ще бъдат последствията за едно младо момиче, което е израснало в манастир и което е толкова чувствително. Длъжен съм да заявя, че никой от вас не се е погрижил за интересите на Джослин. И въпреки твоето предупреждение, Патрик, казвам ти го съвсем спортменски, ще се обърна към съдията Аскът и ще го информирам за съдържанието на този документ. Нека той си каже мнението по цялата тази невероятна история!

— Прави каквото щеш, Уили! — отвърна Килиън. — Но още отсега ти казвам, че тук няма нищо „невероятно“, колкото и да си

мислиш, че е така. Всичко си е законно и в реда на нещата, завещанието е валидно и даже и съдията няма да ти каже нещо друго. Познавам го много добре!

— Добре де, ще видим — закани се Гришъм и се усмихна кисело. Трудно прикриваше яда си. Обърна се към Джослин и рече: — Колата ми е само на две крачки, госпожице О'Рурк. Ще ми доставите голямо удоволствие, ако ми разрешите да ви закарам до къщата на госпожица Хати.

— А след това ще се спуснеш ли по хълма до Пайн Стрийт — запита Даренго хапливо, а Виктория остро си пое дъх, — за да вземеш първите уроци по католицизъм при отец Фланегън?

— Виж какво, Даренго, още малко остава и завинаги ще запуша нахалната ти уста! — се зарече Гришъм през стиснати зъби. Хвърли му такъв смразяващ поглед, че всеки друг мъж би се стреснал.

Но Даренго само се ухили.

— Това ще стане, когато в ада прокарат зимни кьнки, драги ми Уили! — отвърна той спокойно. Облегна се на стълба на верандата, пъхна палците си под колана на кобура и повтори: — Чак когато в ада прокарат зимни кьнки.

За момент двамата мъже се гледаха свирепо — Гришъм едва съдържаше гнева си, а Де Навар открито го показваше. Виктория като хипнотизирана ги наблюдаваше. Блясъкът в очите ѝ беше станал стоманеносив, а носът ѝ леко потрепваше. За щастие, Гришъм не се хвана на въдицата. Демонстративно обърна гръб на Даренго и проговори на Джослин:

— Елате, госпожице О'Рурк. — Учтиво, но настойчиво хвана ръката ѝ: — Страхувам се, че Даренго никога не е бил подходяща компания за една дама, а изглежда, че и днес не прави изключение. Да влезем за малко, за да си взема нещата. Знам много добре, че завещанието на Ред ви е шокирало и ядосало извънредно много и предполагам, че бихте искала да останете сама, за да премислите всичко това. Виктория, мила моя — обърна се той към високомерната вдовица — сигурен съм, че при дадените обстоятелства Патрик или Нел ще бъдат така добри да те закарат у дома.

Виктория искаше да се възпротиви, но присви устни и кимна в знак на съгласие.

— Както желаяш — промърмори тя сдържано и само Даренго забеляза как гневно стисна пръсти около дръжката на чадърчето си.

— Аз ще те взема, Виктория — предложи Килиън. — Изчакай ме тук, ще докарам колата.

Джослин трябваше, волю-неволю, да признае, че Гришъм се бе държал като истински джентълмен. Внимателното му отношение и проявеното разбиране за чувствата и вълненията ѝ се различаваха коренно от обноските на Даренго. Въпреки условията, поставени от баща ѝ в завещанието и макар Де Навар да беше католика, Ред сигурно не е искал тя да се омъжи за него. Тогава девойката за пръв път се запита, дали Даренго не бе накарал баща ѝ насила да изисква тези страшни условия.

Когато Гришъм поведе Джослин към конюшната, където бе оставил колата си, един стар скитник прекоси улицата и се приближи към малката групичка, събрала се пред кантората на Килиън. Мъжът беше прегърбен и облечен в дрипи, а на челото и над лявото си око имаше окървавена превръзка. Накуцваше силно и се подпираше на патерица, с която едвам се придвижваше по тротоара. По всичко личеше, че е претърпял злополука. За момент Джослин се развълнува, защото старецът ѝ се стори някак си познат и тогава се сети, че прилича малко на пияницата, който се мотаеше на гарата в Блек Хоук, когато тя пристигна с влака. Сигурно беше един от онези златотърсачи, които не бяха успели да намерят късмета си в мините. *Тук наоколо има стотици такива нещастници* — си помисли момичето и го погледна, изпълнено със състрадание.

— Сестро, дайте няколко цента на бедния човек, който не е успял в живота — примоли се старецът с тих и стържещ глас и протегна плахо треперещата си ръка.

— Разкарай се! Изчезвай! — замахна Гришъм с бастуна си. — Махай се оттук, просяк такъв! Не, госпожице О'Рурк, не му давайте нищо — каза той и хвана ръката ѝ, когато Джослин вече бъркаше в чантичката си. — И без това ще пропие всеки грош, който му дадете... И най-вероятно ще иде в кръчмата на Даренго.

— Уили за съжаление е прав, Джослин — съгласи се Нел и поклати тъжно глава, докато Виктория придържаше кърпичка към лицето си и погнусено бърчеше нос.

— Мъчно ми е да го кажа, но съм сигурна, че половината от тези просяци си живеят съвсем добре. Обзалагам се, че превръзката и патерицата са само реквизит. Нали съм актриса, разбирам от тия работи — продължи госпожа Тиерни и кресна на стария човек: — Не те ли е срам!

Хвана го за ръката и го заблъска пред себе си, при което пролича, че въпреки патерицата си, той се движеше доста бързо.

— Засрами се! Да иска с такъв евтин номер да изпроси милостиня от една монахиня! Изчезвай от очите ми!

— Чакай, старче! — извика Де Навар. Изведнъж лицето му се промени и придоби напрегнат израз, докато гледаше скитника. — Ето, дръж — рече Даренго и подхвърли един quarter^[2], който мъжът прихвана доста ловко, макар че уж беше сляп с едното око. — Купи си нещо за хапване — довърши Даренго благородното си дело.

— Благодаря ви, сър, много ви благодаря! — ухили се просякът, при което показва ужасяващо черни зъби. Погледна Джослин, подръпна мазен кичур коса на челото си и продължи: — Пожелавам ви приятен ден, сестро... — но не можа да довърши, защото Нел отново го подгони.

Гришъм мърмореше нещо за бедни златотърсачи, но се обърна към Джослин и ѝ предложи ръката си:

— Да тръгваме ли, госпожице О'Рурк?

— Моля? — запита момичето замислено. Намръщено се загледа към ъгъла, зад който бяха изчезнали Нел и просякът. — Какво казахте? Но да, господин Гришъм, разбира се.

Бяха изминали няколко крачки и Джослин все още си мислеше за неочакваната и невероятна проява на филантропия у Даренго де Навар. Обърна се и го видя, че ги следи с поглед, застанал с Виктория пред адвокатската кантора. Когато откри, че младата жена го гледа, той предизвикателно извади пура, драсна клечка кибрит в подметката на ботуша си и я запали. Всмукна няколко пъти и се провикна:

— Ей, Уили, не прави неща, които аз бих сторил!

Джослин се изчерви, а Уили само нервно стисна устни.

— Каква глупава и злостна забележка, само и само да ядосаш Уили, нали! — промърмори Виктория хапливо, когато Гришъм и момичето се бяха отдалечили достатъчно, за да не я чуят. — Знаеш

много добре, че и ти не би докоснал монахиня, както не би докоснал и...

— Както не бих докоснал и тебе — довърши Даренго изречението ѝ. Очите му придобиха студен и нахален блясък, така че вдовицата изпита желание да му стовари чадърчето си на главата. Но той само тихо се засмя: — Мила моя, за последното мога да ти се закълна, но на твое място не бих бил много сигурен, що се отнася до Джослин. Все пак тук се разиграва цяла златна мина, която може да се окаже много доходна, ако е бил прав покойният Ред. Но тъй като той е мъртъв, а ти и Уили станахте много добри приятели след смъртта на Форбс, аз трябва да си гледам собствените интереси. Бих ти препоръчал горещо и ти да сториш същото, но както те познавам, ти и без това го правиш. Нямам представа как Ред е могъл да измисли такова дяволско завещание, но нещата днес стоят така, че няма да се учудя, ако Уили предпочете една наивна монахиня, пред такава развратна интригантка. Внимавай, Виктория, по-добре ще е да прибереш остриите си ноктенца и да си държиш езика зад зъбите, защото може да се наложи да застанеш на моя страна.

— Ох, миличкият ми! Ти съвсем си се побъркал. Как можеш изобщо да си помислиш, че мога да падна толкова ниско? — изсъска тя. И все пак нервите ѝ се обтегнаха, понеже Даренго изрече на глас това, от което тя тайно се страхуваше. Гришъм и тя бяха любовници, но си нямаха никакво доверие като съюзници, тъй като след смъртта на Ред всички съдружници от „Крайт на дъгата“ знаеха, че саботажите и така наречените „злополуки“ в мината бяха дело на един от тях — на убиеца на Форбс и Сиймъс.

— Скъпа, ако някой изобщо може да падне ниско, то това ще си най-вече ти — подигра ѝ се Де Навар. Думите му бяха като шамар за нея. — Но не се притеснявай, знаеш много добре, че дори и аз имам някакви задръжки.

— Не се ласкай излишно, Даренго! — отвърна Виктория и отметна предизвикателно главата си назад. Макар да се смееше, страните ѝ бяха пламнали от обидата. — По-скоро бих легнала със змия, отколкото с теб, гаден мексикански мелез!

— Ама Виктория, пак ли тия стари и изтъркани приказки? — Даренго говореше с лекота, но гневният блясък на очите му го издаваше. — Дори жена с твоите скромни възможности би трябвало да

е способна да измисли нещо ново. Колко жалко, че не можеш да лъжеш като хората! Сигурно е доста отчайващо, нали? Не, не, пести си дъха, няма смисъл да отричаш. Нали помниш нощта, когато се измъкна от леглото на Форбс и искаше да се довлечеш в моето? Горкичката ми! Гложди те, нали? Гложди те, че може би ще изпитваш удоволствие да се въргалиш в калта с едно полумексиканско копеле като мен, с една свиня, както ме наричаш. А аз ти гарантирам, че наистина би изпитала върховно удоволствие! — Погледът му бавно и нахално очерта стройната ѝ фигура. Виктория изпитваше страстното желание да му издере очите, но той продължи: — Страхувам се обаче, че ще трябва да те разочаровам и да ти откажа, както го сторих вече веднъж. За разлика от Уили, винаги съм вярвал, че дори и крадците притежават чувство за чест. Безнравствени курви и измамни златотърсачи винаги са ме отвращавали. Да си призная честно, не ми го побира акъла, как Уили смее нощем да заспива до теб. Ако имаше дори и капчица разум, а аз никога не съм се съмнявал в това, би трябвало да спи с едно отворено око, за да не се събуди някой ден с нож в гърлото. Може би затова преди малко тръгна с монахинята, а, как мислиш? Искане му се да прекара поне една спокойна нощ и да се отпусне!

— Надявам се най-искрено, да доживееш деня, когато ще съжалиш, че си ми станал враг! — рече вдовицата огорчена. Усмихна се кисело и допълни: — Но понеже съдружниците от „Крайт на дъгата“ умират толкова бързо един след друг, се страхувам, че няма да дочакам отмъщението си. Няма да е зле, ти и Уили да отидете при Патрик и да си напишете завещанията!

— И да те пишем за наша наследница, нали, понеже и двамата нямаме други роднини? Не, благодаря! Скъпа ми Виктория, за разлика от Форбс и Ред, Уили и аз сме още млади и никой от нас няма намерение в скоро време да гледа отдолу как растат цветята. А освен това много бих искал да знам — тук очите му се свиха и станаха само два тесни процепа — защо си мислиш, че точно ти не би могла да станеш жертва на една от тези „злополуки“ в мината.

— Обвиняваш ли ме... или ме заплашваш?

— Сама ще прецениш, любов моя! Избери си варианта, който най-много ти харесва.

— Ужасно съжалявам, обаче ти не отговаряш на представите ми за красивия принц от приказките. Но ако търсиш краче за стъкленото

пантофче, което предлагаш, попитай монахинята. Тя може да не разбира много от мъже, ама кой знае? Щом Юда се поддаде на изкушението за сребърници, на какво ли е способна една монахиня за злато? А ти предлагаш и твоите съмнителни качества. Я по-добре хукни подир Уили и момата! Толкова добре го познавам, толкова си приличаме, и не се съмнявам, разбираш ли, че не би изпитал скрупули да разиграва две жени едновременно. А какво ще стане с тебе, ако той, благодарение на умениято си да се справя с нежния пол, успее да си присвои „Краят на дъгата“? Признавам си, че много ми се иска да те видя как се пържиш на бавен огън, мили ми Даренго. Уили те държи здраво и може би ще се съглася да го делия с малката, само и само да изпитам това удоволствие! За Бога, та тя е само една скромна монахиня! Каква забавна ирония на съдбата, нали? Но каквото и да се случи, Джослин няма да ми отнеме Уили за дълго, защото... как да кажа... той изпитва едни такива греховни желаниа... Така че нашата псевдомонахиня ще бъде само една сладка хапка, която той ще глътне, без да дъвче. Горката щерка на Ред, да стане послушница в манастир! — С престорена загриженост Виктория поклати глава и въздъхна: — Колко жалко, скъпи ми Даренго, ти все още си мислиш, че не си мъж за женене. Как можеш да спиш спокойно, освен че си католик, ти беше и като син за бедния ни Ред?

В очите на Де Навар блесна изведнъж такова убийствено пламъче, че уплашената Виктория отстъпи крачка назад. И тъй като беше прекалила, знаеше го много добре, вдигна чадърчето си като преграда между нея и Даренго. Но той го грабна с едно светкавично движение и го счупи през коляното си. В следващия миг можеше и да я удуши, си помисли Виктория, но в този момент пристигна Килиън с колата си, за да я закара в къщи. Де Навар грубо ѝ тикна двете половинки на чадъра в ръцете и промълви:

— Кълна ти се, Виктория, следващият път ще бъде вратлето ти, по дяволите!

Рязко се обърна и тръгна към кръчмата си с толкова гневен вид, че хората по пътя му отскачаха уплашени настрани.

Вдовицата трепереща го проследи с поглед. Не за пръв път се запита, дали той не бе убил Форбс и Ред. Според нея Даренго бе способен на всичко и не се интересуваше от нищо друго, освен от собствените си интереси. Непредвидимите му избухвания бяха толкова

бурни, че дори и Ред не смееше да му се изпречва на пътя, когато беше ядосан.

[1] Sangre de Cristo (исп.) — буквално: божия кръв; тук по-скоро като „Господи!“. — Бел.пр. ↑

[2] quarter (англ.) — монета от четвърт долар, т.е. 25 цента. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Вбесена Нел Тиерни наблюдаваше със смесица от любов, яд и присмех мъжа, който бе застанал до легенчето ѝ за миене и правеше физиономии пред огледалото. В момента избърсваше черната паста за обувки от снежнобелите си зъби. На стола до него беше захвърлена превръзка, старателно обработена с доматино пюре, за да изглежда окървавена. В ъгъла на стаята бе подпряна патерица, която той бе оставил там, когато влезе с Нел в малката ѝ, но уютна къща на Спринг Стрийт.

— По дяволите, цял живот не ме е било така срам, както днес! — извика Нел, докато се разхождаше като разярена тигрица из стаята и си играеше с един златен кичур коса, който се беше измъкнал от прическата ѝ. — Като си помисля само, че наистина се съгласих да участвувам в тази долна измама... Господи! Никога няма да забравя изражението на лицето на бедното момиче днес следобед... като че ли някой го бе ударил с чук по главата! Ред О'Рурк, как можа да направиш такова нещо? Та тя е родната ти дъщеря! Възпитавана е в манастир, а ти я подхвърляш като жертвено агънце на тези двама вълци... Да ми прости Господ, защото съм сигурна, че отец Фланегън няма да го стори.

— Мълчи, Нели! — отвърна Ред О'Рурк, който си беше жив и здрав, макар всички да го смятаха за умрял. — Да не би да си се изтървала пред добрия отец?

— Не, разбира се! — Тя сбръчка ядосано нос и го погледна обидено. — Никога не бих те издала, нали знаеш. Ах ти, рижав дявол такъв! Ако знаех по-рано за намеренията ти и за това проклето завещание, което Патрик е написал за теб, един Господ знае как си го надумал да го стори, тогава... Тогава никога нямаше да се съглася да играя тази роля в твоя шантав план! Истина ти казвам! Ужасно беше да се преструвам пред Джослин, че си мъртъв. Но едно ще ти кажа, като я видях днес едва не ми се пукна сърцето от мъка. За малко да не издам цялата ти шашма. А когато Патрик прочете условията на отвратителното ти; завещание... идеше ми да умра на място! Джослин

си мисли, че съм интригантка и развратница, която те е държала със зъби и нокти, и сега иска да изкопчи дела ти от „Краят на дъгата“, за да си построи театър... А ти знаеш как винаги съм си мечтала да имам дъщеря, как съм се надявала Джослин да дойде при нас, и какво сега... Ти си виновен, ако тя не ми прости! Но по-страшното е, че Даренго и Уили със сигурност жива ще я разкъсат, а лешоядът Виктория ще оглозга костите й...

— Хайде, мила ми Нели, любов моя, хайде, не се ядосвай толкова! Няма причини да се навиваш така! — подмаза й се Ред с удивителния си чар. — Когато всичко тук, свърши ще изглежда недоразуменията между теб и Джоси, обещавам ти! А какво от това, че е израсла в манастир? Тя винаги ще си остане О'Рурк, помни ми думата! Нека първо стъпи здраво на краката си тук в Колорадо. Няма да им е лесно на ония двамата да й вземат парите, ще видиш. И тогава ще подмамим лисицата да излезе от скривалището си, да не ми е името Сиймъс О'Рурк!

— О, Ред, видя ли я?

— Дали съм я видял? — повтори той учудено. — Разбира се, Нели. Иначе, защо да се дегазирам така неудобно и да се мъкна по улиците с тази патерица?

Поклати укорително глава и набръчка чело. Но след малко зелените му очи отново станаха весели и той нежно се усмихна: — Колко е хубава, нали, Нели? Одрала е кожата на покойната си майка Блуинз, Бог да я прости. Щеше да ми се пръсне сърцето, когато я видях на гарата, чуваш ли? Дъщеря ми! След толкова години пак да я видя! Щях за малко да се пукна от гордост. Много ми беше трудно да си мълча и да стоя настрана, а не да я прегърна още там на място. Нали е плът от моята плът, кръв от моята кръв! Така ми се искаше да й кажа, че старият й татко не я е забравил, че е дошъл да я посрещне на гарата, както винаги съм й обещавал!

— О, Ред, тя толкова те обича! — промърмори Нел. — От дън душа тъжи за теб, защото мисли, че си мъртъв. Ред, не може така! Защо досега не я извика при теб, защо трябваше да минат толкова години?

Той дълго мълча, докато сресваше боядисаната си брада и коса и приглаждаше изпомачканите си дрехи. Нел си помисли, че дори няма

да ѝ отговори. Но Ред въздъхна, остави гребена, обърна гръб на огледалото и поклати тъжно глава.

— Все си мислех, че причините са много. Но кой знае, може би не съм бил прав? Пропиях толкова години, през които Джоси и аз можехме да сме заедно. Ох, не знам! В началото, през първите години, животът тук бе ужасно тежък. По тези хълмове и долчинки имаше само палатки, натъпкани с мъжаги, луди по злато и курви. Бяха надошли като лешояди да си поделят печалбите. Тогава не можех да извикам Джоси при мен. Беше още толкова мъничка и безпомощна, след смъртта на майка си. Нямах да мога да се грижа за нея като хората, а и на мен самия ми беше доста трудно да остана жив! — Ред отново въздъхна и седна на един стол. — И после... това никога не съм ти го разказвал, Нели... после минаха години и мен ме беше страх. Бог ми е свидетел, страх ме беше, че дъщеря ми не ме обича вече, че не се гордее с мен. Не, мълчи! Може би е било глупаво от моя страна, не знам. Но... не я бях виждал откакто я оставих пред манастирската порта, беше на седем години. Мислех си, че тя е забравила стария си татко с течение на времето, или че го помни по-добър, отколкото той е в действителност... Така поне ми подсказваха писмата ѝ. Ах, Нели! Писмата ѝ... писмата ѝ бяха написани с един такъв елегантен почерк, разказваше ми за живота в манастира, за предметите, които изучава — не само вероучение, а и музика, история, чужди езици, рисуване... Все неща, от които не разбирам, виждаш ли. И така аз лека-полека се убедих, че тя е станала едно благовъзпитано и образовано момиче, а аз съм си останал все същия беден и обикновен работяга, който не е научил нищо друго, освен да си вади честно хляба с двете ръце, дадени му от Бога. Достраша ме да не би Джоси, една елегантна млада дама, да се срамува заради баща си... Ох, Нели, любима, нали ме знаеш какъв съм? Мога да изпия същото количество нелегално уиски както всеки друг, а в кръчмарски побой от никого не ме е страх и — не ме разбирай, погрешно, гордея се с това. Но все пак си оставам само един груб мъжага. Мога да псувам, ама не мога да водя изтънчен разговор, а наученото при мен се свежда до това, че мога да се подписвам с името си, да надраскам едно лошо писмо и да пресметна, ако някой се опита да ме измами. Обичам си пурите и уискито и от време на време едно покерче, а и мога да оценя хубавите момичета. — Тук Ред тъжно се усмихна и погали нежно Нел по бузата. — А сега ми кажи —

продължи той, — какво да си мисли Джоси, която е израсла в манастир, за баща си. Че той е само един грешник! Аз самият не бих го отрекъл, Бог ми е свидетел!

— Мили ми Ред — каза Нел съчувствено и хвана ръката му. — Никога ли не си казвал на Джослин за твоите страхове? Не си ли я питал, дали все още те обича след всичките тия години в манастира? Дали се гордее с теб, въпреки греховете ти?

— Не, Нели, понеже все имах чувството, че знам отговора. Даже и да беше казала „да“, нямаше да има смисъл, тъй като тя вече е млада жена, а не дете. Знаех го, както и знаех, че всеки дърт пръч с гореща кръв би хукнал подире ѝ, ако поне малко прилича на покойната си майка. Блуинз беше най-сладкия ангел, който Господ някога е изпращал на земята.

— Ако това са ти причините да не докараш Джослин в Сентръл Сити, трябва да ти кажа, Ред, че не си бил прав — отговори Нел решително. — Трябваше да ѝ дадеш възможност да те опознае по-добре, да си състави собствено мнение. Трябваше да ѝ предоставиш свободата да се запознае с мъже, разбира се под твой и мой контрол, а не да затваряш горкото дете в манастир, още по-малко, след като си имал намерението да напишеш такова ужасно завещание. О, Ред, как можа да ѝ сториш такова нещо? На собствената си дъщеря, невинна като новородено...

— Е, не чак толкова невинна, Нели. В манастира Джоси не е била чак толкова сигурна, както си мислех!

При този намек Нел се намръщи.

— Това го знам едва от няколко седмици. Получих писмо от преподобната майка Мария. По дяволите! Ах, тази малка палавница!

— Кой, преподобната майка ли? — извика Нел уплашено.

— О, небеса! Не, разбира се! Дъщеря ми, за нея ми е думата. През всичките тези години се надявах, че мога да я опазя от разбойници като мен, а тя се измъква от манастира заради някакъв си френски мошеник! Слава Богу, не е успял да я прелъсти! Представяш ли си, а аз се притеснявам, че тя е станала важна дама и че няма да хареса нито това диво и опасно Колорадо, нито златната мина, която кръстих „Краят на дъгата“, нито стария си татко, нито пък неговите съдружници! Сега вече знам — тя може да е сладка и разглезена млада девойка, но всъщност много прилича на мен. В жилите ѝ тече силната

и земна ирландска кръв на рода О'Рурк. Благодарен съм на Бога за това, макар тази кръв за малко да не я беше изкарала от правия път! Може да има хора, които знаят наизуст всяка книга на този свят, но според мен най-много се цени силата, решителността и здравия разум. Обзалагам се, че Джоси си е взела поука от глупавата си постъпка и че няма да подари отново сърцето си толкова лесно.

— След като старият татко вече е предопределил всичко, така ли? — попита Нел раздразнено и продължи с измъчен глас: — О, Ред, как можа? Нали знаеш, че един от двамата е саботьор и може би дори убиец? Господи, Боже мой! Та Даренго и Уили може и да са го извършили заедно!

— Е, точно в това не съм убеден, Нели. Имам си само съмнения, нищо повече, въпреки че в дън душа усещам, че съм прав. Според мен не е случайност, тези така наречени злополуки да се случват, след като веднъж бях споменал пред Даренго, Уили и Форбс, че скоро може да открием доходна златна жилка. А после и Форбс падна в шахтата... Господи, той обичаше да си пийва, а не понасяше алкохола, но все пак съществува и вероятността някой да го е побутнал. За това дори и Виктория би имала достатъчно сила, а Уили и тя винаги са били дупе и гащи. Предполагам, че тя от край време се оглежда за други мъже, дори и когато Форбс бе още жив, та нали имаха четиридесет години разлика. Старите глупаци са най-глупави, това го знае всяко дете, а Форбс беше на всичкото отгоре и голям инат. Беше и недоверчив, на никого не вярваше.

— Но... но ако наистина смяташ, че някой има пръст в тези злополуки, защо си накарал Патрик да напише това отвратително завещание? — отново го запита актрисата и прехапа устни. — Излагаш Джослин на опасност...

— Не говори глупости, скъпа! — Ред беше ядосан. — Наистина ли си мислиш, че бих пожертвувал сигурността на дъщеря си за някакви си мизерни кюлчета злато? Ще я вардя като ангел-хранител. Нито Даренго, нито Уили ще могат да й сторят нещо, иначе скъпо ще си платят! Не съм чак толкова остарял, за да не мога да помета пода с тези двама млади хъшлаци. — Замълча за момент и продължи: — Повярвай ми, Нели! След последното писмо на Джоси бях изпаднал в пълно отчаяние! Искаше да стане монахиня, за Бога. Да стане монахиня, без да познава истинския живот, колкото и да е начетена. И

как да знае нещо за живота, когато никога не е имала възможност да го види със собствените си очи, и то заради моите глупави опасения. Защо ли не я извиках по-рано тук в Колорадо?! Трябва някак си да оправя нещата, не разбираш ли? Моето завещание я принуди да дойде в Сентръл Сити, а годината, определена като краен срок, ще я накара да остане. След като се поогледа и види какво предлагат светът и животът, няма да иска вече да се връща в манастира. Не това е истинското ѝ призвание, иначе нямаше да се измъква тайно на срещи с онзи френски мошеник! Не се опитвай да твърдиш нещо друго, Нели! И ти си толкова католичка, колкото и аз. Сигурен съм, че само разбитото ѝ сърце я е накарало да вземе това решение. Щеше иначе да ми пише много по-рано, че иска да положи последния обет. А в това писмо дори не бе споменала никакви основателни причини. Не е знаела, че преподобната майка Мария вече ми бе разказала за всичко. Е, можеш ли да ми обясниш цялата тази бъркотия?

— Ох, може би си прав — съгласи се жената най-сетне. — Но както и да е, хич не ми харесва, че ти заплиташ нещата още повече. Какво ще стане, ако дъщеря ти наистина се омъжи за един от двамата?

— Преди това да се случи, нали трябва да се обяви сватбата, а в този момент аз ще възкръсна от гроба, любима ми Нели. И тогава ще науча какво иска този мошеник в действителност — дъщеря ми или дела от „Краят на дъгата“. Разбираш ли, сладуранче, формулировката на завещанието беше само хитър ход, за да прикоткам този, който ме мами. Като игра на карти, схващаш ли? Включих Джоси като джокер, като допълнителен коз, който никой не може да предвиди. Тя е способна да размести равновесието на силите във всяка една посока. Всичко зависи от това, откъде духа вятърът. Не се притеснявай, скъпа, нищо лошо няма да се случи на дъщеря ми! Много си обичам детето и никога не бих сторил нещо, с което да ѝ навредя, нали знаеш. Тук тя е на по-сигурно място, дори от манастира; в края на краищата познавам отлично и Даренго, и Уили и с такива като тях се оправям лесно. Аз съм най-печения ирландец, дошъл някога в Америка, помни това! Виждаш ли, чрез условието в завещанието Джослин няма никаква стойност, що се отнася до златната мина, освен ако не се омъжи. Но за целта трябва да остане жива. А и никой няма да я отвлече без предупреждение, за да я накара насила да се омъжи за него, нито Де Навар, нито Гришъм са толкова глупави да я компрометират, тъй като

не я познават и не са сигурни дали тя няма да се върне в манастира. А може и да ги изпрати на съд, вместо да вземе един от тях за съпруг. Ако някой иска да затегне възела, то ще трябва да го стори по законен начин; и дори Даренго или Уили да успеят да се оженият за нея, защо тогава ще трябва мъжът да убива прекрасната си невеста, щом като още в деня на сватбата е получил дела от мината? — Ред си пое дъх и след малко продължи: — А освен това, помни ми думата, Джоси няма толкова скоро да се реши да се омъжи за Даренго или Уили, тъй като веднъж вече си е опарила пръстите. В момента сигурно се чувства като канарче, което изведнъж вижда, че клетката е отворена. Ще разпери криле и ще се опита да литне; обзалагам се, че ще остави двамата да я ухажват, а всеки един от тях ще се опита да превари другия. Да не говорим за Виктория! Всички ужасно ще се мъчат, Нели, и аз още от сега се радвам да ги гледам отстрани! — Той високо се изсмя и след като се успокои проговори отново: — И ако един от двамата успее да завладее дъщеричката ми, какво лошо в това? Вироглаво конче като нея има нужда от силен и опитен ездач, а Даренго и Уили могат да си имат слаби черти, но не по тази част. Така Джослин поне няма да погуби живота си в манастир — и това най-много ме радва, макар да съм набожен както всеки ирландец и да изпитвам респект пред сестрите.

— Това наистина е оригинален начин да намериш мъж на дъщеря си, признавам — отвърна Нел. Въпреки неговите уверения, тя все още не се беше успокоила напълно. — Знам колко ти е трудно, скъпи. Ти смяташе Даренго и Уили едва ли не за синове, каквито Бог не ти беше дал. Представата, че един от тях се е обърнал срещу теб, че се е унижил дотолкова да стане саботьор, а може би и убиец... Тежко ти е и те боли, знам! — тя поклати тъжно глава и продължи: — Не знам кого най-много подозираш и кой според теб е невинен, кого би пожелал за съпруг на Джослин, ако ситуацията беше друга. Но за съжаление трябва да ти кажа, че ако си се надявал да събереш дъщеря си с Уили, си пропуснал една малка, но решаваща дреболийка. Уили не е католик и по тази причина Джослин не би се омъжила за него, дори и да се влюби. А ако си мислил, че вярата на Даренго му дава голямо предимство, по-добре от сега да те предупредя. И на това не може да се разчита, тъй като той е такъв грешник...

— Добре де, дъщеря ми струва теглото си в злато, и то в буквалния смисъл на думата. Ако двамата са мъже, за каквито ги смятам, скоро ще почнат да се влачат по Пайн Стрийт. Уили ще учи от отец Фланегън католицизма, а Даренго ще иска да влезе отново в лоното на Светата Църква — обобщи Ред суховато. След кратка пауза изведнъж запита: — Я кажи, кой най-мило гледаше днес следобед Джослин в кантората на Патрик? Уили?

Като видя как Нел наведе поглед, Ред се усмихна, повдигна лицето ѝ и бързо я целуна.

— Ах, Нели, — въздъхна той — толкова добре те познавам, че не можеш да ме излъжеш, знаеш го много добре! Признай си, беше Уили, нали. Джослин го предпочита, нали?

— Не го отричам — отвърна тя неохотно, понеже знаеше, че Даренго винаги е бил любимецът на Ред. — Но, мили боже, ако беше видял как се държа Даренго и ти щеше да се ужасиш. Поведението му може да изкара дори и светец от равновесие! Да си кажа честно, изненадах се, че двамата не се сбиха!

— А, значи Даренго е бил толкова ядосан от завещанието ми, че е сипел огън и жулел? Уили пък съвсем се е побъркал? — зелените очи на стария ирландец весело заблестяха.

— И на двата ти въпроса трябва да отговоря с „да“.

— Великолепно! Значи ще се хванат за гушата по-скоро отколкото предполагам! Най-сетне ще разберем истината. Сигурна ли си, миличка, дали не подозират, че аз взривих „Краят на дъгата“, за да запечатам жилките докато разнищим цялата история?

— Поне с нищо не го показаха — заразкава жената. — А и как да подозират? Според това, което знаят, ти си станал нещастна жертва на непознат саботьор и лежиш погребан под някоя канара.

— Хм, това, което знаят и това, което признават, че знаят, са две различни неща, Нели. Те са по-опасни от глутница изгладнели вълци и Даренго няма да се остави някой да го измами. Нали ми подхвърли парата точно за това, да може да ме огледа добре, когато им се мотаех пред очите, за да видя дали са толкова хитри, че да подушат нещо! Но засега да предположим, че си права. — Ред потърка весело ръце и се засмя. — Това означава, че мога спокойно да се движа с моята маскировка и да следя всички отблизо, така както си го бяхме намислили. Днес подплашихме зайците и вече трябва само да си

чакаме спокойно, докато виновникът изскочи от храсталаците! А сега нека си измислим нещо по-приятно за развлечение, какво ще кажеш, мила моя? Бъди добричка и ме целуни! Обещавам ти, че всичко ще се оправи.

— Надявам се, Ред, наистина се надявам! — отговори му тя. После отново въздъхна и каза: — Ох, да бях сигурна, че няма да се случи нещо лошо! И най-добрият план може да се провали.

ГЛАВА ПЕТА

През следващите дни Джослин остана в пансиона на Роуърт Стрийт и така се страхуваше от нови неприятни усложнения, че предпочете да не напуска успокояващата сигурност на къщата. Прекарваше времето си в опознаване на госпожица Хати, Зеб и другите гости; наблюдаваше през прозореца живота на улицата и се опитваше да се ориентира и да свикне с новата ситуация. От време на време зърваше за кратко Уили или Де Навар. Често си мислеше за обезпокояващото завещание на баща си и за собственото си бъдеще. Дали Господ искаше тя да се омъжи, или да стане монахиня? Четеше Библията, молеше се на Бога и пишеше дълго писмо на преподобната майка Мария, разказваше ѝ за случилото се и молеше за помощ и съвет. И това най-сетне я накара да излезе от къщата на госпожица Хати, поне до ъгъла на Еврика и Пайн Стрийт, където се намираше пощата. Без пощенска марка не можеше да пусне писмото. На тръгване от пощата, Джослин буквално се сблъска с Уили Гришъм. Докато прибираше рестото в чантичката си, тя не забеляза, че той влиза в сградата и се блъсна в него. Чантата ѝ падна на земята и цялото ѝ съдържание се разсипа наоколо.

— О, не! — изстена момичето и се наведе, за да събере парите си. Знаеше, че трябва да ги пази много добре, ако не искаше да остане без никакви средства. Килиън я беше предупредил, че не може да разчита на доход от „Крайт на дъгата“, докато не се разчистят последиците от експлозията в мината.

— Ужасно съжалявам, госпожо! — каза Гришъм и галантно приклекна, за да ѝ помогне. — Вината е изцяло моя. Но това сте вие, госпожице О'Рурк! Каква приятна изненада!

С рязко движение той свали шапката си и изглеждаше толкова трогателно смешен, клекнал на земята, че Джослин се засмя пряко волята си и се зарадва, че го среща. Помисли си, че единствено той може да ѝ бъде приятел и съюзник в борбата за „Крайт на дъгата“, но все още нямаше ясен план, как трябва да действа в това положение.

— Господин Гришъм...

— Моля ви, наричайте ме Уили — настоя той и я погледна в очите. — Господин Гришъм звучи ужасно формално. Освен това всички мои приятели ми викат Уили и аз се надявам да се сприятелим, въпреки нелепото завещание на баща ви. Без съмнение той е искал да ни погоди лоша шега — каза Гришъм и безгрижният му тон не показваше никакъв яд. — Ред страшно обичаше да се смее.

— Да, да, наистина — съгласи се Джослин и при този спомен сърцето ѝ се сви от мъка. — Писмата му винаги бяха пълни с шеги и весели описания на хора и на събития тук в Сентръл Сити...

Сълзите задушиха гласа ѝ.

— Много ви липсва, нали? — попита Уили с приятелско съчувствие и се направи, че не вижда овлажнените ѝ очи и ръката ѝ, която трескаво търсеше носна кърпа в джоба на послушническите одежди.

— Да, липсва ми... т.е. липсват ми писмата му. Не съм виждала баща си откакто отидох в манастира, тогава той замина за Колорадо. Винаги съм се надявала, че някой ден ще дойда при него тук в Сентръл сити. Но... все нещо не се уреждаше... и сега е вече твърде късно...

Девојката изведнъж млъкна и обърна глава докато се овладее. Уили също запази мълчание в знак на респект. След малко той погледна надолу и я заговори:

— Мисля, че събрахме всичко. — Подаде ѝ чантичката и помогна на момичето да се изправи. — Надявам се, че не сте се наранила? — осведоми се той учтиво, докато тя оправяше полите си.

— Не, нищо ми няма — поклати Джослин глава.

— Вижте какво, госпожице О'Рурк...

— Джослин. Моля ви! Така е по-честно, щом като ще ви наричам Уили. Докато се запознах с господин Килиън, т.е. Патрик, никой не ми казваше госпожица О'Рурк. Да си кажа право, звучи ми толкова чуждо, та... почти не ми става ясно, че става дума за мен.

— Е, добре... Джослин. — Уили мило се усмихна, пхна пликовете, които през цялото време държеше, в пощенската кутия, подаде ѝ ръка и я придружи навън. Извървяха цялата Еврика и спряха пред магазина му. — Искан да кажа, че знам от собствен опит, колко е болезнено да загубиш близък човек. Може би знаете, че цялото ми семейство загина по време на Гражданската война?

— Да, татко ми беше писал за това.

— Тогава... бях едва на седемнадесет години и сигурно си представяте, какъв удар беше това за мен. Всъщност искам да кажа следното: понякога помага, ако човек сподели мъката си с друг. Ако някога ви се стори, че искате да си поговорите с някого за Ред, ще бъде чест за мен да ви слушам, а аз с удоволствие ще ви разкажа за него каквото си пожелаете.

— Много мило от ваша страна, Уили — благодари му младата жена. — Наистина има много неща, които бих искала да знам за баща си... как е живял, къде е ходил, с какво е обичал да се занимава... В писмата си почти никога не пишеше за себе си...

— Много ще ми е приятно да ви покажа Сентръл Сити и градчетата в околността така, както Ред ги познаваше, и да отговоря на всичките ви въпроси. Рано ли ще е да започнем още утре? Какво ще кажете, да дойда ли към обяд и да ви взема от къщата на госпожица Хати? Можем да обядваме заедно и да се опознаем по-добре. А след това ще ви разходя с колата.

— Това наистина звучи прекрасно, Уили! — Джослин се изчерви от притеснение, сведе поглед, а сърцето ѝ се разтупа. — Още от сега се радвам... да ви видя утре!

— И аз също.

Момичето се притесни още повече, когато той я погледна дълбоко в очите и затова, нервна и развълнувана като ученичка пред изпит, се забърза към къщи. *Утре той ще ме вземе и ще ме вози в двуколката си. Това сигурно е грях* — помисли си тя и си спомни за Антоан. Как можеше да стори такова нещо, и то толкова скоро след смъртта на баща си! И въпреки всичко, краката ѝ като че ли имаха крила, така леко я носеха надолу по Еврика.

Беше толкова вгълбена в мислите си, че не забеляза опърпания златотърсач, който я следеше на сигурно разстояние. Не видя и високия, мургав мъж, който беше застанал на прага на кръчмата „При мама Лоуд“ и наблюдаваше как тя говори с Уили. Той дори ги беше проследил до кръстовището. Ред О’Рурк и Даренго де Навар не изпуснаха Джослин от очи, докато тя се сбогуваше с Гришъм.

Ред трябваше да се въздържа да не се разсмее, когато съгледа дъщеря си. Току-що бе видял първия ход на Уили пред пощата — това не беше случаен сблъсък, както си мислеше детето му. Уили се оказа прекалено хитър, за да я заговори директно. Ето защо през последните

няколко дни той стоеше с театрален бинокъл зад витрината на дюкяна си и оглеждаше улиците на Сентръл Сити, за да я открие. И когато видя как момичето влиза в пощата, той грабна един куп писма от тезгяха и тъкмо навреме ѝ препречи пътя на излизане от сградата.

Горката Джоси — помисли си баща ѝ, поклати глава и въздъхна. Въпреки всичките му надежди, че си е взела поука от историята с безскрупулния французин, сега изглеждаше, че Нел е права. Дъщеря му се оказваше невинно агънце, прекалено лековерно и наивно, за да подозира ловко нагласен план в случайната среща с Уили пред пощата. Добре, че самият Ред я следеше зорко, докато тя разперваше криле в опита си да политне.

От входа, в който се бе скрил, за да не го види дъщеря му, той продължи наблюдението си. Джослин тъкмо пресичаше улицата. Старият златотърсач мнително присви очи, когато видя Даренго да отива до кръстовището и забележа погледа, който той хвърли на момичето.

Даренго притесняваше Ред още повече от Уили, тъй като можеше лесно да проследи логиката на Гришъм, докато тази на Де Навар беше непроницаема. Не бе възможно да се отрече, че Уили има остър ум, но той имаше склонността да се мисли за по-умен от всички други, а тази му надменност го караше да прави грешки. Ред винаги беше вярвал, че Даренго е по-интелигентен и по-хитър и съответно много по-опасен, точно заради непроницаемостта си. Не даваше да му се гледа в картите, не подценяваше противниците си и можеше хладнокръвно да блъфира, когато се налагаше.

С насмешка, която можеше да подлуди човек, Де Навар приемаше подигравките на Гришъм, но би застрелял всеки друг мъж за подобни обиди, и то невинаги по най-честния начин. Ред помнеше един случай от преди много години, когато той, Форбс, Даренго и Уили хванаха крадец в златната си мина. Форбс и Уили бяха разярени и искаха веднага да обесят разбойника, но преди още да успеят да намерят подходящо въже, Даренго бе грабнал една ловджийска пушка, надупчил задника на крадеца със сачми и го бе изритал като мокро коте от „Краят на дъгата“. Ред всеки път се ухилваше, когато си спомнеше как тогава горкият човечец побягна през глава надолу по склона и как скимтеше от болка при всяка неравност по пътя. Долу, в

подножието на хълма, той хукна с всичка сила, като държеше с две ръце ранените си задни части.

— Знаех си — бе казал Даренго нагло, докато гледаха бягството на престъпника — само може да плямпа, а го е шубе! Няма смисъл да хабим хубаво въже за тоя!

Нищо не можеше да се възрази срещу такива доводи — си бе помислил Ред развеселено.

Макар че непрестанно се опитваше да убеди Нел в противното, Ред трябваше да признае, че съвсем не е сигурен как ще свърши цялата тази интрига. Ако Джослин представляваше непознатата величина, джокера в тестето карти, раздадени от него, то Даренго можеше да се окаже измамника, който крие едно-две аса в ръкава си.

След онзи следобед в кантората на Килиън, Даренго се бе върнал в кръчмата „При мама Лоуд“ и не я беше напускал от тогава. Пиеше, играеше карти и се забавляваше с жените, като че ли не се е случило нищо особено, въпреки че се занимаваше така старателно с тези си дейности, като човек, който иска да забрави всичките си грижи. За разлика от Уили, Даренго явно не бе пропилял дори секунда да търси младата послушница. Беше чиста случайност, че стоеше пред кръчмата, когато видя Джослин и Уили да прекосяват кръстовището. Просто току-що бе изхвърлил един пияница от заведението си.

Все пак Ред се зарадва да види, че Даренго не се върна в задимената кръчма, а беше проследил момичето и съдружника си до ъгъла, където стоеше и в момента, загледан след младата жена.

След отварянето на завещанието при адвоката, сега за пръв път я виждаше. Позачуди се къде ли е прекарала времето си. *Сигурно е била на църква, за да се моли на Бога за спасение от неприятната ситуация, в която я вкара абсурдното завещание на баща ѝ — си рече той.*

Какво по дяволите е искал да постигне Ред с този перверзен документ? Имаше само два възможни отговора: първо — бащата наистина е смятал, че щерка му си пропилява живота в манастира и по този начин иска да ѝ намери подходящ съпруг, и второ — Ред нарочно е искал тримата му съдружници, особено Даренго и Уили да се хванат за гушите. Сиймъс О’Рурк бе по-необуздан от повечето други мъже, които Даренго познаваше, но лудостта му винаги беше методична. Ако втората теория се окажеше вярна, то щеше да излезе, че самият Ред е

саботьора, а може би и убиец на Форбс, надявайки се да остане единствения собственик на „Край на дъгата“. Все пак Даренго не можеше да повярва, че старият му съдружник е способен на такова нещо. И въпреки това се съмняваше. Златото превръщаше добри приятели във врагове, а Ред бе сигурен, че скоро ще открият голяма златна жилка. Значи беше съвсем възможно, самият той да е взривил мината, за да запечата шахтите и галериите. След това е изиграл собствената си смърт, за да може скришом и на спокойствие да продължи пъкления си план. И ако това се окажеше вярно, то госпожица О’Рурк беше или съдружница на баща си и най-добрата актриса, която Даренго бе виждал на сцената или в живота, или просто беше невинна маша в ръцете на татко си, с която той си помагаше при изпълнението на тази подла интрига.

Така или иначе, налагаше се да опознае много по-добре младата наследничка. Черните му очи замислено се притвориха. Може би тя бе възпитавана в манастир толкова, колкото и самият той; никой не можеше да го потвърди — всички, дори и Патрик, имаха само думата на Ред и на Джослин. Беше съвсем възможно госпожица О’Рурк да е прекарала последните няколко години в някое бостънско вариете — или дори в публичен дом — мислеше си Даренго подигравателно. Би могъл да се закълне, че сценката в кантората на Килиън беше искрена, но сега изведнъж го налегна съмнението, дали не беше малко преиграна, не съвсем правдоподобна. Тези гъсти черни мигли, зад които кротко се криеха очите, можеха да служат и за прикритие на мислите, минали й през акъла, по време на отварянето на завещанието. По същия начин одеждите скриваха цялото й тяло, освен лицето. Даренго дори не знаеше какъв е цветът на косата й. Ако я срещнеше в нормални дрехи на улицата, може би нямаше да я познае. Тя е в състояние да следи него, Уили и Виктория, без някой да я забележи!

В този момент Даренго изведнъж се сети за просяка, който ги беше заговорил пред кантората на Патрик в деня на отварянето на завещанието. Поведението му беше много странно, той го забеляза още тогава. И защо Нел прогони скитника така грубо? Самият Де Навар му бе подхвърлил четвърт долар, за да го разгледа по-добре. Нещо в този мъж го смущаваше. Сега, когато отново си припомни цялата случка, една мисъл проблесна в съзнанието му. Би я отхвърлил като съвсем абсурдна, ако нямаше толкова много други

несъответствия. Работата трябва да се разследва докрай, а това означава, че ще се наложи да се сближи с Джослин. Окажеше ли се обаче, че Ред е жив и че дъщеря му е в комбина с него, то Даренго ще й остави достатъчно време и възможност да се издаде сама.

Но ако Ред е жив, а щерка му е невинна и се е хванала на въдицата, както всички останали? Или ако все пак е мъртъв? Тогава всички зависят от това отвратително завещание. Това беше червеят, който разяждаше ябълката отвътре. Думите на Виктория, изречени със заплашителен тон пред кантората на адвоката, още изгаряха душата му. Съмненията ту изчезваха, ту се появяваха с двойна сила. *Като оставим дела на Ред от „Краят на дъгата“ настрана, как бих могъл да допусна Джослин да стане жертва на Уили, особено след думите на Виктория? —* запита се той. *Дъщерята на Ред, манастирската послушница — в лапите на Уили, в леглото на Уили. Боже мили! В същото легло, в което е била и Виктория! Абсурдно беше да се мисли, че Гришъм е верен на вдовицата; нито той, нито тя притежаваха тази добродетел. Но какво мога да направя? Проклятие! —* изруга Даренго на ум. Ако помоли Джослин да се омъжи за него, ако я предупреди за Уили, тя сигурно ще си помисли, че самият той иска само да се докопа до наследството. Щеше да му откаже и нямаше да го послуша. Ако пък се омъжи за него, а Ред е още жив и тя е негова съдружница, тогава със сигурност самият Даренго щеше да бъде следващата жертва на трагична злополука в златната мина. Неговият дял от „Краят на дъгата“ ще стане собственост на Джослин и така Ред ще държи половината мина, докато Уили и Виктория имаха само по една четвърт. *Кръвта вода не става! —* си каза той.

Каквото и да съдържаше колодата, картите бяха размесени и раздадени, а залогът вече е на масата! Дяволска работа, наистина. Даренго реши, че тъй като Уили току-що е вдигнал мизата, самият той не бива да се бави и трябва да влезе в играта, ако не иска да пропусне първото раздаване. Тази хитра и същевременно привлекателна идея го накара да последва Джослин по Еврика Стрийт.

ГЛАВА ШЕСТА

— Защо не влезете и не пробвате дали ви става? — чу Джослин тихия глас на Даренго зад себе си и се стресна. Стоеше на тротоара пред витрината на магазин за дамска мода и разглеждаше сигурно най-красивата рокля, която някога бе виждала.

— Господин де Навар! — едната ѝ ръка нервно се вдигна към гърлото, като че ли Даренго беше диво животно, което иска да разкъса гръкляна ѝ. — Така ме изплашихте! Не ви видях да се приближавате.

— Всичките ми приятели, а даже и враговете ми ме наричат Даренго, сестро — каза той провлечено и с блеснали черни очи. Докато я гледаше устните му се извиха в нещо като усмивка. — Разбира се, че не ме забелязахте. Бяхте така погълната от тази рокля, че за момент си помислих, да не би да сте пуснала корени в тротоара! Но аз не исках да ви плаша, простете ми, моля.

Той се обърна, за да разгледа роклята, приковала цялото внимание на младото момиче. Опитното му око веднага позна, че това беше великолепно имитация на уникален модел, изработен от Уърт. Дрехата бе изработена от зелена коприна с фина златна нишка, имаше огромни бухнали ръкави, но оставяше раменете непокрити. Голямото сърцевидно деколте стигаше някъде до гръдната кост и бе обточено с черна дантела. Надолу имаше тесен корсаж и също така тясноскроена клоширана пола. Магазинът предлагаше и съответните ръкавици от зелена дантела, чантичка и обувки. Даренго притвори очи и се опита да си представи монахиня, облечена в тази рокля, но не успя и се предаде. И после се сети за разказите на Ред и как той описваше покойната си съпруга и далечна братовчедка Блуинз. Беше я нарекъл нежно „червеночоса, зеленоока и белокожа келтска вещица“. Тогава пред очите му изплува прелъстителна картина — Джослин, облечена в зелената рокля. Червената ѝ коса — тя непременно е червена! — се издига високо над главата в изкусна прическа, зелените ѝ очи — да, те бяха зелени, същото зелено като на коприната на роклята — проблясват тайнствено, а нежните ѝ бели рамене ѝ едрият и висок

бюст се показват от този ужасно скъп корсаж, преливат извън него като морска пяна... Даренго шумно въздъхна.

Щом Юда се поддаде на изкушението за сребърници, на какво ли е способна една монахиня за злато... Подигравката на Виктория проехтя в съзнанието му като плесница.

— Смятам, че ще ви е точно по мярка. Защо не влезете и не я пробвате? — предложи той на момичето. Изведнъж го обзе страшно любопитство, какво ли носи под послушническите си одежди.

— Не... не мога... не бива. — Джослин тъжно поклати глава. — Аз съм монахиня... е почти, но все пак... Това не е правено за жена като мен, а дори и да беше, страхувам се, че цената би била прекалено висока.

Може би даже в буквалния смисъл на думата — си помисли Даренго, без да го каже на глас. Вместо това запита съвсем невинно:

— Да смятам ли, че сте решила да се откажете от наследството си и да се върнете в манастира в Бостън?

Джослин го погледна объркано, но и същевременно с подозрение. И той се стегна в същия момент. Може би тя е заблудено агънце, но инстинктът ѝ е изострен, а очите ѝ му издадоха, че е подушила вълк насреща си. Дали тя самата не беше вълчица, преоблечена в агнешка кожа? Дали беше застанала там, замечтана как ли би изглеждала в тази прекрасна рокля, или само си представяше какви скъпи джунджурийки ще си купи, след като тя и баща ѝ се доберат до цялата мина и след като разработят богата златоносна жилка?

— Не... все още не съм решила да се връщам в Бостън — отговори девойката. Клепачите ѝ се притвориха, за да скрият мислите ѝ от Даренго, а страните ѝ пламнаха от притеснение и се откροиха като алени божури на фона на снежнобялата ѝ кожа, мека и нежна като листенцата на лилия. Устните ѝ, подобни на розови пъпки, леко се разтвориха, долната потрепери като цвете, което привличаше погледа му. Де Навар не беше се вглеждал досега внимателно в това лице, тъй като завещанието на Ред се бе стоварило върху него като цял тон руда, беше го зашеметило и докарало до лудост. Но сега я огледа и мислите му не бяха никак благочестиви, въпреки одеждите ѝ.

— Такава крачка... би променила целия ми живот. Не искам... не мога да взимам прибързани и необмислени решения — довърши

Джослин мисълта си.

Да, внимавай, много внимавай, прекрасно ангелче! Или си вещица? И аз нямам още определено мнение за теб. Устни като твоите не бива да бъдат на монахиня, трябва да целуват мъжки устни, а не броеници. Ако имах дъщеря като теб и аз щях да я затворя в манастир. Ред, какъв хитър дявол се оказа! Чакал си толкова години преди да ни покажеш щерка си! Гришъм и аз сега трябва да се чудим дали тя е скъпоценно съкровище или просто клопка. Така или иначе, струва теглото си в злато... златото от „Краят на дъгата“...

— Имате цяла година време — промърмори Даренго на глас.

— Да, така е — прошепна тя.

Погледът много я притесняваше. Така я гледаше и Антоан, а в тъмните му очи проблясваха две пламъчета. Уили не я плашеше толкова. Гришъм според нея беше джентълмен, дори и да имаше низки желаниа, поне се мъчеше да ги прикрие, докато Даренго изобщо не си даваше зор. Той съвсем открито показваше похотта си. От нахалния му поглед, с който едва ли не я събличаше, та до предизвикателното му поведение — всичко издаваше от край до край едно мъжко, едно полово същество, недодялан звяр, пантера, която се приближава към нея, хваща я с лапите си и си облизва муцуната, предвкусвайки удоволствието. Смесница от страх и перверзна възбуда накара Джослин да потръпне, тъй като не ѝ допадаше да се чувства жертва в негово присъствие, но въпреки това, нещо пряко волята ѝ я привличаше. Човекът, не изпитал скрупули да бутне Форбс Хютън в скалистата шахта и да вдигне баща ѝ във въздуха, не би допуснал едно невинно момиче, наивна манастирска послушница, да застане между него и златната мина. *Но все пак ще опитам, поне в памет на татко* — си рече младата жена.

Нямаше да бърза да положи последния обет; манастирът в Бостън ще съществува и след една година, ако изобщо ѝ трябва толкова време, за да разобличи мерзавеца. В края на краищата, може дори и да се омъжи за Уили и изобщо да не се върне на Изток. В дъното на душата си Джослин все още не знаеше дали е призвана за Христова невеста, а не можеше и да понесе мисълта, че Нел Тиерни ще си построи театър с парите на баща ѝ. *Всъщност тази долнопробна актриса само това чака* — си каза момичето. Утешаваше се все пак,

че манастирът е мястото, където винаги можеше да отиде и да намери подслон, ако изпадне в беда. До тогава одеждите на послушница бяха единствената ѝ защита. С огромно усилие девойката се откъсна от прекрасната рокля на витрината, която представляваше голямо предизвикателство — от смелото деколте, та чак до ръкавиците.

— Трябва да си вървя — изрече Джослин, без да се замисля, въпреки че лъжата беше грях.

Чувството за вина, че не е казала истината я накара да се изчерви и така се издаде. За пръв път от години нямаше точен предварителен план за деня, беше свободна да прави каквото си поиска, но това я накара да усети паника. Без ясен ред веднага настъпва хаосът — не ѝ ли го беше повтаряла толкова често преподобната майка Мария? Този хаос сега се разтваряше като бездна пред нея, тъмна и опасна. Една погрешна стъпка и щеше да падне! Скучното ежедневие ѝ даваше сигурност; разбра го сега, когато беше на хиляди мили разстояние.

— Довиждане, господин Де Навар — каза девойката хладно, макар че гласът ѝ неволно леко потрепери.

Даренго си спомни срамежливата усмивка, с която Джослин бе удостоила Уили и му се прииска в момента да я сграбчи и да я нашляпа, че да ѝ дойде ума в главата. Искаше да ѝ се скара, независимо дали е светица или грешница. Гореше от желание да ѝ изясни, че зад измамно учтивото поведение и елегантната външност на Уили се крие всъщност един мъж, по-студен дори и от буца лед, един непостоянен и груб човек. За такъв като него една монахиня беше само нещо ново, нещо интересно, но този ефект скоро щеше да се изхаби. Уили не се спираше на лесно завоювани жени, така че можеше бързо да я замени с друга. И въпреки това Даренго сви ядосано юмруци и си каза, че не му е работа да поема отговорността за дъщерята на Ред, че той не е имал право да я използва като залог в мръсната си игра. Ако не съществуваше това завещание, Де Навар би хвърлил само бегъл поглед на момичето. Предпочиташе да си остане ерген, но се ядосваше, че тя харесва Уили. Всъщност очакваше повече проникателност от нея.

Запита се, дали да сподели с Уили подозрението си, че Ред е още жив. Но след това повдигна рамене и реши да не го прави. Той не би му повярвал, а би помислил, че иска да го измести, за да спечели Джослин и дела от златната мина. Освен това Гришъм беше голямо

момче и можеше добре да се пази и сам. Ако флиртът му с момичето доведе до там, че Ред изпълзи отнякъде, за да го застреля, пак нямаше да е зле. Един съдружник по-малко!

Животът е суров и умният взима каквото може да докопа, независимо от начина, по който го е получил. Даренго винаги е бил много умен!

— Довиждане, сестро! — гласът му я шибна като лек удар с камшик. Тласкаше я към нещо, от което тя инстинктивно се страхуваше. Джослин усети, че някакъв фатален обрат на съдбата я привлича към него и отново потръпна. Употребил цялата си воля да му обърне гръб и да си тръгне бавно, вместо да хукне презглава.

Не бива да се наслаждавам прекалено много на компанията на Уили — каза си девойката. Докато носи одеждите, които показват, че е предназначена за Христова невеста, а не да стане жена на някой мъж, трябва да се държи както подобава. Но все пак ѝ бе трудно да не се почувствува привлечена от него. С всеки изминал ден в нея се зараждаха чувства и желания, каквито не беше изпитвала от времето на Антоан насам. Това бяха силни вълнения, която тя самата определи като разгулни и нечестиви; същевременно това бяха и съкровени мечти, от които уж с болка се бе отказала преди време. Но сега, след като раклата на надеждите ѝ отново бе откряната, тя посмя да ги извади, да ги разгъне и да ги разгледа с любов. Собствен дом. Съпруг. Деца. Всички тези неща, от които се беше отказала като монахиня, за да може да се посвети на Бога, да изпълнява Неговата воля и да върши богоугодни дела. След като Антоан бе разбил брутално мечтите ѝ, жертвата не ѝ се стори голяма. Но днес тези желания изглеждаха толкова лесно изпълними, днес Джослин знаеше колко силно ги иска. Цената беше бащиният ѝ дял от „Крайт на дъгата“. Не е ли прекалено висока? В най-скритото кътче на душата си момичето започна да се убеждава, че не е.

През последните седмици Уили я взимаше почти през ден от пансиона на госпожица Хати. Бяха закусвали заедно, бяха обядвали в малкото заведение на англичанина Джон Бест. Веднъж вечеряха в „Телър Хауз“, един от най-елегантните хотели между Чикаго и Сан Франциско. Преди тържественото му откриване през 1872 година в

Сентръл Сити имаше само един-единствен хотел с истински дюшеци, останалите предлагаха на гостите си само сламени чували. Световноизвестният „Телър Хауз“ бе центъра на бизнеса и на изисканото общество. Богаташите от Сентръл Сити, елитът на Колорадо, известни мъже и жени от цялата страна... не минаваше ден без някоя знаменитост да се разпише в книгата за гости. Дори президентът Юлисес Грант бе пренощувал два пъти тук. Единият път бе стъпвал по пътека от сребърни кюлчета на стойност хиляди долара, постлана в негова чест от улицата до стъпалата на хотела. Златото тук се смяташе за прекалено просто, за да уважи президента... Всичко това, а и още много неща Джослин научи от Уили, но най-поласкана се почувствува от думите му, че с нейните одежди на послушница, украсени само с обикновен дървен кръст, тя изглежда по-красива от накичените с бижута дами в скъпите си рокли на Уърт. Комплиментът ѝ стопли сърцето, а същевременно тя копнееше по дрехите и брилянтите и си представяше как ли ще изглежда тя самата, облечена по този начин.

В елегантната си двуколка, теглена от два изящни сиви жребци, Уили бе разходил Джослин из града и ѝ беше показал различни сгради, както и мястото, на което предстоеше построяването на нова гара на Сентръл Сити. Отидоха и до старата конюшня на Том Полокс, защото там щеше да се издигне първата опера в Колорадо — една нова крачка напред в развитието на областта, след откриването на „Телър Хауз“. Уили я закара до Блек Хоук и Невадавил. По време на разходките Гришъм, за радост на Джослин, се оказа много добър разказвач, който умееше да говори увлекателно. Въведе я в историята на градчетата на златотърсачите, развесели я с анекдоти от ранните години, когато той, Даренго, Форбс и баща ѝ бяха промивали златото от калта, за да стъпят на краката си.

— Вижте, това е една интересна къща — каза той при един излет и посочи малка сграда в готически стил на Кънтри Роуд. — Това е домът на шерифа Били Къзън. Хората тук разправят една стара история, как шерифът веднъж през нощта, когато в окръга е нямало още затвор, докарал в къщи двама разбойници, за да не избягат. И понеже нямало къде да ги заключи, ги вързал с белезници за краката на леглото, в което лежала болната му жена.

— О, Уили, вие си правите шеги, нали? — извика Джослин развеселена.

— Ни най-малко! — настоя той и така я погледна, че сърцето ѝ се разтупа. Тя срамежливо сведе поглед и скръсти ръце в скута си, а той продължи:

— Освен това хората казват, че това се случило всъщност в първата брачна нощ на шерифа — за момент той млъкна многозначително. Объркването, изписало се на лицето ѝ, му подсказа, че напредва в желаната посока. С цъкване на език подкара конете и продължиха разходката си.

Имаше едно-единствено място обаче, където не искаше да я заведе и всеки път ѝ отказваше любезно, но решително — „Краят на дъгата“. Както всички златни мини и тази била сурово и опасно място, обясняваше той, горе работели само груби мъжаги и една дама нямало какво да прави там. Джослин разбираше, но остана силно разочарована. Толкова си мечтаеше да види най-сетне „Краят на дъгата“, златната мина, която ѝ бе отнела бащата. Ако искаше да разбере кой е убиецът на Ред, трябваше непременно да научи колкото се може повече за мината, както и за всички, които имаха нещо общо с нея. Единственото, което знаеше, бе подозрението на татко ѝ, че един от партньорите му е саботьор и убиец. Но може би баща ѝ грешеше? Не беше изключено разбойникът да е някой от другите работници — макар че Джослин беше твърдо убедена във вината на Даренго де Навар, а Виктория Стенхоуп Хютън несъмнено му е помагала. *Ако на света съществува един грешник, то това е Даренго! Как е могъл татко да се усъмни в един толкова изискан и честен джентълмен като Уили?* — питаше се тя.

Сентръл Сити беше малък град. На два пъти срещнаха Даренго, веднъж в „Телър Хауз“, където го видяха да излиза от „Елевейтър Бар“ с пура в уста, бутилка в ръка и с по една умопомрачителна красавица от двете си страни, и втория път в наемната конюшня. Там Де Навар оставяше темпераментния си черен жребец, който, както Уили обясни сухо на Джослин, носеше греховното име *Diabolo*^[1].

— Може би не е толкова кротък като Барнъм и Бейли, драги ми Уили — подигравателно подхвърли Даренго тогава и погали усмихнат благородните сиви коне на Гришъм. — Но от друга страна аз пък и не съм амбулантен търговец.

Той се присмя на стоките, които Уили предлагаше в магазина си и това прозвуча така, сякаш клиентите там оставаха измамани. След това продължи:

— Аз не съм нищо друго, освен един дяволски добър комарджия, особено когато се играе „Мексиканска пот“. Толкова отдавна не сме играли тази игра, Уили, да не би да си забравил колко съм добър? В такъв случай е крайно време да ти го напомня, тъй като ми изглежда, че ти искаш непременно да ме накараш да вдигна мизата. Значи аз ще трябва да платя залога си, че да си видя картите, а и твоите!

Джослин не разбра тези намеци, но подозираше, че е схванала поне същността им, защото от този ден нататък, Даренго я посещаваше всеки ден. Той решително отхвърляше отказа ѝ да го приеме, така че момичето вече не знаеше как да попречи на визитите му. Въпреки раздвоените чувства, които изпитваше към този мъж, Джослин бе наясно, че трябва да го опознае по-добре; иначе как би могла да разобличи престъпника, който според нея беше виновен за смъртта на баща ѝ? Не биваше да се плаши да разговаря с него! Щеше много по-лесно да постигне целта си, ако накара Де Навар да се чувства сигурен в нейно присъствие. Само така можеше да се надява, че той рано или късно ще допусне някоя грешка, която ще го издаде. И въпреки всички тези размишления, девойката трябваше да стиска зъби всеки път, за да понесе любезностите му, когато той се появеше в пансиона на госпожица Хати. Беше ѝ ясно, че не е джентълмен.

Ухажването му, ако изобщо можеше да се нарече така, се различаваше коренно от опитите на Уили, тъй като поведението на Даренго често прехвърляше границите на приличието, беше нахално и предизвикателно. Много рядко той се смияваше над момичето и се съобразяваше с нейните чувства. Речникът му бе нецензурен, а на него му доставяше удоволствие да гледа как тя се изчервява. Присмиваше ѝ се и се забавляваше царски от нейните изблици на гняв. Когато ѝ помагаше да се качи или да слезе от колата, задържаше ръката ѝ много по-дълго отколкото бе нужно и често я ядосваше като я гледаше по ужасно нахален и безкрайно похотлив начин. Джослин знаеше, че Даренго може да получи дела на баща ѝ само, ако се ожени за нея, но за нейна най-голяма изненада, той като че ли изобщо не си даваше труд да я спечели, а напротив, изглеждаше, че иска да ѝ стане още по-несимпатичен. Няколко пъти девойката строго го смъмри, но

забележките ѝ не донесоха желания резултат. Той не само че не се държеше по-прилично, а продължаваше да я дразни, сякаш думите ѝ го предизвикваха.

Дълбокото ѝ разочарование се засили и от чувството, че изобщо не се приближава до разобличаването на убиеца на баща си, въпреки че прекарваше много време с Уили и Даренго. От пристигането си в Сентръл Сити преди три месеца, не бе постигнала никакъв напредък. Затова Джослин реши отново да научи колкото се може повече за „Краят на дъгата“ и за работата в самата мина, ако иска да разбере изобщо нещо за саботъора и убиеца. Надяваше се да стресне разбойника, който бе вдигнал мината във въздуха, като открито се интересува за нея. И тъй като Уили продължаваше да отказва да я заведе до горе, тя неохотно реши да се пристраши, да влезе в устата на лъва и да помоли Де Навар да я придружи. Всъщност изобщо не искаше да се обръща към него. Представата, че ще броди сама с този човек из планините събуждаше мъчителни страхове. Но кого друг да попита? Нямаше голяма вероятност Виктория да се съгласи; дори когато Форбс е бил още жив, тя почти не е стъпвала горе, а след смъртта му пък изобщо. Освен това вдовицата си нямаше понятие от минно дело и не можеше да ѝ обясни нищо. Не, просто нямаше друга възможност, освен Даренго. Може да е груб и нахален, но в никой случай не е глупав, а тъй като не беше джентълмен, нямаше да има задръжки като Уили да я придружи до „Краят на дъгата“. Гришъм бе нарекъл мината „място, неподходящо за една дама“.

И така, в един хладен, но слънчев пролетен следобед, Джослин събра цялата си смелост, излезе от пансиона и тръгна направо към Гемблърс Роуд^[2], където се намираше кръчмата „При мама Лоуд“. Там се надяваше да намери Даренго. Не искаше да изчаква едно от непредизвестените му посещения, а предпочиташе още този следобед да се обърне към него и да го накара да я заведе до мината. Разбира се, ако издържат нервите ѝ! Когато стигна кръчмата, вътрешно се беше подготвила да влезе съвсем смело. Но като чу глъчката от това увеселително заведение — викове, смях и веселите, но фалшиви звуци на зле акордирано пиано и на още по-лошо изпълнение — Джослин се поколеба и спря на калния тротоар. Не можеше да се преодолее и да стъпи в такава безбожна кръчма! За малко да си тръгне обратно към къщата на госпожица Хати.

Но на края направи компромис със самата себе си и придума един минаващ край нея златотърсач да влезе и да помоли господин Де Навар да се покаже на вратата.

Времето след това ѝ се стори безкрайно и девойката вече се опасяваше, че Даренго изобщо няма да се появи и че ще откаже грубо молбата ѝ. Но когато вече се обръщаше да си тръгва, той се показва на прага на кръчмата си. Между устните му беше забодена вечната пура, а в ръка държеше също неотменната бутилка с текила.

— Съжалявам, че се забавих малко, сестро — поздрави я той нахално, а черните му очи бавно опипаха тялото ѝ. Развеселен от нараненото ѝ самолюбие, той се ухили:

— Но дори вие не можете да очаквате от мен да се откажа от хубава карта, нали? Тъй, тъй. Ето, че за разнообразие вие ми идвате на гости. Наистина съм изненадан. На какво дължа това съвсем неочаквано удоволствие?

Преди още младата жена да му отговори той изпсува ядосано, хвърли пурата и бутилката си на пода на кръчмата и изскочи без предупреждение от вратата, която силно се заклати на пантите си. С дрънчащи шпори хукна по тротоара, без да обръща внимание на минавачите. С невярващи очи Джослин го проследи и видя как той изведнъж хвана едно малко мексиканче за яката, вдигна го във въздуха и силно го разтресе.

— О, как смеете, отвратителен тип такъв! — запротестира девойката и бързо го настигна. — Какво ви прихваща? Пуснете веднага горкото дете, не чувате ли?

— Горкичкото детенце, ха, ха, колко смешно! — изсумтя Даренго и строго я погледна. — Това е малък проклет крадец, сестро, и ако не бяхте такава самодоволна и наивна глупачка, щяхте и сама да забележите, че ви е отрязал чантичката от колана!

Джослин се погледна и видя, че вървите на торбичката ѝ висят свободно на колана ѝ, прерязани с остър нож. Мексиканчето държеше чантата ѝ в ръце, неоспоримо доказателство за кражбата. Онемяла от изненада и смутена, тя гледаше слабичкото, мръсно и дрипаво момче. Навъсено и нахално то също я гледаше и същевременно се опитваше да се откъсне от здравата хватка на Даренго, като виеше от яд.

— Пусни ме, гадняр такъв! Пусни ме! — пищеше детето и псуваше така, че на Джослин ѝ пламнаха ушите. — Помощ, помощ!

— Silencio^[3]! — изсъска Де Навар и раздруса непокорното, но страхливо дете, преди да изтръгне чантичката от ръцете му. — Добре си се насадил, muchacho^[4], и ако не се държиш прилично, ще ме накараш да извикам шерифа!

— Не, Даренго, не! — извика Джослин разтревожена. — Та той е дете! Сигурна съм, че не е искал да стори нещо лошо, това е била само една шега, нали? Родителите му или отец Фланегън сигурно ще измислят подходящо наказание.

Де Навар заговори бързо на испански и разпитваше момчето, при което от време на време отново го разклащаше, ако малкият отказваше да отговаря. Това продължи няколко минути, след което той преведе най-същественото:

— Казва се Чиско. Не си знае презимето, или отдавна го е забравил. Родителите му са мъртви и той не ги помни. Мисли, че баща му е загинал при злополука в някоя мина и че майка му е умряла след дълго и мъчително боледуване. На седем години е й живее на улицата откакто е на четири. През цялото време се е хранил с отпадъци, просил е и е крал пари, дрехи и храна. Страшно съжалява, че ви е откраднал чантата, но бил гладен. Преди два дни е ял за последен път — няколко хапки развалено месо и стар хляб, които намерил в боклука на алея Достъл.

— Но... но това е ужасно! — промърмори Джослин.

— За съжаление, тук това се среща почти всеки ден, Джослин — обясни Даренго намръщено. — Не всички са имали щастието да израснат като вас в манастир, опазени от суровата действителност. Животът е труден, а светът е брутално място — без съмнение сама щяхте да се убедите в това, ако този малък, но хитър разбойник беше успял да избяга с чантичката ви, в която, ако съдя по угриженото ви лице и по тежестта, разхождате всеки цент, който притежавате — отбеляза той и претегли един-два пъти торбичката, преди да ѝ я върне.

— Това със сигурност не е ваша работа, Даренго — отвърна Джослин сдържано и стисна силно собствеността си.

— Напротив, влиза ми в работата, защото заради Ред, вашата глупост може да ме накара насила да се грижа за вас! — сопна се ядосано мъжът.

— О! Как смееете да си мислите, че... че аз бих могла да приема пари от човек като вас, като... като някаква си...

— Като жена, която оставя мъжете да я издържат? — довърши той и повдигна развеселен едната си гарвановочерна вежда. — Слезте от амвона, сестро, тук сте в истинския свят, и ако утре се събудите без пукнат цент, ще имате само три възможности: да се върнете в манастира в Бостън и да положите последния обет, което би означавало, че ще ви трябват пари за обратния път; да приемете милостиня от мен или от Уили, понеже от Виктория със сигурност няма да изкопчите и цент; и трето — да се омъжите за един от двамата ни. И тъй като аз не съм мъж за женене, а досега не съм и чул да бият сватбени камбани, макар че през последните седмици Уили ви влачи по всички хълмове и дерета, предполагам, че бихте преглътнала гордостта си, колкото и да ви е неприятно, и бихте приели помощ, нали!?

— Преди да сторя това, предпочитам да легна на улицата!

— Не се дръжте по-глупаво отколкото вече го сторихте, сестро — присмя ѝ се Даренго и очите му отново обходиха одеждите ѝ по начин, който тя най-много мразеше. — За една жена съществува само един начин да оживее на улицата, а, честно да си кажа, аз се съмнявам, че вие сте способна на това, което е нужно за тази работа!

Вулгарната му забележка удари Джослин като плесница през лицето. Тя пребледня, ноздрите ѝ се разтрепериха и в нея се надигна такъв невероятен гняв, че тя повдигна тежката си чанта, за да я стовари в муцуната му и да изличи нахалната му усмивка. Но тогава съзря уплашеното и мокро от сълзи лице на Чиско и се сепна.

— Даренго, вие изобщо не сте джентълмен! — проговори тя хладно и открито, събрала цялото си достойнство, за да го засрами.

Де Навар отново се усъмни, че тя е монахиня. *Играе по-добре дори и от Нел Тиерни и е съучастничка на Ред* — рече си той.

— Как смееете да ми правите сцена пред хората, пред това малко момче? — продължи да му се кара девойката. — Сега моля да ни извините, и ако ми покажете пътя, ще заведем това дете веднага в някое сиропиталище, където ще се погрижат за него както трябва.

— Няма — отрони Даренго.

— Моля...? — не повярва Джослин на ушите си.

— Сиропиталища, домове за сираци. Както щете ги наричайте. Тук няма такива.

— Нито едно? — попита момичето разочаровано.

— Нито едно! — отвърна той просто.

— Но това е... това е ужасно... безсъвестно...

— Да, но е така, сестро.

— Ох, бих искала да не ме наричате така! Правите го само, за да ме ядосвате, понеже отлично знаете, че все още не съм монахиня!

— Наистина! — каза той с престорена невинност и очите му станаха така безизразни, че тя не можеше да разгадае мислите му. — Помислете само, ако бяхте такава, имуществото на татко ви щеше да се използва за построяването на театър за Нел Тиерни, вместо за нещо по-ценно, като... да речем само... сиропиталище!

— Виждам, че не ви стига да намушкате някого с нож в гърдите, Даренго — отговори Джослин изненадана. — Не, трябва да въртите острието в раната, нали? Но от вас не може да се очаква друго. И тъй като за момчето явно няма подслон, а и то не знае къде да иде, — продължи внимателно тя — ще трябва аз лично да се погрижа, някой да го приеме!

— Това наистина е благороден, но и абсолютно напразен жест, сестро — отбеляза Даренго. — А освен това, какво знае една... така целомъдрена жена като вас за децата, и особено за момчетата?

— В манастира имаше деца...

— Такива разбойници като Чиско? Искрено се съмнявам, сестро. Той е умен и хитър, иначе нямаше да оцелее толкова години на улицата. Не вярвам, че животът в манастира ви е подготвил да се справяте с такива като него. Вие дори не забелязахте, че ви отрязва чантата от колана! Обзалагам се, че ако ви го оставя, няма да се минат и пет минути и той пак ще държи чантичката ви в мръсните си, алчни малки лапички и ще се е измъкнал яко дим.

— Не, не би го направил! — отвърна тя възмутено.

— Si^[5], пак бих опитал! — прекъсна я Чиско, който междуременно беше разбрал, че няма да го предадат на властите, и сълзите му мигновено бяха пресъхнали, самочувствието му се бе възвърнало. — И следващият път не бихте ме хванали! — изплезе се нахално малчуганът.

— Ей, дръж се прилично, *tuchacho!* — Даренго отново разтърси момчето. — Кълна ти се, така ще те натупам, че ще ме помниш цял живот!

— Но, senor, — провикна се детето — та тя е само една жена, монахиня, и глупава на всичкото отгоре! Вие сам го казахте!

— Какво съм казал не е твоя работа! — изсъска Де Навар и се изчерви заради упрека, който му направи момчето. — Ако искаш да не пострадаш, ще се държиш като хората! Прекалено си малък, за да си отваряш устата толкова широко, и на твое място бих изпитвал поне малко уважение. Още не е късно да те завлека в дранголника!

Смъмрен така строго, Чиско млъкна и дори престана да се върти като на шиш в здравата хватка на Даренго.

Джослин въздъхна като видя изписания на детското лице инат. Не знаеше какво да предприеме. Неохотно осъзна, че не би се справила с такова дяволче. От Даренго малкият се страхуваше, но не и от нея. Момчето беше видяло само сиромашия и глад, не познаваше добро, и затова бе закоравяло и станало хитро и подло. Имаше нужда от строга ръка, която да го поведе в правилната посока. Някой добър човек, който обаче можеше да му наложи волята си. Явно тя самата не беше в състояние...

— Уили! — извика тя изведнъж и лицето ѝ просветна. — Уили ще го прибере при себе си!

Изненадан, като чу тези думи, Даренго зяпна като риба на сухо. После се облегна на стената на къщата и така се разсмя, че едва не изпусна малкия палавник, който само това и чакаше, за да опита да избяга, като същевременно искаше да дръпне чантата от ръцете на Джослин. За щастие Де Навар осуети и двата опита, но не спря да се смее, за голямо раздражение на девойката.

— Уили... да го приеме при себе си...! — едвам успя да каже той през сълзи, които избърса с опакото на ръката си. — Уили да се нагърби с едно крадливо сираче! А да видим!

— Добре де — навири Джослин гордо нослето си, за да му покаже какво мисли за смеха му, да не говорим за пренебрежителното му отношение към Гришъм. — Елате с нас до магазина му. Веднага, ако нямате нещо против!

За голяма нейна изненада той се съгласи на часа. Хвана я подръка и побутна дърпащия се Чиско пред себе си. Звънчето над вратата на магазина издрънча силно при влизането им и един продавач се завтече да ги обслужи като видя съдружника на шефа си.

— Съобщете на Уили, че Даренго и благочестивата сестра искат да говорят с него и че му носят подарък — нареди той.

— Да, сър, веднага, господин Де Навар. Тичам, сър! — отвърна продавачът с респект.

Изчезна през една врата в задното помещение на магазина и след малко се появи Гришъм, като гледаше доста ядосано. Когато забеляза Джослин веднага се усмихна, но доброто му настроение се изпари като видя партньора си и хилавото, дрипаво момче.

— Джослин, щях да съм приятно изненадан, ако не бяхте в такава съмнителна компания — поздрави я той и целуна ръката ѝ.

Този нежен и влюбен жест не убегна от погледа на Даренго. За момент циничната му усмивка изчезна, но след малко пак изгря на лицето му, само очите му останаха сериозни. Гришъм пусна ръката на момичето и хвърли кратък суров поглед на Де Навар, преди отново да се обърне към дамата:

— Просто не мога да повярвам, че сте окуражила Даренго да ви прави компания, затова предполагам, че той ви се е натрапил пряко волята ви. Ако наистина е така, достатъчно е да кажете само една дума, за да го изгоня...

— Не, не е така... — захвана да разказва тя.

— Опасявам се, че нищо не разбирам — прекъсна я Гришъм с леден глас, а очите му се превърнаха в стомана. Джослин веднага се почувствува унижена, понеже беше почнала да харесва приятелството и вниманието му. — Квиг ми каза, че имате подарък за мен... но явно нещо се е объркало...

— Не, ни най-малко! — Девойката умолително докосна рамото му с ръка. — Уили, спешно се нуждаем от вашата помощ. Сигурна съм, че щом разберете за какво става дума, няма да се подвоумите и ще сторите каквото трябва.

И после набързо му обясни, защо изобщо е ходила до кръчмата „При мама Лоуд“ и всичко останало.

— Нали разбирате, Чиско има нужда от дом и от баща, и аз си помислих... рекох си, че... всъщност... — довърши тя разказа си.

— Но, Джослин, вие нали не смятате, че аз трябва да прибера момчето? — извика Уили с погнуса. — Мръсно хлапе от улицата, което без съмнение ще ме обере още при първа възможност! Огледайте се само, за Бога, това е магазин, а не дом за подхвърлени сирачета!

Имате ли представа какво ми струва да докарам тези стоки в Скалистите планини? Този малък крадец с удоволствие би омел целия ми склад и би ме довършил! Аз съм търговец и ерген, а не благотворител за малки момченца. Не, съжалявам много, скъпа Джослин, колкото и да ми се иска да ви помогна, трябва да ви откажа. Не мога просто! Не става наистина. Разбирате ме, нали?

— Не, Уили, не ви разбирам — отвърна тя безпомощно. — Мислех си, че точно вие ще влезете в положението на това дете...

— Да, да, виждам. Повярвайте ми, Джослин, знам какво ви е — продължи Гришъм по-меко — и ако ставаше дума за нещо друго, веднага бих ви услужил. Но аз се трудя по цял ден, от сутрин до вечер. Над магазина имам четири стаи. Не се храня у дома. Дори нямам свободно легло. Е, какъв дом бих могъл да предоставя на това дете?

И тъй като Джослин не каза нищо, той ядосано се обърна към Даренго:

— Ти си й подсказал да дойде при мен, нали? Знам много добре! Искаш да ме представиш в лоша светлина. Предполагам, че си мислиш, че си показал на Джослин моето истинско „аз“, а ти сега ще се правиш на герой и ще й предложиш сам да прибереш този малък негодник!

— Той не може да се грижи за момчето — прекъсна го Джослин. Ясно си личеше колко е разочарована от Уили.

— Може би да, може би не — отвърна Даренго провлачено, а устните му отново се разтеглиха в подигравателна усмивка. — Но от друга страна, аз не съм такъв коравосърдечен тип като нашия приятел Уили.

Той погледна малчугана и кротко му нареди:

— Ела с мен, синко, въздухът в този дюкян смърди до бога. Питам се, дали клиентите на Уили са наясно, че той им продава развалени продукти?

— Ах, ти... — избухна Гришъм.

— Спокойно, Уили, по-полека! — скастри го Даренго. — Нали не искаш добрата сестрица да остане с лошо впечатление от теб? Ще ти струва доста скъпичко, ако искаш да не се окажеш изведнъж извън играта!

— Най-добре ще е да не му обръщате внимание, мила Джослин — изсъска Уили през стиснатите си зъби. — Нали сама виждате какво

прави той? Това са само хитри номера от негова страна, за да ви настрои срещу мен. За него няма нищо по-съкровено от това да пипне дела на Ред от „Крайт на дъгата“. Вече е разтворил алчните си пръсти и иска да измами и мен, и Виктория, както измами и другите. Исква всичко да е негово! Запланувал ли си да ме убиеш и мен, Даренго, и после да изглежда като злополука? Така както уби Форбс и Ред?

Джослин ахна и шумно си пое дъх, кръвта ѝ се дръпна от лицето и тя пребледня като платно, като чу някой друг да казва на глас тайните ѝ предположения. Всяка една страшна и подигравателна дума от това обвинение прокълтя като камбанен звън във внезапно настъпилата пълна тишина.

— Господи, Уили, ако не беше въоръжен само с твоя пистолет-играчка, щях моментално да ти пръсна черепа за тези приказки! — гласът на Даренго прозвуча така злокобно, че на Джослин ѝ се изправиха косите по тила. — Предупреждавам те, ако още веднъж повториш това обвинение, само ако посмееш, гледай да си въоръжен по-добре, защото втори път няма да ти простя. Дори и заради приятелството ни от онова време!

Даренго хвана Чиско за ръка и напусна магазина. Спря се само за секунда на вратата, за да хвърли един пренебрежителен поглед на разтрепераната млада жена.

— Още един малък съвет, сестро: ако бях аз, бих занесъл парите си в банката. Там им е мястото — промълви той.

Затвори вратата след себе си, а в мъртвешката тишина звънчето прозвуча като камбана, която бие на умряло.

[1] Diabolo (исп.) — дявол. — Бел.пр. ↑

[2] Gambler's Road (англ.) — Улица на комарджиите. — Бел.пр. ↑

[3] Silencio (исп.) — тишина. — Бел.пр. ↑

[4] Muchacho (исп.) — момче. — Бел.пр. ↑

[5] Si (исп.) — да, напротив. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Той ли уби баща ми, Уили? — попита Джослин с треперещ глас. — Той ли беше? Отговорете ми, Уили! *Даренго ли е убиеца на баща ми?*

— Да, предполагам — отвърна той спокойно, а лицето му придоби изражение, което не издаваше мислите му. После той повиши глас и извика: — Чакайте, Джослин, чакайте!

Но беше вече късно. Момичето бе побягнало с развят воал и шумолящи поли, отворило вратата и изтичало, без да се оглежда на улицата. Тежко натоварена каруца успя да спре в последния момент. Двата впрегнати коня изцвилиха пронизително и се изправиха на задните си крака, за малко да я смачкат. Уплашеният кочияш се развика и почна да псува, наричайки я луда и какво ли не още. Но Джослин не го чу. Цялото ѝ внимание бе приковано от високата и тъмна фигура на Даренго, който дърпаше Чиско след себе си и бързаше към Гемблърс Роуд и към кръчмата си „При мама Лоуд“.

— Даренго, Даренго! — извика девойката и почувствува, че дробовете ѝ всеки момент ще се пръснат в този разреден планински въздух. Тя просто летеше по улицата и отново се провикна: — Даренго!

Най-сетне, в последния момент, преди да влезе в кръчмата, той я чу, обърна се и я видя да тича насреща му. Погледна я намръщено, но спря на тротоара и изчака тя да дотича — останала без дъх и с болки по цялото тяло.

— Вярно ли е...? Вие ли... вие ли го направихте? — едвам промълви тя на пресекулки и отчаяно потърси истината в очите му. — Вие ли убихте баща ми?

— Ще ми повярвате ли, ако кажа „не“?

— Не знам — призна си тя, тъй като в момента, в който той я погледна съвсем открито, като човек, който няма какво да крие, подозрението ѝ почти се изпари.

— Каква полза ще има, ако отричам? — запита Даренго натъртено.

— Не знам.

— Защо хукнахте подире ми? — гласът му ставаше все по-остър. Черните му очи бяха присвити, изгледаха втренчено и питащо бледото й лице.

— Не знам — каза тя за трети път.

— Сестро, вие наистина не знаете много неща, това поне е ясно. — Дълго и спокойно я наблюдава, после се обърна към вратата на кръчмата и се провикна: — Хо-Синг! Излез веднага!

От вътрешността на заведението веднага се появи един широко усмихнат китаец, който дълбоко се поклони. На гърба му се поклащаше дълга плитка, препасал бе бяла престилка, а в едната си ръка държеше сатър.

— Хо-Синг, това е Чиско — представи Даренго малкия мексиканец, когото все още държеше здраво за яката. — Искам да го вкараш вътре, да се погрижиш да се изкъпе, да му намериш чисти дрехи и да му дадеш нещо топло за ядене. После ще го заключиш и ще пазиш да не избяга докато се върна. Предупреждавам те, той ще се дърпа и ще вика, ще иска да офейка. Ще те държа отговорен, ако успее да изчезне. Заклевам ти се, че ще ти отрежа собственоръчно плитката!

Въпреки тази ужасна заплаха, китаецът продължи да се усмихва, но показва ясно, че ще следва всяка заповед на шефа си.

С войнствен поглед Хо-Синг хвана Чиско за ръката и тръгна да изпълнява нарежданията.

— Залади теб Хо-Синг няма да изгуби плитката си, малко мльсно момченце! Ти най-наплед в баня, после облича длехи. Яде. Ти остане в килил. Ела.

Хвана детето за ухото и го поведе след себе си. Момчето опита да се противи, но китаецът го дръпна по-силно и извика:

— Млък! Плестани! Голе жена спи. Ти няма плави неприяности на Хо-Синг, малко мльсно момче. Иначе аз ще насека теб на палчета и ще сложа в супа! — закани се той и размаха сатъра. — Няма много месо по теб, но ти вкусен, сигулен съм. Вкусно китайска манджа! — облиза устните си китаецът.

При тези заплахи Чиско се стресна, но не можеше да се изскубне от ръката на Хо-Синг, колкото и да опитваше. Развика се и започна да псува на английски и на испански, ругаеше Джослин и Даренго, докато накрая китаецът го цапна леко с дръжката на сатъра и го повлече след

себе си навътре в кръчмата, като продължаваше да му се кара на смесица от развален английски и китайски, почти толкова неразбираемо, както и езиковите каламбури, които детето мърмореше под носа си.

— Наистина ли ще задържите Чиско? — попита Джослин любопитно и погледна Де Навар в очите, без да може да скрие усмивката си от смешната сценка, която току-що се беше разиграла.

— Е, кръчмата „При мама Лоуд“ може би не е най-подходящото място на земята за момчето, но смятам, че е по-добре отколкото да е на улицата — отвърна Даренго сухо. — Най-малкото ще има покрив над главата си и ще се храни три пъти на ден, а ако опита някой трик, горко ще съжاليا, тъй като аз със сигурност няма да позволя на едно малко дете да ме разиграва.

Джослин разбра, че срещу такава логика не можеше да се каже нищо. Дори една кръчма бе сигурен подслон, в сравнение с някой студен и мръсен ъгъл на безлюдна и тъмна уличка. Тя не можеше да се примири с мисълта, че Чиско е изложен на такива изкушения като алкохол, карти и „жените горе“, но в момента просто не виждаше друга възможност. Затова все пак реши да не се противопоставя на този вариант, поне до неделя, когато след службата в църквата „Свети Патрик“ щеше да поговори с отец Фланегън. Стана й ясно, че нито Хо-Синг, нито Даренго — макар и не най-подходящите за тази цел — ще пуснат детето да избяга, или че ще имат много проблеми с него. И въпреки това остана изненадана, че Де Навар се нагърби с момчето. Такава щедрост от негова страна наистина не бе очаквала, а той направи за Чиско много повече, отколкото Уили бе готов да стори. За момент се замисли, дали Даренго не е имал едно наум, приемайки хлапака в дома си, но веднага отхвърли тази идея.

— Предполагам, че би трябвало да ви благодаря, че се съгласихте да се грижите за момчето — каза тя.

— Добре де, но не си мислете, че няма да искам нещо в замяна — отвърна Даренго и цинично се ухили. — За доброто ми дело, да подслоня това подивяло типче ще ми разрешите да ви придружа до банката, за да си разкриете сметка и да внесете парите си. Признавам, че кръчмата ми съвсем ще се обърка от присъствието на едно-единствено дете, но мисълта, че можете отново да станете жертва на

някой разбойник, когото после пак на мен да ми тропнете на главата, да си кажа честно, ме плаши много повече.

Той ѝ подаде ръка и я поведе към Първа национална банка. След като уредиха деловата част те се разделиха. Не само чантичката на Джослин олекна значително, а и на сърцето ѝ стана по-леко, понеже вече знаеше, че парите ѝ са на сигурно място в касата на банката. Сега вече разбра, че е трябвало още с пристигането си в Сентръл Сити да занесе парите си там. Но тя дори и не се беше сетила за тази възможност. Малките суми, които баща ѝ пращаше редовно в Бостън, тя слагаше в едно малко сандъче в стаята си. Не си правеше труда да го заключва, тъй като знаеше, че никой в манастира не би си помислил дори да претърсва личните ѝ вещи, камо ли да открадне нещо.

По пътя към къщата на госпожица Хати, Джослин не обели дума, защото не знаеше, дали да вярва на Даренго или не. Имаше нужда от него да я заведе в „Крайт на дъгата“, но все още не можеше да си състави определено мнение за Де Навар, не можеше да реши, дали е виновен или не. В началото бе твърдо убедена, че тъкмо той е саботьорът, убиеца на Форбс и баща ѝ, бе готова дори да се обзаложи. Но сега, след всичко това, което той стори този ден, вече не беше толкова сигурна. Даренго де Навар беше негодяй, в това нямаше никакво съмнение. Но той представляваше и голяма загадка и тя искаше, тя трябваше — заради баща си — да научи повече за него. Или заради самата себе си. Освен това тя лично не бе застрашена с нищо, дори той наистина да е убил Форбс и Ред. Нито Уили, нито де Навар щяха да спечелят, даже някой от тях да ѝ стореше нещо. Преди това трябваше да вземат дела на Ред от златната мина, а сега той беше неин. Само ако се омъжеше за един от двамата можеше да стане опасно, можеше да изпадне в безизходица.

След дълго мълчание тя най-сетне проговори:

— Даренго, ще ви помоля за една услуга. Да ме придружите до „Крайт на дъгата“.

— Какво става, да не би Уили да е отказал да ви заведе?

— Да.

— Типично за него. Не може да понася жени да се бъркат в мъжките работи. Мрази го. Едва изтърпява, че Виктория проявява някакъв интерес, но... просто няма друг изход, тъй като Форбс ѝ е завещал своя дял от мината. Но вие... вие сте нещо съвсем друго. — За

момент Даренго млъкна и се загледа в далечината. После отново се взря в момичето и продължи: — Тъй, тъй, тъй. Затова дойдохте днес, нали? Вече се чудех, какво ви е докарало до кръчмата. При цялата тази бъркотия наистина забравих да ви задам този въпрос.

— Ще ме заведете, нали?

— Зависи.

— От... от какво? — попита тя и вече си представяше всякакви възможни нахални и какви ли не отговори.

— Яздите ли? — каза той за голяма нейна изненада.

— Да яздя? Искате да кажете... на кон?

— Разбира се на кон. — Лицето му бе безизразно, но очите му подличко проблясваха, а устните му се разтеглиха в усмивка. — Вие за какво си помислихте?

— Ами... не знам. Така де... Но нали хората тук в Сентръл Сити яздят и мулета или магарета?

— Да... между другото.

— И какво още? — Джослин нямаше никаква представа за какво би могло да става дума, въпреки че изведнъж разбра, че той ѝ се подиграва.

Даренго се засмя високо и обясни шегата си:

— Двунози същества, Джослин. Знаех си, че нямате опит с такива неща, но ако се лъжа, моля да ме поправите. Признавам, че много ме блазни мисълта, дали имате наистина опит в тази насока. Просто искам да съм наясно.

Очите му я изследваха и горяха като въглени, а девойката се изчерви, когато най-сетне разбра смисъла на думите му. Имаше чувството, че страните ѝ са пламнали от срам, смущение и едно греховно усещане, което караше пулса ѝ да препуска и тялото ѝ да трепери. В манастира много рядко ставаше дума за такива неща, но някои момичета си шушукаха, какво ли се разиграва между мъж и жена. А при тайните си срещи с Антоан той ѝ бе предал един бърз, примамлив и непълен урок. Джослин не знаеше точно кое как е, но колкото и да я отвращаваше цялата тази работа, тя притежаваше вродено любопитство и искаше да научи повече. Очевидно Даренго беше мъж с дълбоки познания и богат опит. Но въпреки това тя осъзнаваше, че този разговор е шокиращо неприличен, и затова ядосано се опита да го прекъсне, макар да ѝ се искаше да продължи.

— Не бива... да говорите така с мен — промърмори тя, а гласът ѝ прозвуча съвсем глухо. — Даренго, вие не сте джентълмен.

— Вече ми го казахте веднъж... даже няколко пъти. Но и не съм го твърдял, нали? Мислех дори, че за разлика от Уили съм се постарал достатъчно да ви покажа що за човек съм. Но вие все още не сте отговорили на въпроса ми, Джослин.

— Не... всъщност... никога не съм яздила кон... а и нищо друго!

— Вие значи сте една истинска послушница и има още доста неща, които трябва да научите — допълни Де Навар тихичко и нахално. — Но, мила Джослин, вие се изчервявате! Да не би да съм казал нещо неприлично! — Тонът и очите му открито ѝ се подиграваха.

— О, вие сте същински сатана! Как... не разбирам, как можах изобщо да се обърна към вас за помощ.

— Защото „Крайт на дъгата“ не е подходящо място за дами, а Уили е прекалено джентълмен, за да ви заведе там — отвърна Де Навар така спокойно, че тя се ядоса още повече.

— А вие не сте ли?

— Не. Вие не разчитахте ли точно на това? Дори и на вас ви е ясно, че имам някои предимства, когато не се придържам към правилата на благоприличието, въпреки че смятам — пак, за разлика от милия Уили — че желанията на една дама трябва, общо взето, да се изпълняват. Освен това докато сте с мен, в златната мина няма да ви се случи нищо лошо. Най-страшното може би ще бъдат пламналите ви уши, когато чуете грубия език на работниците горе, а ездата несъмнено ще разрани долната част на гърба ви.

— Но аз не мога да яздя, нали вече ви казах! — възпротиви се момичето. Бяха стигнали пред пансиона на госпожица Хати. — А и да можех, нямам кон. Татко явно не е притежавал, а парите няма да ми стигнат да си наема кон. Очаквах... искам да кажа... мислех си, че ще ме закарате с кола.

— Моя мила, шармантна и целомъдрена сладурана, уверявам ви, че за мен не би имало нищо по-хубаво от това, да ви взема в колата си... или в леглото си, или където и да е — каза той хапливо, а гласът му се задуши от смях. Джослин отново се изчерви от унижение, когато разбра, че по невнимание е изрекла нещо рисковано. — Макар да съм убеден — добави Даренго — че бих се справил със задачата, ако

обстоятелствата го изискваха, не ми се ще много-много да разнебитвам колата си по тези камънаци.

— И какво предлагате? — запита младата жена. Беше ужасно ядосана и си помисли, че за човек, който се беше съгласил да я заведе до „Краят на дъгата“, той изведнъж измисля прекалено много препятствия.

— Не се тревожете, Джослин — отговори Даренго и очите му блестяха така силно, че тя се зачуди какви ли демонични мисли минават през главата му. — Ако Господ не се погрижи, то ще трябва аз да го сторя. Утре сутрин, точно в десет, ще дойда да ви взема. Съгласна ли сте?

Без да дочака какво ще му отвърне девойката, той докосна сомбрерото си с ръка и си тръгна, свирукайки си. Джослин замислено го проследи с поглед, докато се чудеше над странния му и обезпокояващ характер и над завещанието на баща си. Тя така се бе вгълбила в себе си, че не забеляза мръсния стар златотърсач, който седеше на едно стъпало през няколко къщи и я наблюдаваше скришом с устна хармоника пред лицето си. Но Даренго го забеляза. Той се спря за миг и се загледа втренчено в наведената глава на мъжа. Все още не искаше да повярва, че подозрението му се оказва правилно, макар че в този момент беше почти сигурен. След това пусна четвърт долар в шапката, която старецът бе поставил до себе си на земята и каза:

— Ей, дядка, ако знаеш „Ирландски очи“, изsvири я, а? Мисля, да, наистина съм убеден, че тези ирландски очи започват да ми се усмихват.

Като чу това, Ред трябваше да се въздържа да не скочи и да не удуши Даренго с голи ръце.

ГЛАВА ОСМА

— Казвам ти, Нели! — Ред крачеше нервно из стаята и прокара пръсти през косата си. — Даренго отнякъде знае, че съм жив. Защо иначе ще ми дава четвърт долар и то за втори път? Казвам ти, Нели, той ме погледна в лицето и с престорено спокойствие ме помоли да му изсвирия „Ирландски очи“, тъй като имал чувството, че те му се усмихвали. Опитваше се да ме ядоса, за да се издам. Затова иска аз да си мисля, че той ухахва дъщеря ми.

— Но от друга страна, той може би... може би наистина я ухазва — вметна Нел обезпокоена. — Благодарение на твоето отвратително завещание, Уили и той веднага почнаха да се въртят около нея. Освен това Джослин е една прекрасна млада жена и без примамката на дела от „Крайт на дъгата“, поне ако се съди по това, което се вижда изпод булото и одеждите ѝ. Даренго и Уили винаги са ценели хубавите жени, Ред, не го забравяй!

— Да — отвърна той неохотно. — Но въпреки всичко планът ми беше друг! Искрах двамата да се нахвърлят с нокти и зъби един върху друг и да се бият за „Крайт на дъгата“, за да мога аз да разбера, кой от тях е долния престъпник, убил Форбс и саботирал мината. А не единият мошеник да се разхожда с дъщеря ми из цялата околия, а другият да си мисли само как да вдигне полите ѝ. Мълчи, Нели! Полудявам само при мисълта! Ако Даренго знае, че съм жив, може да си сигурна, че няма намерение да се жени за Джоси, понеже ще му е ясно, че това не би му донесло дела ми от „Крайт на дъгата“!

— Откъде знаеш, че той те мисли за жив? — попита Нел. — Може и да си го въобразяваш само, защото съвестта ти не е чиста, а и си го заслужаваш, Ред. Би трябвало да се засрамиш, да използваш собствената си дъщеря за долните си планове! Освен това, тази заран бях в магазина на Уили и Квиг, продавачът, ми разказа, че вчера следобед Уили и Даренго са си разменили не само любезни думи. Уили обвинил Даренго направо в убийството на Форбс и на теб, а Де Навар отвърнал, че ако Гришъм повтори това още веднъж, щяло да бъде по-

добре да носи със себе си не само малкия си деринджър^[1], а да се въоръжи като хората, защото тогава Даренго щял да го убие.

— Ха, ха, това вече му приляга повече — Ред се засмя злокобно и доволно, когато чу, че идеята му все пак се осъществява.

— Ред О'Рурк! Какво значи това? Искаш да кажеш, че се надяваш да се избият помежду си? — извика Нел шокирана.

— Не, момичето ми, дотам няма да се стигне, тъй като Уили е прекалено разумен, че да тръгне да се стреля с Даренго, а самият Даренго никога не би стрелял по човек без оръжие. Не, не, каквото и да стане, то ще стане скрито-покрито и тайно — а тогава аз най-накрая ще разбера кой е кучия син, който иска цялата мина за себе си! До тогава, мила ми Нели, любов моя, ще се надявам ти да кажеш на палавата ми щерка няколко мъдри думи и да й дадеш един-два съвета относно мъжете, особено за такива негодья като Уили и Даренго!

— И как да стане това? — фръцна се жената раздразнено и го стрелна с ядосан поглед. — Благодарение на теб и на тъпото ти завещание, горкото дете не ще ни да ме чуе, ни да ме види! Мисли ме за уличница и интригантка, отнела баща му, която сега иска и да вземе наследството. Всеки път, когато измисля някакъв учтив отказ на моите покани, се изчервява като ягода, и на мен ми става ясно, че горкото момиче ме лъже и изпитва страшни угризения на съвестта. Отблъсна всеки мой опит да се сбlijим, а аз се надявах да се сприятелим. Е, какво предлагаш в такъв случай?

— Нели, скъпа, не съм те виждал никога да ти липсва кураж или разум. — Ред я погледна уж учуден. — Ти нали се актриса? И то страхотна, поне според мен. Престори се просто на невъзпитана и твърдоглава, милинка. Покани се на чай при Джоси и не й давай да те отпрати. Отиваш и сядаш с хубавото си задниче в гостната на госпожица Хати и няма да мърдаш от там, докато Джослин не се присъедини. На мен ми се струва направо лесна работа.

— Мъже! — Нел сбърчи високомерно нос и го погледна пренебрежително. — Всичките сте един дол дренки, да ви вземат дяволите! Не стига, че се правя на интригантка, ами сега трябва да се представям за груба и тъпа, а? Предупреждавам те, Ред, ако не оправиш отношенията между Джослин и мен, след като всичко мине, Бог ми е свидетел, тя няма да ти го прости. Но и аз няма!

— Ама, Нели, скъпа...

— Тия не ми минават вече, Ред О’Рурк! — извика тя с досада. — И да не си ме докоснал, че вече не се поддавам на твоите милувки и целувки! Поне един от нас трябва да запази капка разум и да помогне на горкото дете, преди Уили да го е завлякъл пред олтара, или Даренго да го е тласнал по наклонената плоскост!

Тя грабна ръкавиците си, сложи си шапката и тържествено оповести:

— Тъй като ти ме молиш, тръгвам да си развалям репутацията в обществото... и съм сигурна, че това е за предпочитане пред твоите деяния, глупак такъв!

— Браво, Нели! — възкликна старият ирландец и почна да ръкопляска. — Те така те искам! Знаех си, че няма да ме изоставиш. А сега изчезвай и на добър час!

— Ах... ти... ах! Не се сещам вече за подходяща ругатня, която да ти подхожда, Ред О’Рурк! — извика жената. Излезе и затръшна вратата след себе си така силно, че всички прозорци в къщата издрънчаха.

— Косата ѝ може да не е червена, по дяволите, но темпераментът ѝ е досущ като ирландски! — отбеляза Ред сухо, след като тя изчезна. И изведнъж подскочи уплашено, стреснат от падането на една ваза от камината, разклатена от блъскането на вратата.

Типично като за всяка жена, Нел бе запазила последната дума за себе си.

[1] Деринджър — малък пистолет, зареден с един или два куршума, използван често от картоиграчи в Дивия Запад. Наречен на своя изобретател Уилям Деринджър. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Преди няколко седмици преподобната майка Мария се бе облегнала на стола си, наместила очилата на носа си и зачала писмото на Джослин. Беше дълго, няколко ситно изписани страници, и тук-таме мастилото се бе размазало. Игуменката се досети, че това е от някоя и друга сълза. Изглежда на момичето не му беше леко в Сентръл Сити. Необикновеното завещание на баща му го беше разстроило. Девојката едва познаваше тримата съдружници на покойния си татко, а трябваше, както разказваше в писмото, да се омъжи за един от двамата мъже, ако изобщо искаше да получи наследството си. По всичко личеше, че поне един от тях е долен престъпник. От друга страна, момичето първоначално искаше да става монахиня и молеше преподобната майка Мария за съвет.

След като прочете цялото писмо игуменката въздъхна, сгъна листата и ги върна внимателно обратно в плика. Остави го настрана, свали очилата си и потърка уморените си очи. Денят ѝ се стори безкрайно дълъг. Манастирът имаше доста проблеми, които изискваха цялото ѝ внимание. Докладът на сестра Тереза за финансовото състояние на светата обител бе един от тези важни и неотложни въпроси. Манастирът беше беден и обедняваше все повече и повече. За съжаление нищо не можеше да се направи. Ирландските католически семейства, които по-рано изпращаха дъщерите си тук да се учат, бяха напуснали северните квартали на Бостън и живееха другаде. На тяхно място в околността се бяха нанесли еврейски емигранти.

Преподобната майка Мария вече бе изпратила редица писма на различни църковни служби и ги беше осведомила за промените в тази част на града. Съобщи им, че поради липса на пари и ученички се е видяла принудена да затвори едното крило на манастира. Тези, които досега бяха отговорили на писмата ѝ, изразяваха само съчувствието си, но игуменката не се предаваше. Знаеше, че има само малко хора, способни да ѝ помогнат. Църковните институции пишеха, че времената са тежки, а преместването на цял манастир не можеше да стане току-тъй без огромни разходи. Имало по-важни неща, по-големи нужди на

други места. Дори и в град като Сентръл Сити, разположен на сред „най-богатата квадратна миля на света“, имаше — според писмото на Джослин — бедни вдовици и сираци. Новината за тези дечица особено измъчваше преподобната майка Мария, защото тя обичаше децата. Тези същества единствени все още бяха способни да се чудят искрено на живота и бяха толкова ученолюбиви, че тя с удоволствие им преподаваше. Децата бяха бъдещето.

Е, в момента сигурно не можеше да стори нещо за манастира, но поне можеше да даде съвет на Джослин. Взе перо и хартия, намести отново очилата на носа си и започна да пише. Почеркът ѝ беше красив и всички ѝ завиждаха за него, а преподобната майка Мария трябваше да си признае, че това е тайната ѝ гордост.

„Мила Джослин...“ След като завърши писмото, тя го изпрати с надеждата, че няма да представлява прекалено силен удар за девойката, която и без това си имаше достатъчно трудности в Сентръл Сити.

Слънцето беше разкъсало утринната мъгла и денят обещавахе да бъде прекрасен. Даренго беше яхнал черния си жребец *Diabolo* и чакаше пред портичката на пансиона на Роуърт Стрийт, а в едната си ръка държеше поводите на малко сиво магаренце, което ядоса Джослин, но и същевременно я развесели.

— Виждате ли, сестро, — поздрави я той, широко усмихнат и побутвайки сомбрерото си назад. Черните му очи блестяха весело при вида на момичето, което го гледаше с недоумение. — Нали ви казах, че няма защо да се тревожите. Както сама можете да се убедите, Господ ви даде онова, от което се нуждаете. Е, признавам, че и аз помогнах малко. Това е Засафрас, най-милата, но и може би най-мързеливата малка магарица в цялата околия. Много е добричка, но през последните няколко години не се е движила по-бързо от бавен ход, така че не бива да ви е страх, че ще ви избяга. Вероятно ще трябва да я побутвате, за да се раздвижи изобщо. И тъй като не е много голяма, няма да паднете от високо, ако ви хвърли.

— Шегувате ли се, Даренго? — Гледайки магаренцето, Джослин не знаеше дали да се сърди или да му благодари.

— Не, наистина! — Де Навар се престори на засегнат. — Съвсем очевидно Небето ми изпрати Засафрас и аз си помислих, че без съмнение Господ е предвидил това животно специално за вас.

— Какво искате да кажете? Как се сдобихте с магарицата? — тя го погледна въпросително, понеже го считаше за способен да открадне животното.

— Спечелих я! — обясни Даренго развеселен. — Снощи, на покер в кръчмата. В друг случай естествено не бих приел магаре за залог, разбирате ли? Но златотърсачът, който я „сложи“ на масата, беше наистина съвсем закъсал. Бяха му останали само няколко долара, а той искаше да бе върне у дома, на Изток. И тъй като си бях намислил да гоня кент флош роял^[1], си казах, че и без това нямам голям шанс да спечеля, меко казано. Но странно, съдбата ми се усмихна. Изтеглих дама купа, картата, която ми липсваше. Понеже не ми трябваше магаренце, в тази секунда разбрах, че Бог ми го е пратил за вас. Ако го искате, Джослин, ваше е.

— Просто не... просто не знам какво да кажа. — Девойката се засрами, защото го беше заподозряла, че е откраднал магарицата. Но това, че я е спечелил на карти, също не беше кой знае колко по-добре. И все пак, Джослин имаше нужда от ездитно животно и затова предпочете да не придирия много-много.

— Само кажете „да“ и тръгваме! — подкани я Даренго и слезе бавно от седлото, като прехвърли елегантно дългия си крак през врата на коня. — Хо-Синг ни е приготвил малък пикник — посочи той кошницата, която висеше на седлото му. — Страхувам се обаче, че смесицата му е доста странна, китайски, мексикански и всякакви други ястия. Но поне няма да гладувате.

Джослин бе не само изненадана от вниманието му, но дори и трогната. Всеки път откриваше нови черти на характера му, черти, които не съвпадаха с представата за убиец, която си беше съставила. В началото бе твърдо убедена във вината му. Но сега все по-често се хващаше, че поставя първоначалното си подозрение под въпрос. Но ако нито Даренго, нито Уили, за когото още от първия ден предполагаше, че е невинен е мошеника, убил Форбс и баща ѝ и вдигнал „Краят на дъгата“ във въздуха, кой е тогава? Виктория? Изглеждаше невероятно, освен ако е имала съучастник. Някой от работниците в мината? Това май беше единственото логично заключение. Въпреки всичко трябваше да си признае, че не се сеца за правдоподобен мотив, заради който някой от работниците ще затвори мината за месеци и ще убие двама души.

Даренго ѝ помогна да възседне Засафрас и търпеливо ѝ показва как да държи юздите. В бавен ход се отправиха за мината, а Джослин ръчкаше опърничавата магаричка с една пръчка, която Де Навар бе издялал в двора на госпожица Хати.

На Еврика Стрийт ги спря Нел, която се била запътила към пансиона, за да пие най-сетне чай с Джослин.

— Толкова съжалявам, че трябва да ви разочаровам, Нел — излъга младата жена и се изчерви при тази лъжа. — Но Даренго ще ме води днес до „Крайт на дъгата“. Непременно искам да видя златната мина, изиграла такава важна роля в живота на баща ми. А нали сега е отчасти и моя. Може би ще се видим някой друг път?

— Какво ще кажете за утре следобед? — настоя актрисата и отказа да приеме, „не“ за отговор. И тъй като нямаше вече накъде да отстъпи и понеже не можеше вечно да я отбягва, Джослин от учтивост се видя принудена да удовлетвори молбата.

След като се бяха разбрали, че Нел ще дойде на следващия ден точно в четири часа в пансиона на госпожица Хати, тя бързо си тръгна. *Странно, изведнъж се разбърза* — помисли си момичето. Даренго го поведе напред и скоро напуснаха Сентръл Сити и се заизкачваха по хълмовете.

В началото Джослин се страхуваше и се чувстваше несигурна на гърба на магаричката, но след известно време доби самоувереност, тъй като Засафрас послушно следваше черния жребец на Даренго. Само от време на време се налагаше да я побутва с пръчицата. Лека-полека момичето се успокои и започна да обръща внимание на околността. Преди златната треска по хълмовете е имало гъсти гори, а сега повечето от тях бяха изсечени. Дървеният материал се е използвал за изграждането на градовете в долините. Около Сентръл Сити стърчеше тук-там някой пън, а по-нататък имаше и отделни дървета. По-нагоре те се сгъстяваха и образуваха гъсти борови гори. Високо над дърветата, вечно заснежените върхове блестяха като диаманти на слънце. Малки бели облачета препускаха по кобалтовосиньото небе. Щом като оставиха саждите и дима на града под себе си, въздухът се изпълни със сладък пролетен аромат.

Джослин вече беше посвикнала с редкия високопланински въздух и сега дълбоко вдишваше природата около себе си. Засафрас ухаеше на сено, пот и прах. Козината ѝ бе къса и твърда, особено ако

се погали в обратна посока. Джослин се наведе и приятелски я потупа по врата. Едното ухо беше клепнало и придаваше много смешен вид на малкото животно. Пътят се оказа доста неравен, но магарецата вървеше бавно и сигурно носеше товара на гърба си. Момичето усети, че няма нужда да се страхува, да не би Засафрас да стъпи накриво, да се спъне или да падне по тясната пътека, където на места пропастите бяха безкрайно дълбоки. Въпреки това, тя здраво се държеше, докато не се появи „Крайт на дъгата“.

През последните три месеца бе виждала доста златни мини от далече, но „Крайт на дъгата“ я разочарова, беше направо в плачевно състояние. Навсякъде разпръснати скални отломки и други развалини, а постройките бяха толкова паянтови, че вятърът можеше да ги отнесе всеки момент. При вида на тези полусрутени къщурки, гърлото ѝ се сви. *Това ли е мечтата на татко, „Крайт на дъгата“? За това ли се е трудил толкова, това ли беше една от причините да не ме извика в Сентръл Сити?* — си помисли девойката. Усети порив да се смее, да плаче и със сетни усилия успя да спре хълцането, което напираше в гърлото ѝ.

— Не е точно това, което очаквахте, нали? — попита Даренго тихо и я погледна с непроницаеми очи.

— Не, съвсем не е! — каза тя отчаяно и бързо се обърна настрана, за да не може Де Навар да види сълзите ѝ.

— Е, първото впечатление често мами — подхвърли той многозначително, а момичето остана с убеждението, че има предвид не само златната мина.

Джослин се загледа смаяна в Даренго. Не се ли опитваше да ѝ каже със заобиколки нещо за себе си? През гъстите си мигли девойката скришом го погледна отново. Рядко го беше виждала без широкополото му сомбреро над очите и обикновено той изглеждаше така, сякаш не е слизал две седмици от седлото и че се нуждае спешно от баня и бръснар. Не можеше да си го представи и без неотменната му тънка черна пура между зъбите и шише прозрачна ракия — наречена мескал^[2], както вече бе научила — в ръка.

Докато тя го наблюдаваше, Даренго извади бутилка от торбата на седлото си, издърпа тапата и отпи голяма глътка, след което избърса устните си с ръка. Забеляза, че тя бърчи неодобрително чело и широко се усмихна.

— Ожаднявам при езда — отбеляза той сухо. Запуши бутилката и я прибра обратно в торбата. — Хайде, елате, ще ви разведа и ще ви представя на работниците. Освен ако, разбира се, не сте променили мнението си, след като със собствени очи видяхте в какво плачевно състояние е „Краят на дъгата“. Както Уили вече ви каза, това не е подходящо място за една дама.

— Съжالياвате ли, че ме доведохте до тук? — Джослин подозрително присви очи.

— Ни най-малко! — успокои я Даренго, който сякаш изобщо не се засегна от въпроса ѝ. — Предположих само, че може би вие съжالياвате.

— Не!

— Е, щом е така, да вървим!

Ръцете му здраво стиснаха талията ѝ, когато ѝ помогна да слезе от седлото. Ако не беше я държал, тя вероятно щеше да падне, тъй като кракът ѝ се удари в един заострен камък, глезенът ѝ се огъна и тя за момент загуби равновесие. Отпусна се в ръцете му и неволно се хвана за него. Усети сигурността, която ѝ предлагаше докато се изправи на крака. За секунда дъхът ѝ секна, високата му силна снага изведнъж се притисна до крехкото ѝ тяло, а мускулите му се изпънаха под нежните ѝ длани. Като през мъгла осъзна, че макар и да изглеждаше небрежен и мръсен, тази сутрин трябва да се е изкъпал. Ухаеше на чисто, ароматът на сапун и карамфилово масло се примесваше с тютюнев дим и мирис на алкохол. Дъхът му съвсем отблизо погали топло кожата ѝ. Тя вдигна поглед към небръснатото му лице, а зелените ѝ очи се взряха дълбоко в неговите, които блестяха така предизвикателно, че тръпки я побиха. Близостта му накара сърцето ѝ да бие бързо-бързо и дълбоко вътре в нея се събуди някакво чувство, което тя не можеше да назове, нещо, което ѝ се стори, едновременно страшно и привлекателно. Стана ѝ толкова горещо, че за момент се уплаши да не изпадне в безсъзнание. Страните ѝ пламнаха огненочервени и тя се отдръпна, като внимаваше да не стъпи втори път на камъка, заради който се бе отпуснала в прегръдката му. Когато отново го погледна, очите и лицето му не издаваха нищо — но тя не можеше да предположи какви усилия му костваше да скрие чувствата си.

Изглеждаше така, че Джослин съвсем случайно се е спънала и подпряла на ръцете му. Даренго знаеше, че наистина би могло да е

просто съвпадение на обстоятелствата и въпреки това в съзнанието му се прокрадна съмнение. Не можеше ли да е пресметлива хитрост на опитна актриса. Ядоса се, защото не му стана ясно, кое от двете е вярно. Разтревожи се още повече от това, че не бе в състояние да отрече колко силно са го възбудили ароматът и докосването на тялото ѝ. Ухаеше на лавандула и пролет, снагата ѝ бе мека и пищна и той си помисли как ли изглежда без тези послушнически одежди, които така я прикриваха. Изведнъж Де Навар усети едва преодолимото желание да махне тези дрехи от нея... съвсем бавно... кат по кат. Засърбяха го пръстите да издърпа булото ѝ и да види същинския цвят на косата ѝ. Изруга наум, че не е сигурен, дали тя е невинна послушница или измамна интригантка, като за момент се надяваше, тя да е второто.

След като завърза *Diabolo* и Засафрас, Даренго взе кошницата с храната и заведе Джослин в кухненската барака, за да я представи на един съсухрен, но жилав човечец, който по прякор се казваше „Старият от Аляска“. Толкова отдавна му викаха така, че и самият той бе забравил истинското си име.

— Щерката на Ред викаш? Да ме вземат мътните! — старецът недоверчиво поклати глава. — Изобщо не знаех, че Ред е имал дъщеря. Радвам се да се запозная с вас, сестро.

— Старият от Аляска готви за всички в „Краят на дъгата“ — обясни Даренго и постави кошницата с храните на дългата маса в трапезарията. — Но ако обичате стомаха си, ви препоръчвам да не близвате от манджите му, защото бобът му има вкус на градушкове зърна, а хлебчетата му са тежки като олово и биха могли да се използват за гюлета. Тук до един сме убедени, че слага барут във всяка гозба.

— Ах, Даренго, млъкни най-сетне! — оплака се старият готвач. Дъвчеше тютюн и се изплю на пода, сякаш така искаше да каже какво мисли за приказките на Де Навар. — Такъв като теб, който продава долнопробно нелегално уиски, не бива да се мръщи на готварските ми способности!

После се обърна към Джослин:

— Изобщо не го слушайте, сестро, той иска само да ви баламосва. Всички ми се подиграват и само ме ядосват. Е, аз им викам, щом не ви харесват моите манджи, намерете си нов готвач. Думите им не засягат чувствата ми, тъй като никога не съм твърдял, че мога да

правя повече от вкусен хляб. Спокойно да си търсят друг готвач, но докато го намерят, нека си мълчат и да не ми се мотая из кухнята! Дори и да не мога да готвя такива изтънчени работи като китайския готвач на Даренго, седне ли човек да яде тук, знае поне какво яде, нещо, което не може непременно да се каже за гозбите на Хо-Синг. Кучешко месо! Кълна се, че готви с кучешко месо!

Джослин се сети за обяда, приготвен от Хо-Синг за нея и Даренго и скептично погледна към кошницата. После хвърли поглед и на Де Навар, който високо се изсмя на уплашения ѝ вид.

— Уверявам ви, че Хо-Синг не използва кучешко месо, макар и Старият от Аляска непрекъснато да го твърди! — продължаваше да се усмихва Даренго. — Засрами се, старче, как можеш да разправяш на Джослин такива врели-некипели? Ако продължаваш така, няма да те помоля за хляб. Нали много се хвалиш с него, а аз се надявах, че ще ни дадеш малко да хапнем на обяд.

— Е, хайде де! — извика готвачът и изведнъж лицето му грейна. — Все ще се намерят няколко филийки, а и май съм скътал някъде бучка масълце, та нали е за дъщерята на Ред. Не искам да гладувате, сестро. И ако в тази кошница има действително нещо като хората, да ме вземат...

Даренго поведе Джослин по-нататък. В „Крайт на дъгата“ нямаше подемен асансьор за работниците. Те слизаха и се качваха в мината със същите кофи, с които се извозваше и рудата на повърхността. Принудени бяха изцяло да разчитат на Новак, който обслужваше макарата и ги придвижваше нагоре и надолу. След като разбра това, Джослин вече не се учуди, че едрият и мрачен славянин не ѝ обърна особено внимание, когато Де Навар я представи, а само ѝ кимна с присвити очи. Животът на мъжете зависеше от това той непрекъснато да внимава. При най-малката грешка от негова страна миньорите можеха да паднат в шахтата, а телата им щяха да изчезнат в горещата вода, от която се издигаха облаци пара. Такава била и ужасната съдба на нещастния Форбс Хютън. Трагичните случаи в мините ставаха най-често по тази причина. След смяна миньорите бързаха да излязат от горещата вътрешност на планината и ставаха невнимателни, понеже им се виеше свят, и от време на време някой от тях падаше от коша.

На Джослин ѝ примая като научи тези ужасии и се замисли сериозно, дали наистина иска да види работата под земята. Страхуваше се да се качи в кофата и да бъде спусната като оловна тежест в тъмнината и гъстите пари, издигащи се от неизследваните дълбини на мината.

— Не се страхувайте, Джослин — пошушна Даренго тихо като забеляза посивялото ѝ лице. — Новак си знае работата. Но ако предпочитате, няма да слизаме долу и ще се върнем обратно.

— Не! — отвърна тя най-сетне, поклати глава и вдигна решително брадичката си. — Не, щом притежавам златна мина — е, поне една четвърт де — смятам, че ще е важно да си съставя пълна картина за работния процес. Иначе вие и Уили, та дори и Виктория ще сте в по-изгодна позиция.

— Ако наистина сте решили да изпълните това тъпо условие, което баща ви е поставил в завещанието си, за да станете наследница на неговия дял, Уили или аз пак ще се окажем по-облагодетелствувани — изтъкна Даренго и се усмихна подигравателно. Млъкна за секунда, за да може тя да схване смисъла на думите му и след това попита със съвсем безизразен глас, като че ли изобщо не го интересуваше: — Уили предложи ли ви да се омъжите за него?

За момент Джослин се подвоуми, дали да не отговори утвърдително, само за да види реакцията му. Но после ѝ стана ясно, че би се изложила на опасност, ако Де Навар действително е убил Форбс и баща ѝ. Изведнъж шахтата под нозете ѝ придоби нещо заплашително. Ако Даренго я бутне и след това твърди, че тя се е спънала и паднала сама, беше малко вероятно Новак да може да даде други показания, тъй като едва я беше погледнал. И в този момент усети, че и Де Навар, макар да изглеждаше спокоен, бе еднакво напрегнат като нея. Почти усещаше как той се готви за скок, като някой див звяр, който се приготвя да се хвърли върху жертвата си и да я разкъса. Дали точно сега не измисляше вече как да я тласне в шахтата, както бе бутнал може би и Форбс? При тези мисли главата ѝ се замая и тя се опита да се отдалечи незабелязано от опасната дупка. Не, нямаше да заложи тази стръв!

— Не — отвърна тя глухо. — Досега Уили не е говорил за женитба.

— Но вие сте твърдо убедена, че ще го стори, преди да изтече годината, това искате да кажете, нали?

— Аз смятам — започна Джослин като внимателно подбираше думите си, — че никой от нас, включително и вие, не иска да гледа как делът на татко се пропилява за строеж на театър за Нел Тиерни.

— Да, така е — съгласи се Даренго. — И аз мисля, че никой не желае това. Но тъй като аз не съм роден за венчило, ще трябва да се надяваме, че Уили ще може да преодолее задръжките си и да отиде на Пайн Стрийт, за да изучи католицизма при отец Фланегън. Тогава вие спокойно ще може да кажете „да“, когато той най-сетне стигне до същността на въпроса.

Въпреки че току-що бе изпитала страх от Даренго, Джослин се обиди от тези му думи, макар че сама не знаеше защо. Не ѝ стана приятно, че Де Навар явно не иска да се ожени за нея, дори ако по този начин завинаги се прости с възможността да се сдобие с дела на Ред от „Крайт на дъгата“. Не че тя би се съгласила да му стане жена! Не и на този небръснат грубиянин! И все пак се чудеше, че той проявява толкова слаб интерес към нея самата и към наследството ѝ. Страховете ѝ малко се поуспокоиха. Този липсващ интерес беше несъвместим с представата за човек, способен да вдигне мината във въздуха и да убие двамата си съдружници. Отново се наложи да се усъмни в подозренията си. Наистина ли беше невинен или само си играеше на котка и мишка с нея? Не знаеше. Сърцето ѝ беше склонно да му повярва; мъж, който дава милостиня на един беден просяк и който прибира сираче като Чиско не представляваше подходящ кандидат за саботьор и убиец. Разумът ѝ обаче я предупреждаваше да не се доверява на хубавата външност. Ако отпусне бдителността си, подписваше собствената си смъртна присъда. Може би?

— Готова ли сте да се спуснем? — Въпросът на Даренго я стресна. Той посочи коша, изтеглен от Новак нагоре. Чакаше да ги свали в недрата на мината.

— Да... мисля, че да!

Въпреки усилията да прикрие страха си, гласът ѝ потрепери, а лицето ѝ преbledня. Даренго ѝ беше казал, че в коша се побират осем души, но той ѝ се стори ужасно малък и несигурен, а и застрашително се поклащаше на края на тежкото въже, на което висеше. Шахтата бе тъмна и гибелна. Парата, излизаща от дълбините ѝ, съскаше като змия.

Представата, че ще се спусне в тази мина бе достатъчно страшна, а че до нея щеше да бъде и Де Навар накара Джослин изведнъж да се вкамени.

— Няма нужда да го правите, разбирате ли? — напомни ѝ той като видя бледото ѝ лице, широко ококорените очи, разтрепераните ѝ от притеснение ноздри и захапаната долна устна, сякаш девойката по този начин се опитваше да преглътне страха си.

— Знам... да, знам — промълви тя едва-едва, докато лека-полека възвръщаше самоувереността си и успокояваше нервите си. — Но все пак съм убедена, че трябва!

— Добре тогава, да слизаме! Не гледайте надолу! — нареди Даренго.

И преди още Джослин да разбере какво става, той я повдигна и я прехвърли над бездната в коша. Завъртя ѝ се свят като зърна през кълбетата пара страховитата дупка под краката си. Въпреки предупреждението му очите ѝ не можеха да се откъснат от тази главозамайваща шахта. Вцепени се. Сърцето ѝ лудо биеше чак в гърлото, всичко около нея се завъртя и тя загуби равновесие. Стори ѝ се, че виси цяла ужасяваща вечност над кипящата пропаст, а животът ѝ беше напълно в ръцете на Даренго. В този момент си помисли действително, че смъртта ѝ е съвсем близо, ще настъпи след секунда. Затвори очи и отправи гореща молитва към Спасителя. Изведнъж, за неин ужас, Де Навар я пусна... В коша. Толкова ѝ олекна на душата, че само силните му ръце около талията ѝ и собствените ѝ пръсти, които инстинктивно се вкопчиха в ръба на коша я предпазиха от припадък, когато коленете ѝ изведнъж омекнаха.

— За Бога, Джослин! — просъска Даренго и силно я разтърси. — Само не припадайте! Ще изпаднете от коша и ще се пребиете!

В това време и той скочи при нея. Пръстите му така здраво държаха ръцете ѝ, че на следващия ден сигурно щеше да има синини.

— Всичко наред ли е? Джослин, добре ли сте? — гласът му звучеше много разтревожено.

— Д... д... да — успя да промълви момичето. Бавно отвори очи и веднага погледна в тъмнината под себе си, която заплашваше да я погълне.

— Ах, по дяволите! Господи! Не чухте ли какво ви казах? Нали ви предупредих да не гледате надолу! Jesus^[3]! Да не сте посмяла да го

направите пак!

Той рязко я грабна в прегръдките си и притисна лицето ѝ към широката си гръд, за да не може вече да гледа надолу в шахтата, която привличаше погледа ѝ и предизвикваше опасен световъртеж. Тонът му стана по-нежен, а дясната му ръка погали забулената глава, сякаш тя беше малко дете.

— От височината ви се върти свят. Нищо няма да ви стане, ако просто не гледате надолу. Обещавате ли да не го правите пак, ако ви пусна сега?

— Да.

Гънките на широката му колосана риза заглушиха гласа ѝ. Джослин усети аромата на изпран и изгладен плат и се учуди, че ризата му е толкова чиста и че въпреки това той изглежда така мърляв.

Даренго бавно я пусна, но не свали дланите си от ръцете ѝ, за да може всеки момент пак да я стисне, ако тя погледне отново под себе си и изпадне в паника, въпреки предупрежденията му и нейното обещание. Нещо неудържимо я караше да обърне очи надолу към шахтата, но все пак тя успя да задържи погледа си върху лицето му. Очевидното му притеснение и грижа за нея много я зачудиха и дори я трогнаха, тъй като тя вече беше свикнала с абсолютната му непочтителност. Остана много изненадана, че той може да бъде и мил, само да имаше настроение.

— Добре се справяте — усмихна ѝ се Даренго окуражително. — Просто продължавайте да ме гледате както до сега. След малко ще кажа на Новак да ни спусне в шахтата. Ще ви се стори, че слизате много бързо, но не се притеснявайте, няма причина да се страхувате. Въжето е абсолютно сигурно. Ако е нужно се дръжте за ръба на коша, но внимавайте да не се подадете навън, защото има опасност да се нараните. Шахтата е много тясна, а стените са неравни. На места скалите са остри като бръснач. Разбрахте ли ме?

Джослин вяло кимна. Чувствуваше се като пребито куче и съжаляваше ужасно, че е настоявала да дойде в „Крайт на дъгата“, за да разгледа тъмните подземни галерии на златната мина. Искаше ѝ се веднага да изскочи от коша и да стъпи на твърда почва, но само при мисълта за крачката, която трябваше да направи над бездната, за да се озове отново на земята, така и призля, че всичките ѝ желания се стопиха мигновено.

Сега вече се досещаше, защо Уили толкова категорично бе отказал да я доведе до „Краят на дъгата“. От цялото си сърце Джослин си пожела и Даренго да се бе оказал недостъпен за молбите ѝ. Наруга го наум. Страхът ѝ бе толкова силен, че дори и не се сети да помоли Господ за прошка, заради проклятието, което си бе помислила. За най-голяма своя изненада не изпита нито чувство на вина, нито срам при тези думи, съвсем неподходящи за една дама.

Трябва да е била съвсем не с всичкия си, когато го помоли да я доведе в „Краят на дъгата“. Та нали го смяташе за убиеца на баща си! Може би Даренго точно в този момент намисляше как да се отърве от нея — долу, сами под земята. А и по-лошо. Джослин потрепери при спомена за това, което щеше за малко да ѝ се случи с Антоан и мислите ѝ се насочиха в една неочаквана, но не по-малко ужасна посока. Картини от кошмарите на всяка жена проблеснаха в съзнанието ѝ.

Ами ако Даренго ѝ казваше, че не е мъж за женене, само и само за да я успокои, защото знаеше много добре, че не би го приела за съпруг, ако той директно я попита? Нали самата тя бе дала ясно да се разбере, че предпочита Уили, пък дори и той да е от друга вяра. Ами ако Даренго в такъв случай е решил да я изнасили, с надеждата така да я принуди да се омъжи за него? Де Навар бе католик, но по всичко личеше, че не беше много набожен. Псувните му, пиенето, хазартът, а и не на последно място развратничеството му го доказваха съвсем ясно. Джослин не можеше да бъде сигурна, дали той заради вярата си ще изпитва респект пред одеждите ѝ, щом като не уважаваше самата нея и добродетелта ѝ, а пък и залогът беше извънредно висок — цяла златна мина. Колко е била глупава да не премисли всичко това предварително!

Момичето вдигна поглед. Мъжът изглеждаше толкова огромен и силен до нея, а тя се чувствуваше така малка и крехка. Какви бяха шансовете за съпротива, ако на дъното на шахтата той реши да завлече жертвата си в някоя отдалечена галерия, да я хвърли на скалистата земя и да я насили? Никакви! Тя ще бъде изцяло в ръцете му и имаше опасност при този шум в мината никой да не чуе виковете ѝ. Дори сега ритмичното тропане на помпата беше оглушително. Джослин много добре можеше да си представи колко по-силно ще е долу. За пръв път в този момент изпита благодарност, че се спускат с кош, а не с асансьор.

Даренго не бе чак толкова глупав и смел, че да ѝ посегне в тази клатушкаща се кофа.

Изведнъж Джослин усети как кошът рязко потегля надолу. Движението я изненада и я тласна към Де Навар. Тя така се беше вгълбила в опасенията си, че не бе видяла Даренго да дава знак на Новак да ги спусне и затова не се беше хванала за перилото.

Дъхът на мъжа до нея погали топло и наелектризиращо ухото ѝ.

Потрепери от страх, но усети и необяснима възбуда, когато ръцете му отново я стиснаха като стоманени обръчи и я привлякоха към него. Кошът слизаше с опасна бързина и профучаваше край студените и мокри стени на шахтата. Скоростта бе толкова голяма, че тя изведнъж почувствува как краката ѝ се отлепят от дъното, като че ли висеше във въздуха, придържана само от ръцете на Даренго. Дъхът ѝ секна, стомахът ѝ се преобърна, а сърцебиенето ѝ можеше спокойно да се сравни с грохота на помпата. Джослин се притисна до мъжа, кръвта бучеше в ушите ѝ, въздухът в шахтата се превърна във вятър, който развя одеждите и булото ѝ. Тъмнината и парата погълнаха Джослин и Даренго като развълнувано море.

Прилепена до гърдите му, девойката чуваше спокойния и равномерен ритъм на сърцето му, съвсем различен от лудото биене на собственото ѝ сърце. Почувствува топлината и силата му, близостта му, мъжествеността му я накараха да потръпне. Даренго усети как тя трепери като животинче, попаднало в клопка и се зачуди, дали това е от страх, че кошът се спуска толкова бързо, като че ли всеки момент ще се сгромоляса в шахтата, или я е страх от него. Ако второто е вярно, то тогава Джослин е или наистина невинна, или прекрасно изпълнява ролята, която си е избрала. Коя Джослин е истинската, монахинята или измамницата? Даренго не знаеше, засега поне. Но рано или късно ще разбере! Закле се, че няма да има покой, докато не научи всичко.

Гърдите ѝ, които се притискаха до неговите, бяха меки, кръгли и пълни — усети ги дори и през одеждите. От страх зърната им настръхнаха, но и от хлад — а може би и от неговата близост? Последното размишление много го зарадва, защото това показваше, че Джослин съвсем не е така безчувствена към него, както високомерно се представяше.

При всяко нейно вдишване гърдите ѝ го докосваха, надсмиваха му се, изкушаваха го. Усети силна възбуда в слабините си, кръвта му

забушува, а дишането му се ускори. Искаше му се да се изсмее и да изругае, понеже го привличаше една монахиня, за която той беше забранен, за която всеки мъж бе забранен.

Що се отнася до жените, Даренго бе арогантен и самонадеян, тъй като никоя до сега не го беше отблъсквала. Знаеше, че жената в прегръдките му отдавна щеше да е в леглото му, ако не беше малкото зрънце съмнение, което Джослин бе посяла в съзнанието му. Може би наистина бе израснала в манастир? Това допълнително щеше да оплете конците на мрежата, която Ред бе хвърлил връз тях с необикновеното си завещание. Досега Даренго сто пъти да е отнел момичето от Гришъм, щеше по всякакъв начин да попречи на безпринципните му планове. *Уили е мръсник, студен и безчувствен, той взе Виктория докато Форбс беше още жив, а и след това. Би взел и Джослин, ако имаше възможност!*

Изведнъж думите на вдовицата, изречени тогава пред кантората на Килиън, отново отекнаха в ушите му и той си представи Гришъм и Джослин в леглото. Двамата бяха голи, жената носеше само булото на главата си, було на монахиня, було на булка! Ръцете на Уили обхващаха гърдите ѝ, същите гърди, които Даренго усещаше в момента до себе си.

Неволно ръцете му здраво се заключиха около снагата ѝ и тя се уплаши. Задъха се и тихо изпищя. В тъмнината Даренго си помисли, че тя би издавала същите звуци, когато спи с мъж. Съвсем неочаквано ревност и ярост го прободоха, представяше си, че този мъж е Уили. Ако Джослин действително е израснала в манастир, то сигурно са я учили, че бракът се изгражда върху любов и вярност, а Гришъм не можеше да ѝ даде нито едното, нито другото.

Няма да я получи! — зарече се Де Навар.

За секунда си помисли, че е изрекъл думите на глас, толкова силно го беше завладяла тази мисъл. Но като разбра, че не е казал нищо му се прииска да се изсмее, защото сериозно се беше замислил да се обвърже за цял живот с една монахиня, и то не за друго, ами за да попречи на съдружника си. Е да, ще му пречи и ще го ядосва, но за сватба с Джослин не можеше да става и дума. *Харизвам му я, но не и наследството!* — каза си той. Когато истината излезе наяве, тя вероятно ще се окаже лъжкиня, измамничка и курва, съучастничка в пъклените планове на баща си. За момент Даренго все пак си пожела

тя да не е от тия жени, които се продават на този, който е готов да заплати най-високата цена. Виктория винаги си е била такава. Отчаяно Де Навар се вгледа пред себе си.

Единствено не му харесваше, че дялът на Ред от „Краят на дъгата“ бе неделимо свързан с дъщерята. Значи Уили не биваше да получи момичето! Но ако собствените му подозрения, че Ред е още жив, се окажеха верни, то означаваше, че старият ирландец е саботьора и убиеца на Форбс. И сега сигурно замисля как да отърве щерка си от натрапения съпруг! В такъв случай, Уили би подписал заедно с брачното свидетелство и смъртната си присъда. *Но и аз и Виктория сме в опасност, защото щом Джослин и Ред са убили вече двама души, защо да се страхуват от още едно или две убийства, ако това накрая им даде цялата златна мина? И нали кръвта вода не става? Поне така казват...*

Даренго изведнъж поиска да види лицето на девойката до себе си, но тъмнината и парата, които ги обгръщаха, му попречиха. Можеше само да усеща треперещото ѝ тяло, младо, жизнено и привлекателно, въпреки дебелите пластове плат, който се издуваше така прекрасно от хладния въздух. Заприлича му на ангел, на ангел-отмъстител. Поиска я и същевременно я прокле. Запита се дали пък точно в този момент тя не замисля неговото убийство.

[1] Кент флош роял — комбинация от пет поредни карти купа: десетка, вале, дама, поп и асо. — Бел.пр. ↑

[2] Мескал — високопроцентова мексиканска алкохолна напитка, произведена от кактуси. — Бел.пр. ↑

[3] Jesus! (исп.) — Исусе! — Бел.пр. ↑

КНИГА ВТОРА
В НЕДРАТА НА МИНАТА

ГЛАВА ДЕСЕТА

В златната мина „Крайт на дъгата“, Колорадо, 1877 г.

Джослин все още се страхуваше, но вече не ѝ беше студено. Колкото по-надолу слизаха в шахтата, толкова по-горещо и задушно ставаше, а издигащата се на кълба пара напомняше топлината, която излъчваха бостънските тротоари през лятото. Както Даренго ѝ обясни, парата се образуваше в блатото на дъното на шахтата, където се събираше водата. Разтопените недра на земята нагорещяваха блатото и то вреше и кипеше като казан на вещица, достигаше температура от седемдесет градуса, та и повече. Ако някой златотърсач се подхлъзне в едно такова блато, както бе паднал и Форбс, нямаше голяма вероятност да оживее, макар и да не е паднал от високо. Миналият месец един вестник, „Областният предприемач“, бе писал за една подобна злополука. Работникът Джон Ексли паднал и затънал до кръста в едно подобно блато. Другарите му веднага го измъкнали, но той имал такива силни изгаряния по краката, че починал.

Когато кошът стигна дъното на шахтата, Джослин бе цялата плувнала в пот; дрехите и булото ѝ лепнеха по нея, а горещият застоял въздух затрудняваше дишането ѝ. След като Даренго ѝ помогна да стъпи на земята, тя извади от джоба си кърпичка, за да избърше потта от челото си, която се стичаше в очите и се събираше на малки капчици над горната ѝ устна. В това време Де Навар се обади на Хенри, че са слезли благополучно. По-късно Джослин разбра, че задачата на Хенри е да следи всяко действие в шахтата.

— Какво носите под тези одежди, Джослин? — провикна се Даренго през бученето на машините и на помпата, през врящото клокочене на блатото. Шумът беше оглушителен.

Младата жена се обърна и за свой най-голям ужас видя, че той тъкмо разкопчаваше ризата си с намерение да я съблече. Гърдите му се разголиха. Тя гледаше така уплашено фините и тъмни косми на гърдите му, че изобщо не чу нахалния му въпрос. От ранното си детство Джослин не бе виждала нито един мъж, който да не е изцяло облечен. Бе извърнала поглед от голия до кръста Хенри, но сега

изпълнена със срам и неудобство установи, че гледката на полуразголения Даренго я привлича неудържимо. Кожата на Хенри беше бяла, а тази на Де Навар имаше цвета на бронз, като статуята на някое езическо божество. Беше силен, но гъвкав, и когато момичето си спомни как той в коша я притискаше към тази гръд, се разтрепери и шумно си пое дъх. Стана му още по-горещо. И понеже безпомощното положение на Джослин не убегна от погледа на Даренго, той предизвикателно се ухили.

— Хм... май забравих да ви кажа, че никой, дори и средно разумен човек, не носи прекалено много дрехи на себе си, когато влиза в мина — отбеляза той, а черните му очи весело блещукаха.

Ядът надви притеснението на девойката, понеже знаеше, че той я лъже. Нарочно не ѝ бе казал, че всички работници под земята, включително и самият той ще бъдат полуголи. Защо? Защото е знаел, че тя в такъв случай щеше да откаже да слезе с него надолу, а той искаше тя да е тук, явно преследваше някакъв пъклен план. При тези мисли предишният страх отново я завладя и Джослин реши, че Даренго иска да я изнасили, за да я накара след това да се омъжи за него. Колко удобно за него, да може предварително да свали част от дрехите си! А какво беше попитал току-що? Докато се опитваше да си спомни въпроса, той го повтори, сякаш можеше да чете мислите ѝ:

— Какво носите под тези одежди, Джослин?

Бавно и нагло погледът му обходи цялото ѝ тяло и той едва сега забеляза колко са мокри дрехите ѝ, колко плътно прилепваха по снагата ѝ, като бръшлян на стена, фигурата ѝ изпъкваше ясно под плата. Бузите ѝ пламнаха от срам и тя скръсти ръце пред бюста си, като че ли можеше по този начин да се предпази от него.

— Не сте никакъв джентълмен щом ме питате такива неща! — отсече Джослин. Зелените ѝ очи бълваха искри.

За нейно раздражение, той не се поддаде на мъмрението ѝ, както тя се надяваше, а само ѝ се присмя:

— Но, мило сладуранче, мислех си, че вече сме се разбрали по този въпрос!

В следващия момент изметна главата си назад и се засмя от все сърце. След това се приближи до нея толкова, че почти я докосваше. Беше застанал така, та само тя да чуе думите му:

— За Бога, Джослин — гласът му трепереше от смях. — Да не би сериозно да вярвате, че ако искам да ви изнася ще го сторя тук, пред Хенри? Ех, и вие сте една! Има по-добри моменти и по-удобни места от скалистия под на една пъклено гореща златна мина, сладуранче мило! — каза той със сарказъм и забеляза, че тя се изчервява, защото е отгатнал тайните ѝ опасения; грубостта да изрече тези неща на глас съвсем му отиваше. — Джослин, както може би сте установила, тук долу е горещо като в ада, а тези дебели пластове плат, в комбинация с ужасните температури непременно ще доведат до там, да получите топлинен удар. И за да избегна това, исках да ви предложа, ако носите много фусты една над друга, което наистина предполагам, да свалите колкото се може повече от тях, понеже така опасността да изпаднете в безсъзнание значително се намалява.

— Вашата загриженост ме трогва, Даренго! — Ядосаният ѝ глас показва обаче, че това съвсем не е така. — Но смятам да рискувам и да си остана както съм си облечена.

— Както желаете — отвърна той с леко повдигане на рамене. И допълни ехидно: — Признавам, поласкан съм, че в мое присъствие се чувствувате достатъчно сигурна, та да изпаднете в безсъзнание. Всяка друга порядъчна жена на ваше място, предполагам, би се опасявала, да не би да изглежда прекалено привлекателна за мен, а аз, какъвто съм си мошеник, да се възползувам от случая.

Той страстно я погледна, сякаш да придаде повече тежест на думите си.

— Не... не бихте го направили! — очите на момичето се разшириха от страх.

— Може би сте права — съгласи се той. — Да вървим ли?

Джослин нямаше друг избор, освен да поеме подадената ѝ ръка. Тя беше тази, която настояваше да разгледа „Крайт на дъгата“, тя искаше и да слезе под земята. Уили няколко пъти я бе предупредил, че златната мина не е подходящо място за една дама, дори и Даренго, този негодник, го потвърди. Но вироглавството ѝ не позволи да послушанито един от тях. Вината за неудобното положение, в което се намираше, си беше лично нейна. Ох, защо винаги беше толкова импулсивна и показваше ината си? Цял живот си бе такава, а преподобната майка Мария непрекъснато я предупреждаваше, че някой ден ще съжالياва. *Да, ето че днес съжالياвам, дълбоко*

съжаливам — рече си Джослин. Трябваше да остана в Бостън, в манастира, там си ми беше мястото, вместо да прекосявам цялата страна, за да дойда в Сентръл Сити. Ако искаше да бъде честна към самата себе си, трябваше да признае, че не само мъката след смъртта на баща ѝ я бе довела в Колорадо, а и любопитството за завещанието, желанието да отмъсти на убиеца и най-вече, повече от всичко друго, копнежът поне един път в живота си да преживее някакво приключение, нещо необикновено, преди да се отдаде на спокойното ежедневие на една монахиня.

Преподобната майка нали казваше също така, че Господ чува така или иначе всяка молитва? Ето, нейните молитви действително бяха чути, си помисли девойката отчаяно. Днешните приключения стигаха за цял живот. Не искаше и нямаше нужда от други, особено пък от такова, което изискваше да бъде водена от един полугол нахалник през някакъв лабиринт към нещо, което можеше да се окаже по-страшно дори и от смъртта. От горещината главата ѝ се замая и тя съжали, че не се е вслушала в съвета на Даренго и не е свалила част от дрехите си. С удоволствие би му казала, че е размислила и че не иска да види работния процес тук долу в мината, но гордостта ѝ я накара да замълчи. Дори цената на истината да бъде нейната чест, тя се зарече да разбере дали Де Навар е убил Форбс и баща ѝ. А мината беше подходящото място за това.

Решителността на Джослин се разклати още веднъж, когато Даренго взе един фенер и го вдигна, за да освети пътя, преди да я поведе през тунела, който изглеждаше безкраен. На променливата светлина пред входа на галерията проблеснаха няколко кълбета, които веднага изчезнаха в тъмнината.

— Какво... какво беше това? — запита Джослин нервно.

— Плъхове — отвърна ѝ Де Навар съвсем спокойно. — Има ги тук буквално с хиляди. Те са като домашни животни... е дотолкова, че идват всеки ден по едно и също време за храна, седат и чакат какво ще им подхвърлят работниците. Наистина се притесняваме, когато плъховете не се показват. Те забелязват неща, които на нас често ни убягват, например дори и най-малките размествания в скалата. Ако плъховете тичат насам-натам като полудели и търсят сигурно скривалище, знаем, че има голяма вероятност галерията да се срути.

Когато чу това Джослин изведнъж осъзна колко дълбоко под земята се намира в действителност и че само дървените подпорки я предпазваха от това да бъде погребана под цяла планина от пръст и скали. Изпълнена с тревога се огледа и разбра, че изобщо не е изключено „Краят на дъгата“ да се срути всеки момент и да я затрупа. При тази ужасяваща мисъл тя потрепери и тайничко се приближи до Даренго, сякаш той можеше да я предпази от подобна катастрофа. Ако той бе забелязал, че тя изведнъж търси неговата близост, поне бе достатъчно тактичен да не го изрече на глас.

Рудникът приличаше на същинска заешка бърлога.

На много места те не ходеха по твърда скала, както бе предположила Джослин, а по влажна глина. Тази фина кал беше според Даренго проклятие за всеки златотърсач. В самите златоносни жилки те използваха специална система за подпиране на галериите. За разлика от другите собственици на мини, Ред никога не пестял парите, когато ставало дума за сигурността на човешкия живот, разказа Де Навар. Той си спомни, че старият му съдружник винаги е бил ужасно взискателен, мерките за безопасност да се спазват съвсем стриктно.

— Да — потвърди момичето тихо — такъв си беше. Точно така го помня и аз.

За момент и двамата мълчаха. Ако Ред бе наистина мъртъв, то бе намерил трагичната си и преждевременна смърт точно тук. Без никакви предварителни признаци сълзите рукнаха от очите на дъщеря му и се смесиха с потта, която се стичаше по лицето ѝ. Това спонтанно избухване в ридания може да бъде изиграно! Или все пак...? — каза си Де Навар.

В края на краищата нали и крокодилските сълзи на Виктория, които тя често проливаше така демонстративно, изглеждаха толкова истински, си помисли Даренго огорчен. И ако човек не познаваше добре внимателно подготвените ѝ представления, можеше лесно да се излъже. Когато след малко той проговори отново, гласът му бе суров, защото не вярваше на Джослин.

— Бих ви показал някои жилки — рече Де Навар с подигравателен тон, — но за съжаление нашият потаен саботьор е запечатал всяка една от тях при експлозията.

— Но защо? — попита девойката, макар да бе мислила много по този въпрос през последните седмици и да се беше чудила, какво ли е искал да постигне мошеникът, който бе взривил мината. — Защо ли някой би сторил нещо толкова ужасно?

— За да спре продукцията на рудника, разбира се! — Демоничната и смръщена физиономия на Даренго, осветена от мъждикавата лампа, се бе превърнала в непроницаема маска.

— Да, това ми е ясно — рече момичето и се опита да не трепери много, когато изведнъж разбра, колко много вече са се отдалечили от главната шахта и че в момента са съвсем сами на това място. Дори и непрекъснатата какофония на мината се чуваше съвсем приглушена и сякаш много отдалече, а бръмченето на машините се прекъсваше от капещата вода и от шумоленето на плъховете. Джослин се вгледа в Де Навар и за момент ѝ се стори, че лицето му се размива пред очите ѝ; с трепереща ръка тя избърса с измокрената си и измачкана кърпичка потта, която ѝ пречеше да вижда. Имаше чувството, че тялото ѝ изгаря от треска, мечтаеше си за чаша студена вода, или за бучка лед, каквато Даренго ѝ бе дал преди малко. Ледът се даваше на мъжете тук под земята, за да не се обезводнят и да не им прилошее.

— Единственото, което не разбирам е, защо някой е искал само да запечата жилките, а не е разрушил направо цялата мина? — попита младата жена. — Нямахте ли да е по-лесно, по-безопасно и по-трайно като решение?

— О, да, несъмнено, — извика Даренго и черните му очи засвяткаха докато ѝ отговаряше. — Но разбирате ли, Джослин, ако баща ви е бил прав в предположенията си, са ни делили, само месеци или дори седмици, а може и дни от разкриването на главната жилка. Тогава започнаха първите саботажи, още преди Форбс да загине. Едно разрушаване на мината щеше да означава да се простим винаги с надеждата да открием тази жилка, в случай, че тя наистина съществува. Но ако рудникът се запечата, което е страшно трудно и само един много добър специалист би могъл да го направи, мината си остава в такова състояние, че по-късно може отново да се експлоатира и разчисти — нещо, което правим в момента.

— Кой... кой е знаел за евентуалното съществуване на тази главна жилка?

Девойката нервно прекара език по изсъхналите си устни и се напрегна при мисълта, с надеждата, че най-сетне ще узнае нещо конкретно, нещо, което да ѝ позволи да разбере, дали Даренго е виновен за смъртта на баща ѝ. Пулсът ѝ неудържимо препускаше докато очакваше със затаен дъх отговора.

— Баща ви, естествено, и Форбс, но той бе вече мъртъв, когато „Краят на дъгата“ бе взривена. Виктория и Уили знаеха... както и аз самият — каза той.

— Това ли са всички?

— Да, Джослин, ние четиримата бяхме единствените, които имахме истински мотив да вдигнем мината във въздуха, за да спечелим време и да очистим един подир друг останалите съдружници и да се докопаме до несметните милиони — отговори мъжът с отвращение. Ядосваха го въпросите ѝ, както и това, че тя му нямаше доверие. Зачуди се дали е разпитвала и Уили по същия начин и реши, че не е, което го раздразни още повече.

— И кой от вас е... кой е... „дяволски добър във взривяването“? Нали така го формулирахте? — Джослин просто не можеше да свали поглед от него, чувствуваше се хипнотизирана, като жертва на гърмяща змия, преди тя да забие дълбоко в нея пълните с отрова зъби.

— Да, така го формулирах — отговори той бавно с равен и приглушен глас. — Баща ви беше експерт, що се отнася до работата с взривове, той би могъл да го извърши, а и Уили.

— А... ами вие, Даренго?

— И аз също.

Последните три думи отекнаха зловещо в тишината. На Джослин изведнъж ѝ се стори, че той израства десеторно и се надвесва застрашително като Сатана над нея, готов всеки момент да ѝ стори нещо. Ръката ѝ трепереща се допря до гърлото ѝ. Момичето дълбоко си пое дъх и се отдръпна крачка назад, без да знае, че една от количките, с които се превозваха рудата и инструментите, е точно зад него. Даренго протегна ръка, за да задържи младата жена и да предотврати заплашващата я катастрофа. Но Джослин не виждаше какво има зад нея и си помисли, че той иска да я сграбчи с лоши намерения. Един вик се изтръгна от гърдите ѝ, тя се обърна и хукна, препъвайки се във веригата, с която се теглеха вагонетките по тесните релси, поставени по продължение на всички галерии, и падна в количката. При удара тя

тръгна по наклона, движейки се все по-бързо и отнасяйки Джослин със себе си.

Всичко това стана толкова бързо, че Даренго дори не успя да извика за предупреждение. Той не остана на мястото си и не можа да остави фенера, който носеше в ръка, а хукна към изхода на тунела. Мускулите му се напрегнаха и в следващия момент той полетя във въздуха, подобно на хвърлен камък. Добре се беше прицелил и падна тежко върху Джослин. Не му остана време да се загрижи за нея и не обърна никакво внимание на уплашените ѝ и измъчени викове, защото при скока му стъклото на фенера се счупи и газта започна да изтича. Ако станеше пожар, газовете в мината можеха да експлодират — най-страшният кошмар на всеки златотърсач. Той въздъхна от облекчение, когато фитилът угасна и двамата потънаха в непроницаем мрак. Провеси крака извън вагонетката и ги затътри по земята, за да намали скоростта ѝ.

Междувременно Джослин бе така истерична, че не забелязваше изобщо какво се случва. Знаеше единствено, че ѝ е горещо като в пещ. Не можеше да диша! Задушаваше се! Бе извън себе си, замяна, чувствуваше се отвратително и си поемаше дъх на пресекулки, докато се гърчеше и извиваше изпод тялото на Даренго. Най-сетне успя да се измъкне и да легне по гръб и започна слепешком да го удря, уцели го по главата и раменете, издраска му лицето и гърдите и се опитваше безуспешно с две ръце да избута голото му до кръста тяло от себе си.

— По дяволите, Джослин! — изсъска той през зъби — Спри! Спри веднага! Опитвам се да ти спася живота, глупаво момиче!

Но тя не му повярва и продължи да го удря с юмруци и да го дращи с нокти — докато накрая вагонетката мина в друга галерия и се блъсна в няколко колички, които бяха оставени там на релсите. Даренго бе предвидил такъв сблъсък и за това пусна в последния момент страничните стени на вагонетката и придърпа протестиращото момиче в прегръдките си. Той я притисна до себе си, прилепи ръцете си към главата ѝ, наведе я към скута си и я обгърна с цялото си тяло, за да я предпази от удара. В следващия момент дясното му рамо и гърбът му с всичка сила полетяха към металната преграда, кожата се ожули, а главата му рязко изхвърча напред. Мъжът стисна зъби, за да не изреве от болка и си наложи да не обръща внимание на раните си, а да

използува цялата си сила и съсредоточеност за Джослин, която започна да стене в прегръдките му, когато вагонетката най-сетне спря.

— Ударихте ли се? Джослин, добре ли сте? — Даренго наум прокле обгръщащата ги тъмнина, която не му позволяваше да види девойката. — Джослин!

— Не... мисля, че не — отговори тя изнемощена; чувствуваше се отвратително. — Поне нищо не ме боли. Само ми е горещо и... и... някак ми е странно... жадна съм, страшно съм жадна... — Джослин млькна и облиза сухите си устни.

Тя така силно и упорито си представи чаша студена вода, сякаш само волята и въображението бяха достатъчни, за да я получи. Пред вътрешния ѝ поглед, снегът по най-високите върхове на Скалистите планини се разтапяше и проникваше бавно през почвата, за да протече върху нея. Тази фантазия бе толкова силна, че Джослин дори чуваше как водата капе от стените. И тогава разбра, че наистина я чува, тъй като това беше нещо съвсем естествено за една мина.

— Останете легнала! — заповяда ѝ Де Навар строго, понеже не знаеше дали тя не е наранена. Разбира се, беше развълнувана, а жаждата се обясняваше с горещината — това му беше ясно, по дяволите! Нали я беше предупредил, че ще ѝ стане топло с всичките тези дрехи! *Защо тази гъска не беше достатъчно съобразителна, за да свали поне част от фустите си?* — Джослин, останете просто спокойно да лежите, докато се опитам да запаля лампата.

— Да. Всичко... всичко е наред, нищо ми няма — отвърна тя с твърд глас и се надигна да стане. Беше леко замаяна и страшно объркана, но не искаше той да го забележи. Кой знае какво можеше да стори, ако я сметнеше за беззащитна!

— Бъдете спокойна! — повтори Даренго упорито, понеже усети как всеки неин мускул се напруга. — Няма нищо да ви направя, заклевам ви се!

Той леко я прихвана и бавно, без резки движения, я положи да легне на дъното на вагонетката. Ръката му се докосна до булото ѝ, което сигурно бе паднало от главата ѝ по време на злополуката. Де Навар го взе, сгъна го като временна възглавница и го сложи под главата ѝ, за да ѝ е по-удобно. Джослин си отдъхна — мъжът не стори нищо друго — и затова остана да лежи неподвижна и се опита да се съвземе, докато той в тъмницата затърси фенера. Намери го най-сетне

и бръкна в джоба си, за да извади кутийката кибрит, която носеше винаги със себе си. И за да не запали от невнимание разлятата газ, вдигна лампата високо над главата си и чак тогава драсна клечката. Фитилът леко изпращя и се разгоря равномерно, слава Богу бе останала достатъчно газ. Даренго се обърна към младата жена и когато я съзря, дъхът му изведнъж секна.

Sangre de Cristo! Тя беше прекрасна.

За пръв път Даренго виждаше косата ѝ без булото. Фибите ѝ се бяха изплъзнали и сега косите се разпиляваха в цялата си красота, червени като на Ред — точно както Даренго беше предположил. Гъсти и меки като коприна, те стигаха до коленете ѝ, а мъждукащата светлина на фенера им придаваше вид на огън, на нещо живо. За пръв път виждаше такава прекрасна коса. Пряко волята си той изведнъж изпита почти непреодолимото желание да зарови пръстите си в нея, да я целуне, да скрие лицето си в косите, да ги увие около врата си, да усети как те го гаят, как докосват голото му тяло, как го обвързват... Косата обрамчваше привлекателното и сърцевидно лице на момичето като пламтящ ореол и подчертаваше не само изпъкналите му скули, които от трептенето на пламъка придобиваха релефност, но и формите на тялото му. Големите, зелени като трепетлика през лятото, очи с гъсти и абаносовочерни мигли бяха широко отворени, а леко извитите вежди приличаха на тъмни лунни сърпове на фона на бледата ѝ светла кожа. Носът бе изящен, устата — съвършена като кървавочервена роза, горната устна бе къса и извита, а долната — пищна и сочна.

Одеждите ѝ бяха скъсани, сякаш нетърпелив любовник ги бе свлякъл от раменете към талията. За пръв път Даренго видя не само косата ѝ, но и лебедовия ѝ врат, както и нежната извивка на едрия ѝ бюст, прикрита само от проста бяла памучна риза, която от влагата бе станала привлекателно прозрачна. Очите му се задържаха за кратко на тази гледка. Капчици пот покриваха като сутрешна роса кожата ѝ, блестяха и се стичаха бавно през дълбоката бразда между гърдите ѝ, които се повдигаха и спускаха при всяко вдишване. Сиянието на огряващата я лампа обгръщаше неподвижната снага и тя приличаше на ангел, изпратен от един далечен Рай на Земята... Наоколо сенките ставаха все по-плътни и преливаха в непрогледен мрак.

Тя е монахиня! Тази нерадостна мисъл проблесна изведнъж в съзнанието на мъжа — той знаеше, че е загубен, ако само я докоснеше,

както и тя щеше да бъде загубена, понеже след това той никога не би допуснал тя да се върне в Бостън в манастира и да положи последния обет.

Де Навар прехапа устни и строго се зарече, че няма да я пипне, макар че на шега винаги твърдеше обратното. Но той никога няма да бъде толкова покварен, та да използва получената се ситуация! Очите ѝ безмълвно го молеха за помощ или за милост... а може би и за нещо друго? Не знаеше. Единствено му беше ясно, че тя има нужда от него, и че той самият я желаше. Даренго изруга и шепнещият му глас като лапата на дива котка разкъса тишината. Джослин потрепери от страх, в който се бе примесило и едно друго, потайно и непознато, примитивно и тъмно чувство, което тя не можеше и не смееше да назове.

Прилича на гордия Луцифер след грехопадението — си помисли девойката с неприязън — коленичил там с това загрижено лице и въпреки всичко непоколебим, непокаял се и без желание да изкупи греховете си. И все пак няма съмнение, че е привлекателен, този добре изглеждащ принц на Ада, в който се намирам. Пъклените пламъци ме изпепеляват, но има и една друга жарава, която ме изгаря, един постоянен огън... Такова нещо Джослин не бе усещала никога преди това, дори Антоан не бе съумял да събуди подобни чувства. Сомбрерото на Даренго бе паднало на гърба му и момичето виждаше с изплашените си, но и широко отворени очи неговата гъста черна коса — блестяща от потта като измокрени от дъжд криле на гарван. Черните му очи се бяха впили със странен блясък в нейните и погледът им спираше дъха ѝ. Тя се чувствуваше като омагьосана, виждаше как мускулите му се напрягаха и движеха под бронзовокафявата му кожа и тръпки полазиха цялото ѝ тяло при тази гледка, сякаш нямаше как да задоволи едно желание. Джослин не знаеше, а и не искаше да знае какъв е този копнеж, тъй като се страхуваше — дори и в прегръдките на Антоан винаги се бе въздържала, нещо все я плашеше и тя всъщност знаеше от какво я е страх — ясното съзнание, че съгласието ѝ би развързало демона вътре в нея, един дявол, който винаги е бил дълбоко скрит в дълбините на душата ѝ, колкото и да се е опитвала да отрече неговото съществуване. Но този Сатана винаги е чакал... чакаше тя да го освободи.

Точно в този момент той искаше да бъде пуснат, виеше и се мяташе като диво същество от Ада. Джослин не успя да го накара да

млъкне. Беше като кутията на Пандора, не можеше да се затвори. Виковете ставаха все по-силни и шумът наоколо се примеси с поток от объркани картини и желаниа, от които младата жена се бе опитала да се скрие в манастира, но които — знаеше го със сигурност — винаги са били част от нея. Тези представи и страсти бяха толкова силни, че я изпълваха докрай, макар тя да знаеше, че те са забранени, както Райската ябълка. Тялото ѝ щеше да се пръсне... Но нямаше как да отрече, че можеше и да е мъртва, ако Даренго не я бе спасил. Тя му бе длъжница, но сега се страхуваше от това, какво би поискал той в замяна.

Имаше намерение да стане Христова невяста, а не курвата на Луцифер; но когато бавно протегна ръцете си към него, сякаш нямаше собствена воля, това бе едновременно знак на отбрана, но и на отдаване и покорство.

В някой манастир ще се погуби, а и Уили ще я погуби — си помисли Даренго — а може и изобщо да не е монахиня...

— Джоси... — промърмори той с прегракнал глас. Погубен беше.

Изведнъж искрата между тях прескочи пространството, подобно на мълния с висок заряд, изпълнена със страха, който все още сковаваше телата им. Мъчителното падане, близостта на смъртта и щастливото спасение — това подеждува като гръмоотвод. Бяха млади и живи, животът бе сладък и многообещаващ. Изведнъж те се хвърлиха един към друг и страстта потъмни още повече очите на Даренго, от гърлото му се изтръгна хрипков дълбок стон и той грабна Джослин в прегръдките си, грубо зарови ръцете си в пуснатите ѝ коси и прилепи здраво устата си върху нейните.

Каквото и да бе очаквала, не беше това, не тази дива страст, лумнала в момента, в който той поиска устните ѝ, подобна на синкав пращящ огън в планината, когато при буря небето се разцепва и излива море от дъжд от черни кипящи облаци. Имаше чувството, че я е ударила мълния, кръвта бучеше в ушите ѝ като гръмотевица и тя си помисли, че никога няма да може да се отърве. Замайна се опита да го отблъсне. Но нищо не съумя да стори, той бе прекалено силен, дори не успя да го избута настрана. Ръцете му, заплетени в дългите ѝ къдрици, теглеха тялото ѝ решително към него и го огъваха безмилостно, докато той се бе навел над нея и я притежаваше, изпиваше я до дъно,

изяждаше едва ли не устните ѝ, поглъщаше дъха ѝ... най-накрая Джослин престана да се съпротивлява, а Даренго безжалостно я накара да реагира на неговата страст.

Това бе нейният край, тя беше свършена. В най-смелите си сънища дори не си представяше, че ще бъде така опияняващо — Антоан никога не бе я целувал така, така силно, че в нея самата да се събудят усещания и чувства, толкова горещи и силни, че я изгаряха отвътре. Тя бе така слаба и отпаднала, сякаш стоеше на висок планински връх и разределеният въздух не ѝ позволяваше да диша. Задъха се и пое дъха на Даренго, който продължаваше да я целува, езикът му обхождаше очертанието на устните ѝ, преди да се гмурне между тях и да изпие меда и млякото им.

Глух стон се изтръгна от устата ѝ. Де Навар се впусна в атака, започна да граби и да опожарява. Младото тяло на Джослин я издаде, то приветствува нашественика, отдаде му се с всичките си сетива. По собствена воля ръцете ѝ се плъзнаха по голите му гърди, обгърнаха врата му и го претеглиха към нея. Топло и сладко езикът ѝ се сплете с неговия, огъна се, стопи се и прилежно започна да учи уроците, които той ѝ преподаваше. Даренго брутално срути стената на манастирския ѝ живот и ѝ показа света отвъд тази крепост така, както Антоан не го бе правил никога — с горещи устни, движещи се настойчиво по нейните, които не ѝ даваха време да се опомни, да възроптае и да се отдръпне — тя бе само чувство и желание.

Какво ли не усещаше... Сякаш земята се тресеше, издигаше я, пропадеше под краката ѝ и отнасяше всичко със себе си, което девойката някога бе смятала за сигурно и спокойно. В замяна на това ѝ даваше нещо опасно и непознато, нещо, което я плашеше и същевременно я опияняваше. Смелият език на мъжа бе настойчив като змията в Райската градина, изкушаваше я със забранения плод, даваше ѝ да опита от него, да пие нектар и амброзия, за да бъде прокълната и изгонена. И така грехът на Ева се превърна в неин грях и тя падна, както бе паднал ангелът Луцифер, а устата на самия Дявол се движеше настойчиво по нейните устни, ръцете му галеха тялото ѝ, докато тя се предаде и започна да го целува пламенно и с всяка фибра на своето Аз, опиваше се от него и се радваше на смелите му атаки, с широко отворени очи, в които се четеше надежда за още...

В тази секунда дълбоко в нея нещо се пропука, бентът на съпротивата ѝ рухна и я заля вълна от желание, което тя бе отричала прекалено дълго. Отнесе я със себе си като развълнувано море, повлече я към непознати тъмни брегове, а там я чакаше дивата страст. В този момент съществуваше само Даренго. Страхуваше се, че той насила ще я обезчести, но когато горещете му устни се плъзнаха изпепеляващо по бузата и нагоре към слепоочието и минаха по влажната ѝ медночервена коса, всички опасения се изпариха. *Такава ми е съдбата* — си помисли Джослин замаяно. Сякаш целият ѝ живот е водил направо до този момент, до този решаващ кръстопът, където трябваше да определи кое е непорочно и кротко, и кое е похотливо и диво.

И тя избра — всъщност Даренго реши вместо нея. Младата жена се понесе по вълната на чувствата, по прилива на страстта, която мъжът събуди у нея. Нямахме вече как да се върне назад. Липсваше ѝ сила да се съпротивлява, сякаш той бе изсмукал цялата ѝ енергия, сякаш костите в тялото ѝ се бяха размекнали, останал бе само течен живак. Бе отпусната и летаргична. Собствената воля ѝ се беше изпарила, Даренго я отне и наложи своята, когато здравата му снага се хвърли върху нея и я затисна с тежестта си. Джослин усети неговата мъжественост, неговата неотразима мощ, както и собствената си женственост и накърнимост. В неговата прегръдка тя се чувствуваше малка и крехка, отдадена безпомощно на исканията му, подобно на глина, която той можеше да оформи по собствената си представа — и той го стори.

Косата ѝ удържа обещанието, привлякло Даренго още в първия миг. Той заплете пръстите си в нея, зарови лицето си и вдиша дълбоко аромата на лавандула, лъхащ от копринените къдрици, от белия врат, който се бе разголили и който той с въздишки покриваше с горещи целувки. Брадясалото му лице одраска нежната кожа на девойката, когато тя се извърташе под тялото му, стенеше, възбуждаше го и изпълваше слабините му с непреодолимо желание. И когато тя се изви буквално към него, страстта му нарасна още повече. Тя диво мятеше глава наляво-надясно, докато той притискаше устните си към лебедовия ѝ врат. Езикът му се стрелна напред и погали малката пулсираща вена, отмерваща бесния ритъм на сърцето ѝ. — Колко е

прекрасно... прекрасно... — прошепна той със сподавен глас в извивката на рамото ѝ.

При тези думи необясними тръпки преминаха през тялото на младата жена. Целувките и ласките му я бяха разпалили, но тя инстинктивно искаше повече, тялото ѝ се превърна в огън и лед, гореше и се разтопяваше под него. Кожата ѝ бе станала така невероятно чувствителна, че всяко докосване я изгаряше, огнените целувки, с които Де Навар я обсипваше ѝ се струваха като искри от пращяща главня. Ръцете му брутално дърпаха косата ѝ, за да притеглят лицето ѝ нагоре към неговото. Устните му пак завладяха нейните, а езикът му дълбоко проникна в устата ѝ, разубнавайки най-съкровените ѝ тайни и влажните ѝ дълбини.

Тъмните косми по гърдите на Даренго бяха меки като коприна, но Джослин усети през тънката материя на ризата си как те гаят гърдите ѝ, чиито чувствителни връхчета се повдигаха при всяко вдишване. Тя така бе пленена от чувствата, които той събуждаше у нея, че дори не забеляза разкъсаните си одежди, които почти я бяха разголили, докато устните му отново намериха шията ѝ, а ръцете му се спуснаха надолу, покриха гърдите ѝ и здраво ги хванаха. Стон на уплаха, шок и удоволствие се изтръгна от гърлото ѝ. Дишането ѝ се ускори и стана насечено, когато Даренго с палец описа малки кръгчета около червеникавите зърна и ги погали, докато те се изправиха, повдигнаха привлекателно тънката риза и още повече го възпламениха. Сърцето ѝ се разтуптя неравномерно, вълни от неудържим екстаз заляха цялото ѝ тяло.

В някакво далечно кътче на съзнанието си Джослин знаеше, че отива твърде далеч, че всичко става прекалено бързо, че само след няколко минути той ще я притежава и че тогава тя ще е погубена, но нямаше сили да му попречи да я вземе.

Отчаяно се съпротивяваше и непознат инстинкт от отминали времена я накара да опита всичко, за да се освободи. Но Даренго лесно държеше ръцете ѝ, а бедрата му я затискаха. Пръстите му нетърпеливо дърпаха връзките на ризата ѝ, разтвориха плата, за да оголят докрай гърдите ѝ. Момичето усети горещия му, изпепеляващ дъх по голата си плът, езикът му бавно и неизказано съблазнително започна да ближе потта, която се стичаше в браздата между гърдите ѝ, а едната му ръка леко обхвана едно от тези меки възвишения.

— Dios mio^[1], Джоси! Как те искам! — извика той прегракнало, преди да наведе лице към бюста ѝ.

Момичето изпищя, жарта му я бе победила. Цялата се бе превърнала в сноп от невероятни усещания, чувствата ѝ съвсем се объркаха. Осквернена! Осквернена и сладострастна. Дълбоко в себе си винаги го е знаела. Както тайно се опасяваше и преди, сега се пържеше в ада заради тези грехове, един паднал ангел, легнал в пъклените прегръдки на Луцифер, разрешаваше му безропотно и с готовност да ѝ вземе душата и да я държи като пленница в огненото си подземно царство.

През потта, стичаща се в очите ѝ, Джослин видя как очите на мъжа проблясват в светлината на фенера като тлеещи въглени. Усещаше полуголото му, обляно в пот тяло, което я притискаше надолу, усещаше мускулите на ръцете му, пламтящите му устни, които сякаш бяха навсякъде, с тях той за вечни времена я заклеяваше като негова собственост. Пред очите ѝ всичко се разми и стана така объркано, като че ли щеше да изпадне в несвяст. Сърцето ѝ биеше лудо, щеше да се пръсне в гърдите ѝ.

— Даренго... — прошепна тя и с паника се вкопчи в него. Мъжът и цялата мина изведнъж се завъртяха във вихрен танц пред ужасения ѝ поглед и почнаха да избледняват. — Даренго...

И тогава я обля милостива тъмнина, скри я и тя загуби съзнание.

[1] Dios mio (исп.) — Боже мой. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Jesus! За малко да изнасили момичето! Да, наистина щеше да я изнасили, ако не бе изпаднала в безсъзнание. Даренго присви очи и погледна надолу към чувствената и привлекателна снага. Не, всъщност нямаше да бъде същинско изнасилване и макар в началото да я беше уплашил, накрая тя също така силно го желаше, както той нея. *Не бе и съвсем невинна, аз не съм първият мъж, когото тя целува.* Бе имал достатъчно жени, за да може да прецени това. Но въпреки невероятната страст, която той събуди у нея, девойката изобщо не се държеше като опитна кокотка или като долна уличница, упражнявала дълго изкуството на любовта. Тази мисъл съвсем обърка Де Навар, стана му ясно, че и сега не знае повече от преди, дали Джослин е ангел или вещица. *В Бостън може би се е измъквала от манастира, за да се среща с любовник; понякога млади жени го правеха — особено когато не чувстват истинско призвание,* си каза Даренго ядосано. Без значение бе каква е девойката в действителност, но в никакъв случай не е монахиня! Сега напълно се увери в това. Но и никоя актриса на този свят, дори и най-опитната, не би могла да изиграе тази уплашена, несигурна наивност, комбинирана същевременно с невероятно сладка страст, която момичето показва при неговите целувки. Трябваше непременно да разбере какво крои тя, но дори и да е съучастница на баща си, днес за малко да получи повече, отколкото изобщо е очаквала!

Даренго въздъхна и се засрами при спомена как се бе хвърлил върху жената, сякаш бе просто едно похотливо животно, и как я бе накарал да се поддаде на внезапното му силно желание. Наистина се бе държал като звяр, не бе обърнал внимание на виковете и съпротивата ѝ, а насила се бе натрапил и безпощадно бе завладял устните ѝ. Нарочно се притискаше до младото тяло, за да усети момичето неговата възбуда. Нищо чудно, че тя така яростно се съпротивяваше. Никога нямаше да му прости! *Какво чудовище съм!* — помисли си той. Отново погледна неподвижната девойка, дългата ѝ разчорлена коса, подутите ѝ устни, светлата и нежна кожа и пълните ѝ, разголени гърди. Разкаянието остро го прободеше. Беше я поискал и все още я желаше —

отчаяно, с всяка фибра на своето Аз. Е, и какво постигна? Почти бе сигурно, че направо я е набутал в ръцете на Уили, а и в леглото му. Като си представи как пръстите на Гришъм се заплитат в тази буйна червена коса, как устните му целуват тази уста, подобна на разцъфнала розова пъпка, как ръцете на Уили гаят едрите и зрели гърди, как другият дълбоко прониква в Джослин, го обзеха такава убийствена ревност и гняв, че несъмнено би убил съперника си, ако случайно се появеше сега отнякъде в галерията.

— Върви по дяволите, Ред! — изруга Де Навар тихо. — Да те вземат дяволите заради това завещание и заради това, че вкара Джослин в такава неудържима ситуация!

Тя бе прекалено добра за такъв кучи син като Уили Гришъм, но и също така прекалено добра за разбойник като него самия, призна си Даренго отчаяно. Дори и да е лъжкиня и измамница! И въпреки това бе твърдо решен да я притежава, пък да става каквото ще! Това му се стори така неизбежно, че отново изпита силно изкушение още сега да довърши започнатото дело. Костваше му огромно усилие да покрие Джослин, да я вдигне и да я изнесе от тунела.

Де Навар знаеше, че горещината е виновна за безсъзнанието ѝ. Трябваше да я изкара от мината, на чист въздух, където можеше да ѝ даде вода, за да навакса организма ѝ течността, която бе загубил чрез потта си. С бързи крачки той се отправи към главната шахта, надявайки се горещо, че тя няма да го мрази прекалено много за случилото се. Реши да предприеме всичко възможно, девойката никога да не се омъжи за Уили, а да не ѝ остане нещо друго, освен да се обърне към него самия.

Ред се чувствуваше напрегнат още от завръщането на Нел в къщата на Спринг Стрийт; беше му съобщила, че Даренго е завел дъщеря му в „Крайт на дъгата“. Колкото и да е опърничава, не можеше да си представи, че изисканата му щерка, израснала в манастир, е настоявала да разгледа златната мина. Сигурно Уили, а и може би и Даренго са я предупреждавали за опасностите за една жена, които крие това място. Ред веднага потегли след двамата и не искаше нито за миг да ги изпускат из очи. Предпочете да тръгне с кола, въпреки трудния

път — той веднъж вече го бе изминал без проблеми — в нощта, когато взриви „Краят на дъгата“.

Стигна до мястото, където тогава го бе очаквала Нел. От там тръгна пеш по стръмния склон. За щастие бе предвидил всичко и бе взел театралното бинокълче на Нели. Излегна се по корем в тревата на едно хълмче и виждаше цялата мина като на длан под себе си.

Колкото по-дълго чакаше там, толкова по-нервен ставаше, а чувството за вина го мъчеше все повече и повече, защото бе заплел нищо неподозиращата си дъщеря в смелия си план, а и понеже Джослин и Даренго все още не бяха излезли от шахтата. Ред хич не хареса, че детето слиза само със съдружника му в тъмните и опасни галерии на мината. В някой отдалечен тунел Де Навар можеше да опита насила да ѝ се натрапи, никой нямаше да чуе виковете ѝ. При тази ужасяваща мисъл Сиймъс едва не бе скочил на крака и не бе хукнал към шахтата, за да издърпа девойката в последния момент от подемния кош, но после си каза, че дори и Даренго не е чак толкова подъл, че да изнасили момичето. Освен това не искаше да издава, че е още жив. Кой знае, може би само фантазията му си правеше шегички с него. Утеши се с мисълта, че ако Джослин се страхува от нещо, не би посмяла дори да стъпи в подемния кош, камо ли да слезе с него в мината.

Времето обаче минаваше и Ред все по-трудно запазваше спокойствие да лежи на хълма. *Защо, по дяволите, се бавят толкова? Проклятие! Отдавна трябваше да са излезли!* — ругаеше той наум. И когато вече бе стигнал до заключението, че трябва да провери дали на дъщеря му не се е случило нещо, макар с това да се издаде, вратата на постройката над шахтата се отвори и Даренго изскочи от тъмнината. Облекчението на бащата при вида на съдружника му трая само няколко секунди, тъй като всичките му най-лоши предположения сякаш се потвърждаваха — Джослин бе явно в безсъзнание, с разпусната коса, без було и със скъсани одежди.

— Пресвета Дева Мария! — извика Ред високо, топейки се от яд. — Този долен мръсник наистина е обезчестил дъщеря ми!

Той рязко се изправи, сега вече му беше безразлично дали някой ще го види; искаше само да изтича надолу по склона и да убие Даренго на място. Но в бързината единият му крак се заклеши в скална пукнатина, глезенът му се огъна и той падна на земята.

— По дяволите! По дяволите, мамка му стара! — изруга той с изкривено от болка лице. Мислеше едновременно за дъщеря си и за крака си. Първата — със сигурност изнасилена, а вторият — без съмнение счупен.

За момент тежко се задъха, защото не можеше да се притече на помощ на детето си. Осъзнаваше съвсем ясно, че това е Божие наказание, загдето я бе използвал за примамка. Ред изохка от болка, подпря се на ръце и крака и опита да измъкне заклещения си крак от пукнатината. Трябваше здраво да стисне зъби, за да не изкрещи високо. Така силно бе дръпнал, че се преобърна и се претърколи надолу по стръмния склон.

— Проклятие! По дяволите! — псуваше той, докато удряше главата си сякаш във всяка скала и във всеки корен, който му се изпречваше на пътя.

Най-сетне се спря в подножието на хълма. Дълго време остана неподвижен. Не му стигаше въздух, а болката в глезена бе непоносима. С разперените си ръце и крака приличаше повече на бостанско плашило, катурнато от силен вятър, отколкото на бездомен скитник. След известно време започна отново да диша нормално и успя да се довлече до колата на Нел. Изтегли се нагоре по едно от колелата, изправи се и отскочи със здравия си крак на гърба на коня. Отвърза го и се прехвърли на капрата. Междувременно глезенът го болеше толкова силно, че не виждаше друга възможност, освен да се върне в града и да помоли приятелката си да му помогне. Как би могъл в сегашното си състояние да предприеме нещо срещу Даренго? Трябваше да изостави Джослин в ръцете му, а при мисълта как щеше да избухне Нел, след като разбере какво се е случило, тръпки полазиха по гърба му. Предположи, че изобщо няма да го съжали заради счупения му глезен, а напротив, ще му се скара — с нейния остър език и избухлив ирландски нрав.

— О, Джоси, какво сторих? Ах, какво направих? — завайка се той на глас и подкара колата обратно. Съжаляваше себе си почти толкова, колкото и дъщеря си. Предстоеше му и буря в къщата на Нел. Но наистина си го беше заслужил...

Обаче как можеше да предположи? Даренго и Уили му бяха като синове. Обичаше ги и до сега не вярваше наистина, че един от тях е саботьор. Докато намериха Форбс мъртъв в блатото, Ред се съмняваше

в него, че е предизвикал така наречените злополуки в „Крайт на дъгата“. Чак после, след като погребяха Форбс и произшествията продължиха, О’Рурк се убеди, че само Даренго или Уили са виновниците. Не можеше да го повярва и непрекъснато търсеше други обяснения. Но сега вече нямаше никакво съмнение — Де Навар бе подлецът, тъй като само човек, който бе толкова долен да извърши саботажи и убийство, не би се посвенил да изнасили и една монахиня.

— Прости ми... о, моля те, прости ми, мила ми дъщеричке — проплака бащата.

Джослин се бе приготвила да се събуди в Ада, и затова в началото усети само колко приятно хладно е наоколо и колко освежаващ е ветрецът, влизащ през отворения прозорец и издуващ леко простите муселинови пердета. Беше сънувала просто един лош сън, някакъв ужасен кошмар, но слава Богу, сега бе вече в безопасност и лежеше в леглото си в стаята при госпожица Хати. Чак по-късно се сети, че завесите там бяха с друг цвят, а когато се погледна, видя, че е облечена само с фустите си.

— Не — изстена тя тихо и докосна с ръка влажната кърпа на челото си, сковано от болка. Изтощена се опита да се надигне и с голяма тревога се зачуди къде ли се намира и какво ли се е случило. Значи не е било кошмар, а истина! Забеляза Даренго и прошепна: — О, не!

— Тихо, Джоси, не говори! — Изпълнен с тревога, той се наведе над нея. Лекичко, но решително ръцете му я натиснаха надолу в леглото. Взе кърпата, която се бе свлякла в скута ѝ, потопи я в купа с вода на нощното шкафче, изстиска я и отново я сложи на челото ѝ. — Не се опитвай още да ставаш или да говориш. Претърпя лек топлинен удар. Намираш се в малката стаичка до кухнята на „Крайт на дъгата“. Баща ти често е спал тук, а Уили и аз ползуваме стаята и сега, ако трябва да останем по една или друга причина през нощта в мината. Скоро ще се справиш. Мислиш ли, че би могла да пийнеш малко вода?

Очите на момичето бяха широко отворени от ужас, а мислите се гонеха с бясна скорост в главата ѝ. Тя кимна, втренчи поглед в мъжа и се отдръпна назад. Не смееше да му се противопостави. Беше я целувал, страстно, ѝ бе извършил и други страшно интимни неща,

преди тя да изпадне в несвяст в мината. Изведнъж споменът за случилото се я завладя. Със зашеметяваща яснота тя си припомни устата му върху устните си, как силно, жадно и властно я целуваше, видя отново ръцете му, заровени в косата ѝ, усети пак дъха му, изгарящ нежната ѝ кожа при допира на устните му върху разголените ѝ гърди, спомни си как езикът му галеше зърната им... *О, Господи!*

След това всичко беше черно. Какво е станало, след като тя е изгубила съзнание? Джослин не знаеше и изпадна в паника. *Милостиви Боже в Небесата!* Да не би Даренго я е изнасилвал? Ужасена, тя се вгледа в лицето му и потърси там отговор, но очите му бяха непроницаеми, чертите му се бяха превърнали в маска.

Ако го е сторил, нали щях да зная — си повтаряше момичето непрекъснато. Но то нямаше никакъв опит, знаеше толкова малко за тези неща, че не можеше да бъде сигурна.

Блъскаше си главата и се опитваше да си спомни, за какво си шушукаха нощем момичетата в спалнята на манастира в Бостън; ставаше все дума за романтични истории, в които мъжете се представяха в привлекателна и героична светлина. Тези приказки нямаха нищо общо със суровата действителност на насилственото натрапване от страна на мъж. Девойката потрепери от срам и ужас, като си представи, как Даренго в тунела е довършил може би това, което Антоан само бе започнал. Дали тези ръце, които в момента ѝ помагаша да се изправи и поднасяха чаша вода към устните ѝ, не бяха вдигнали брутално полите ѝ...?

Престани! Престани, за бога! — си каза тя ядосано. *Не е доказано, че той изобщо нещо е направил!*

Но също така не е и доказано, че не го е сторил — отговори друг вътрешен глас сърдито. *Попитай го, боже мой, направо го попитай!*

Но колкото и да искаше да узнае истината, Джослин не можа да преодолее себе си и да изрече думите, с които да настоява Де Навар да ѝ разкаже какво се бе случило под земята. Тя си помисли за собствената си позорна готовност и за безбожната похот, която бе почувствувала в прегръдката му. Той би ли ѝ го казал в лицето? Не, сега не можеше да го пита за това, бе застанал твърде близо до нея и я наблюдаваше, както пантера следи жертвата си.

Даренго много точно се досети какво си мисли девойката. Погледът му се спря на изплашеното ѝ бледо лице и той видя как тя трепери и се отдръпва от него. Значи е бил прав. Джослин може би не е непременно монахиня, но със сигурност не е и курва. Макар че се оказа много привлекателна и неочаквано страстна, всъщност не бе нищо друго, освен едно неопитно момиче, страхуващо се от това, което изведнъж и с такова напрежение пламна между двамата в тунела. Той си помисли за смелостта ѝ, показана в шахтата, въпреки страховете ѝ. Сети се и как тя бе надвила неочаквания световъртеж и се бе осмелила да слезе в златната мина. Ще не ще ѝ се възхити. Малцина жени биха показали такава смелост и решителност. Като видя колко уплашена е сега, мъжът се почувствува виновен, загдето не я е успокоил веднага и не ѝ е казал, че не е изгубила честта си. Но щом си представеше как тя лежи при Уили, всеки път решаваше да мълчи. Смяташе, че Джослин няма да легне опетнена в леглото на Гришъм, така че нямаше да има друга възможност, освен да се обърне към него самия, предполагаемия ѝ похитител. Така поне ще може да поддържа равновесието на силите, що се отнася до „Краят на дъгата“, а нямаше да се налага да излага живота си на опасност, ако се ожени. Не му се искаше да вярва, че Ред е подлеца, виновен за всичко случило се в рудника, или че той би бил в състояние да го убие, но не можеше да си позволи да рискува.

— Ела, Джоси — каза Даренго и ѝ подаде ръка. — Щом като явно се чувстваш по-добре, ще те изпратя до вкъщи. Съжалявам, че не успяхме да опитаме съдържанието на кошницата за пикник, но наистина смятам, че ще е най-добре, ако отложим нашия обяд за друг път, поне до утре. Какво ще кажеш? Мисля, че и двамата днес преживяхме достатъчно напрежения. А освен това, ти доста дълго не показваше признаци на живот, вече е късен следобед.

Утре? Та той сериозно ли вярва, че изобщо някога ще предприема нещо с него? — зачуди се Джослин шокирана. Този човек е не само подлец, но и луд! Не можеше да му се довери и никога няма да му прости за случилото се днес. Тя наистина бе жадувала за студената вода, която той поднесе до устните ѝ, но не можа да пие много, защото в негово присъствие дори и преглъщането я затрудняваше. Мъж, който вече веднъж я е изнасилил — ако наистина го е сторил — не би се поколебал да го направи отново, а тя нямаше

абсолютно никакво желание да става наложница на Даренго де Навар! В момента обаче все още бе изцяло в неговата власт и затова сметна за по-разумно да поддържа доброто му настроение, докато стигне в стаята си на Роуърт Стрийт. И въпреки всичко изпита неприязън да поеме ръката му. Вместо това нервно притисна одеялото до гърдите си и проговори с треперещ глас:

— Къде ми е... къде са ми булото и дрехите? Не мога... не мога да си тръгна без одеждите от тук. Някой може да ме види и тогава ще се стигне до... до ужасни клюки.

По-ясно от това не можеше да го попита, какво се е случило в мината. Но за най-голямо нейно разочарование той изобщо не откликна на репликата, а отговори много потайно и обезкуражаващо:

— Е да, хората най-често предполагат най-лошото, а понякога са прави. — Мразеше се, че нарочно я мами, но пак си представи как тя е легнала с Уили и насила се усмихна подигравателно. — Но поведението на една монахиня, разбира се, е извън всякакво съмнение, поне така би трябвало да бъде. Смея, само че да твърдя, че ти си по-добре запозната с тези неща, отколкото аз. А сега ме извини, ще отида в кухнята да донеса дрехите ти. Бях ги дал на Стария от Аляска да ги изпере и изсуши, бяха доста се поизцапали от падането, нали разбираш.

Даренго съвсем умишлено я погледна нахално и многозначително и тя се изчерви от срам и неудобство.

— Освен това му казах да опита да закърпи скъсаните ти одежди. Но сериозно се съмнявам, че несръчното му ръкоделие ще отговаря на високите ти изисквания. Поне ще си достатъчно покрити, докато стигнем пансиона на госпожица Хати. Там ще можеш сама да се справиш.

Де Навар излезе и донесе чистите и закърпени дрехи от кухнята и ги подаде на девойката. След това, за нейно голямо неудоволствие, се облегна небрежно на рамката на прозореца и си запали една пура, вместо да я остави сама. Пушеше с дълбоки вдишвания, чакаше и настоятелно я наблюдаваше. *Този мерзавец наистина смята да остане в стаята!*

— Моля ви, ако нямате нищо против... бих искала да съм сама, за да се облека — каза Джослин с възможно най-леден тон. Цялата й

смелост се изпари, когато видя как устата му се разтяга в широка усмивка при нейните думи.

— Не ставай смешна, Джоси, — отвърна той за неин ужас и я погледна така, че сърцето ѝ започна да прескача. — Нали аз те съблякох; а и след всичко, което се случи днес между нас, сладурче мое, няма нужда да се притесняваш чак толкова, що се отнася до мен поне!

С огромен страх тя разбра, че това вероятно е истина и силно прехапа устни, за да не избухне в сълзи. Ако не зависеше от него и не беше сама тук в „Крайт на дъгата“, щеше да му даде да се разбере! Но така, както стояха нещата, тя не можеше нито да направи, нито да каже нещо, което би го подразнило, понеже добре знаеше на какво е способен. А, и това бе още по-страшно, как съпротивата ѝ рухва при неговите атаки. Даренго бе наистина мошеник от най-долна категория! В момента мнението ѝ за самата нея обаче не беше много по-добро.

Поради тази причина вече нямаше значение, дали ще я гледа как се облича. Благоприличните ѝ фусты я прикриваха достатъчно, а беше и чувала, че много съвсем почтени дами приемаха мъже в подобен вид в будоарите си. Въпреки това бузите ѝ пламнаха, когато тя стана от леглото, за да облече одеждите си. Би искала да се обърне, но се страхуваше да остане с гръб към Даренго. Така че той за момент видя стройната ѝ снага, открояваща се под ризата и фустите, преди тя бързо да нахлузи дрехата през главата си и да намести полите. С треперещи ръце завърза колана, а след това си оплете дълга плитка и я напъха под булото, понеже бе изгубила фуркетите си.

През цялото време Даренго не продума. Когато Джослин събра отново сили да го погледне, той се бе загледал през прозореца и сякаш изобщо не забелязваше присъствието ѝ. Тя не можеше да предположи какви усилия му коства да се преструва, докато всъщност копнееше да я люби. Де Навар не разбираше силните чувства, които тя събуждаше у него. *Та тя си е жена като всяка друга.* Но още докато си го помисли, разбра, че не е прав. Истината бе, че тя се различаваше от всички други жени, които той познаваше. Представляваше една опияняваща смесица от невинност и страст, държаща го на цял лакът разстояние, дори когато в шахтата го бе притеглила към себе си. Бе реагирала по начин, надминал всичките му очаквания. Въпреки всичко Джослин бе *показала* реакция, и то разюздана чувственост, а зад девическата ѝ

фасада си бяха проличали неимоверно много неизживени усещания и желаниа.

След като бе опитал вече веднъж тази сладост, Даренго изгаряше от жажда, искаше да пие с големи глътки от извора на скритото в нея, искаше да ѝ се наслади докрай. Така силно я желаше, сякаш му бе дала любовно биле, замъглило сетивата му и привлякло го към нея. Защо иначе да бъде така твърдо решен да я притежава? За Бога, та нали притежаваше кръчма? Разликата между Джоси и него бе като ден и нощ. И все пак... и все пак при мисълта за прекрасната ѝ червена грива, за изметнатата назад глава, за красивото лице и за лебедовия ѝ врат всичко друго му ставаше безразлично. Не искаше нищо друго, освен да я смъкне от постаментата и да ѝ покаже какво означава да бъде притежавана изцяло, плът и душа, от един мъж — *от него!* Даренго се закле, че това ще стане, ще я има, колкото и висока да бъде цената и за двамата!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Джослин бе така обърквана, че нямаше сили дори повърхностно да определи хаотичните си усещания. Освен това се чувствуваше ужасно виновна заради начина, по който откликна на целувките и ласките на Даренго. Дори сега, само споменът за случилото се между тях в „Краят на дъгата“ бе достатъчен, за да събуди у нея отново срам. Ужасяваше се при мисълта, че вече не е достатъчно чиста, за да положи и последния обет. Сякаш бе най-долна уличница, отдала се с готовност и безсрамно на всеки един от двамата мъже, които я бяха целували в живота ѝ. А на всичкото отгоре и двамата бяха грешници от най-лош тип!

След като Даренго я накара да се облича пред него, той бе казал, че след случката в мината и след лекия топлинен удар тя, която не беше свикнала да язди, няма да е в състояние да се довери на магаричката си. Въпреки силните ѝ протести, той настоя да оставят Засафрас в „Краят на дъгата“ и тя да седне пред него на черния му жребец *Diabolo*. Така щеше да я отведе до дома. Дори и сега тръпки я побиваха при спомена за силните му ръце, с които през цялото време я бе прегърнал, за да я държи по скалистата пътека, която се извиваше от мината до Сентръл Сити. И ако трябваше да бъде честна, се налагаше да си признае, че в близост до Даренго не бе треперила само от страх, а и защото все още усещаше онова свръхмощно нещо, което в мината я бе грабнало, бе я хвърлило в сатанинските му диви лапи и я бе изпълнило със страстно желание. Почувствува се така облекчена да пристигне в къщи, в пансиона на госпожица Хати, че щом Даренго я свали от коня, изтича бързо през вратичката на бялата дъсчена ограда, сякаш искаше завинаги да се отърве от него.

Но за неин ужас, той решително я следваше и дори избърза напред, за да отвори входната врата и да я придружи в къщата. Щом като влязоха в антрето, Джослин гневно се обърна и искаше да му каже да изчезне най-сетне. Но още преди да е изрекла и една дума, Зеб откряна вратата на кухнята, показва главата си навън и срамежливо ѝ

се ухили. Тя му отвърна с най-лъчезарната си усмивка, за да ядоса Даренго и внукът на госпожица Хати се изчерви от радост.

Я виж ти, този малък глупак наистина е влюбен в нея! — помисли си Де Навар ядовито и се запита, какво ли, по дяволите, става под покрива на старата дама. Може би се е лъгал, Джослин не се е измъквала от манастира, за да се среща с мъж. Може би Зеб Мънроу бе този, който от известно време имаше право да я целува — и то под носа на нищо неподозиращите Уили и Даренго! Тази идея така го влуди, че трябваше с всички сили да се стегне, за да не напердаши още в момента станалия червен като рак младеж, който гледаше Джослин с възхищение.

— Здравейте, госпожице Джослин, — поздрави Зеб и дори се осмели да хвърли един самонадеян поглед на Даренго, в който вложи цялата си завист и омраза. — Предполагах, че сте вие. Как премина излетът? Баба ми каза, че сте отишла на езда до „Крайт на дъгата“. Ако знаех, че искате да видите златната мина на баща си, щях на драго сърце да ви закарам с колата. Е... да... — запелтечи момчето като видя как едно мускулче на брадата на Даренго потрепва съмнително. Изведнъж смелостта му го напусна. — Да... всъщност исках да ви кажа, че писмото, което очаквахте, пристигна днес докато ви нямаше — каза Зеб и посочи един плик, облегат на скрина и адресиран до Джослин.

Девојката от пръв поглед позна, че писмото е от преподобната майка Мария и тихичко извика. Грабна плика, сякаш се е сбъднато най-съкровено й желание, притисна го до гърдите си и бързо изтича в дневната, за да го отвори. Ядоса я, че Даренго упорито остана. Той се отпусна в едно кресло до нея и си запали пура, без да пита за разрешение. Нали му бе дала ясно да разбере, че иска да остане сама? И когато Джослин го погледна с нескрит укор и набърчи чело, той само подигравателно се ухили и свали ботушите си с шпорите от масичката за чай на госпожица Хати.

— Не се притеснявай от мен, Джоси — подхвърли той небрежно и издуха кълбо дим. — Прочети си спокойно най-напред писмото, аз мога да чакам. Според това, което каза обожателят ти, този глупав младеж, съдържанието сигурно е много важно за теб.

Тя му хвърли убийствен поглед:

— Зеб Мънроу не е мой обожател. Той е приятел, нищо повече от добър приятел, това е!

— Много ме радва да чуя това, заради него и заради теб — изрече Де Навар провлачено, но Джослин долови острия му тон и погледа, който ѝ хвърли, сякаш му принадлежи и като че ли не понася тя дори и да погледне друг мъж.

При тази мисъл я полазиха тръпки, тъй като щом той смята, че може да разполага с нея, това със сигурност означаваше, че наистина е отнел девствеността ѝ. Не! Не искаше да го повярва, просто не смееше. Прекалено страшно беше!

Момичето реши да не му обръща внимание и бързо разкъса плика, разгъна гъсто изписаните страници и зачете. Остана така поразена, че прочете писмото два пъти. После поседя известно време безмълвна, понеже не можеше да повярва това, което ѝ пишеше игуменката. Преподобната майка Мария не я съветваше да се върне в Бостън и да положи последния обет, а сериозно я караше да размисли, дали не може да спази условията, които баща ѝ бе поставил в завещанието си. Тоест да се омъжи за Уили или Даренго.

Ако нито един от двамата не ти се струва приемлив, Джослин, пишеше преподобната майка, то тогава трябва да се вслушаш в Бога и в собствената си съвест и да сториш това, което сметнеш за най-разумно. Имам обаче да ти съобщя неприятни новини и трябва да ти ги кажа, защото те могат да повлияят на решението ти и по този начин да определят цялото ти бъдеще. Както знаеш, нашият манастир е беден, а сестра Тоареза ми каза, че обедняваме все повече и повече. Изчерпах всички възможности, които ми бяха на разположение, молих за финансова помощ, но за съжаление на този свят има толкова много нуждаещи се, че можем да разчитаме на съвсем малко пари.

Не бих те товарила с нашата мъка, тъй като и ти си имаш достатъчно тревоги, но нещата при нас са толкова зле, че се опасявам, да не би да се наложи манастирът да затвори портите си още преди да е изтекла годината. В такъв случай, мила Джослин, ти ще трябва да се обърнеш към отец Фланегън в Сентръл Сити, ако все още искаш да станеш монахиня. Ако най-големите ми страхове се окажат верни, за теб ще е невъзможно да се върнеш в Бостън. Добрите сестри и аз скоро ще се разпръснем във всички посоки, макар

и още да не зная къде ще идем и какво ще стане с нас. Доверявам нашето бъдеще на Господа и на Светата Църква.

В писмото имаше и още, но което направи най-силно впечатление на младата жена бе това, че сигурното ѝ убежище вече го няма. Дори само мисълта за това място и бе давало спокойствие и увереност в този напрегнат и обърнат с главата надолу свят, в който тя се озова. Обзе я страшна паника. Почувствува се в опасност, като въжеиграчка, забелязала току-що, че другият край на въжето се е протрил, а освен това за най-голям ужас вижда, че и спасителната мрежа отдавна вече се е скъсала. Господ е знаел, че не е призвана и сега я наказва за кощунството ѝ. Как се бе осмелила да се надява, че изобщо някога ще стане примирена монахиня? Та това си бе чисто лицемерие! Това прозрение, последвало бързо-бързо многото други, съвсем отчая девойката и ѝ отне куража. Никога не се бе чувствувала така зловещна, паднала толкова ниско. Целият ѝ живот, протекъл досега съвсем подреден, изведнъж се бе обърнал наопаки.

— Какво има, Джослин, какво се е случило? — заинтересува се Даренго с остър глас, понеже бе забелязал преbledнялото ѝ лице и скованата ѝ стойка. И когато тя не отговори, взе писмото от ръката ѝ, която го пусна без съпротива, и го прочете.

— Смятам, че това не са много весели новини, но въпреки това не виждам, защо да трябва да седиш така и да изглеждаш, сякаш някой е строшил шише с уиски в главата ти! В края на краищата, сигурно ти е било ясно, че не можеш да вземеш наследството си и същевременно да се върнеш в манастира. Не ми разправяй, че наистина си искала да положиш и последния обет, тъй като вярвам, че след днешния ден и двамата знаем, че желанието ти не е било сериозно! — За момент той млъкна и после допълни: — Да не би пък си искала да се сдобиеш с няколко горещи спомена, които да те топят след време в студеното ти монашеско легло?

— Мълчете! — изсъска Джослин, изтръгната от тъжните си мисли. — Мълчете, безсъвестен тип такъв! Как смеете да говорите така с мен? Какво знаете вие? Нищо! А за мен пък още по-малко!

— Знам само, че не ти е писано да носиш тези одежди и това було, сладуранче мое. Като светски мъж съм готов да се обзаложа за последния си долар, че аз не бях първия, който те е целувал! Или искаш да твърдиш все още, че примамливата ти уста не е правила

нищо друго, освен да шепне молитвите на броеницата ти? — Той неприятно се засмя като я видя да се изчервява. — По дяволите, Джослин, ти не си първата млада жена, която не се е примирила със строгите норми на манастирския живот, а се съмнявам, че ще бъдеш и последната. И след като и двамата знаем каква порочна измамница си...

— Това е лъжа! — извика тя разгорещено. — Може би е вярно, че исках да стана монахиня по... по най-нечисти причини, но това все още не означава, че не съм девица... — гласът и заглъхна в стенание. *Какво ли бе сторил Даренго в тунела?*

— А, така ли, сладурче? — присмя й се Де Навар, който четеше мислите й. В очите му се виждаше странен блясък. — Твоят уважаван любовник може би се е държал като джентълмен и не се е възползвал докрай от прелестите ти, но вярваш ли наистина, че същото може да се твърди и за „безсъвестен тип“ като мен?

Последвалата тишина бе страшна и ужасно двусмислена.

— Не... не сте го сторил, нали? — прошепна Джослин ужасена.

Безцеремонният му отговор бе като плесница през лицето:

— Попитай ме утре пак. Може би тогава ще ти отговоря. А дотогава, *senorita*, ще те оставя да се чудиш колко са рисковани измамите! — С тази последна хаплива забележка Даренго я напусна.

О, Господи! — помисли си Джослин и тихо простена, като ранено малко животинче. *Не бива да му се доверявам! Няма значение какво е направил, никога повече не бива да имам нещо общо с него. Ако... ако утре дойде пак, трябва строго да му покажа вратата и решително да му забраня да ме посещава повече, а ако го срещна някъде съвсем демонстративно ще го отбягвам...*

Но после се сети за силния му характер, който си личеше и по формата на брадичката му, и разбра, че няма да е хич лесно да го отпрати. Ако помоли госпожица Хати утре да го изпъди още с пристигането му, той вероятно ще влезе насила в къщата. Нали съвсем явно се бе заканил и на горкия Зеб? И то само, защото *предполагаше*, че младежът я ухажда. Джослин бе така разстроена, че си представяше една след друга всякакви ужасни сцени, докато накрая се убеди, че никой в пансиона не е в безопасност пред Даренго де Навар, най-малкото самата тя. Но какво можеше да стори?

Ами, ако наистина я е изнасилил...? Сега Джослин си представи всички последствия, пораждащи се от това ужасно деяние. Не ставаше дума само за срама, за самия акт или за собствената ѝ готовност, с която го бе подтикнала да го стори, на всичкото отгоре той я бе направил неприемлива за всеки друг мъж... за Уили например. Как би могла да се омъжи за него, като знаеше, че вече не е девствена, омърсена от Даренго? Ако Гришъм разбереше, че тя хитро е скроила сватбата им и го е излъгала, сигурно веднага би се развел, особено при специалните отношения между двамата мъже. И после какво ще стане с нея? Паднала жена, заплетена в скандали, прокудена, всички ѝ се подиграват, без средства и съвсем сама на този свят! Какъв ужас! Девойката се разтрепери при тази страшна перспектива. Господи, Боже мой! А не беше и изключено, Даренго да ѝ е направил дете!

Нямаше как, трябваше да разбере, дали я е обезчестил, понеже ако това се окажеше истина, единственият ѝ изход бе да се надява и да се моли, че той ще се ожени за нея и по този начин ще я превърне в почтена жена. Но как да се предаде завинаги в ръцете му, да му принадлежи и да стане безусловно негова? Та това беше просто немислимо! Но ако Де Навар не я вземе за съпруга? Какво ще стане тогава? Нямаше представа. Той просто *трябва* да се ожени за нея! Дори и наследството не ѝ се струваше прекалено висока цена. Тръпки я полазиха, когато изведнъж осъзна, че Даренго вероятно нарочно за това я е обладал. Нали това искаше още от самото начало? Значи той е убиецът на баща ѝ и саботьорът от „Крайт на дъгата“.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На другия ден, малко преди обяд, не Даренго, а Уили посети пансиона на Роуърт Стрийт. *Сякаш като подигравка ми се дава малка отсрочка* — си помисли Джослин плачевно. Тя се опита да отпрати гостенина с някакво извинение, понеже се бе поболяла от страх, да не би Де Навар да го завари в дневната на госпожица Хати щом пристигне. Но Гришъм искаше да обядва с нея и след това да я изведе на разходка с колата, така че твърдо отказа да приеме едно „не“ като отговор. Още преди младата жена да е успяла да се съпротиви наново, той вече я бе издърпал от къщата и едва ли не я набута в колата си.

— Нито дума повече, Джослин! — рече той почти грубо. — Жестоко съм обиден, че в последно време вече не ми обръщате внимание, а си мислех, че сме на път да станем добри приятели. От друга страна имахте достатъчно време да пропилиете един цял ден с Даренго и да си направите разходка до „Крайт на дъгата“, въпреки че май ви бях предупредил да не го правите. И сега чувам от Дан Цигуларят и Старият от Аляска, които днес сутринта бяха в града за продукти, че вчера сте посетила мината и дори сте я разгледала отвътре и нещо ви се е случило. Разбира се, много съм щастлив да видя, че ви няма нищо, но трябва да ви кажа, че ако се бяхте наранила, то щеше да си е за ваша сметка, защото не се вслушахте в съвета ми. Вместо това вие се мотаете с Даренго, а и двамата знаем, колко много обръща той внимание на чувствата на една жена. Признавам, че съм дълбоко разочарован от вашето поведение — как може така лековерно да се излагате на опасност? Не мислех, че сте способна на такова нещо!

След всичките тези слова устата му се превърна в тънка и ядосана цепка, а лошото му настроение и неодобрението му ясно си личаха. Момичето въздъхна дълбоко и отегчено, разбрало бе, че Гришъм не го е извел, за да прекара по приятен начин времето си с него, а за да му чете морал. Джослин не можеше да му възрази, особено ако си припомнеше какво ѝ се бе случило в златната мина. Тя искрено се надяваше Уили да не е разбрал и най-страшното. Дано

Даренго не се е хвалил пред работниците със завоеванието си, ако изобщо можеше да става дума за това. Това би било още по-ужасно!

— Нищо ли няма да кажете за своя защита? Нито дума? — продължи Гришъм непреклонно с леден тон. — Е, тогава предполагам, че сте научила урока си и вече сте охладила духа си. Лично аз изобщо не мога да разбера, как можахте да настоявате да видите златната мина, а на всичкото отгоре и в съмнителната компания на Даренго. С удоволствие ще изслушам извинението ви и след това ще забравя цялата тази нещастна история!

От тези думи Джослин разбра, че този път Даренго учудващо се е държал като джентълмен и, че Уили наистина не знае какво се е случило в тунела. Притесненията ѝ се изпариха и я обзе силен гняв. Гришъм действително очаква от нея, да съжалява, загдето е разгледала наследството си! За момент тя зяпна и го погледна с недоумение. *Какво нахалство! Каква наглост! Как може да е така самоуверен? Как смее?* Тя бе толкова ядосана, че за секунда изпита изкушение жестоко да го наругае. Но после забеляза, че двуколката му наскрив главната улица на Сентръл Сити не е най-подходящото място да му се кара като заядлива перачка. Хората ще си помислят, че е съвсем превъртяла и после ще ѝ излезе лошо име.

— Съжалявам, че го виждате така, Уили. — Въпреки опита ѝ да запази спокойствие, от зелените ѝ очи се сипеха искри, а гласът ѝ трепереше от едвам прикрита ярост. — Изобщо нямам намерение да се извинявам, че съм ходила до „Крайт на дъгата“. По наследство ми принадлежи една четвърт от тази златна мина и аз имам същото право както вие, Даренго или Виктория да ходя там. И сигурно пак ще го сторя, ако го сметна за нужно. Съжалявам само, че вие толкова се ядосвате, хич не би ми харесало, ако си развалим отношенията.

За момент Уили изтръпна и се вкамени от главата до петите. Ръцете му така силно стиснаха юздите, че Джослин забеляза какви усилия положи, за да се въздържи да не избухне. На седалката до нея сякаш се намираше буре пълно с барут, и тя се подготви за експлозията, която най-неочаквано не се състоя.

— Може би аз съм този, който трябва да се извини — отбеляза той сухо, като гледаше право пред себе си надолу по Еврика Стрийт. Упорито отказваше да я погледне в очите. — До преди малко ми се струваше, че вие с удоволствие излизате на разходка с мен. Струваше

ми се, че... че сте разпознала в това, моето ухажване и евентуално сте го приела... Мислех... всъщност се надявах, с времето да стигнем до... до някакво споразумение. — Той кратко и горчиво се засмя. — Дори бях внимателно попитал вече отец Фланегън... Прощавайте, предполагах прекалено много... проявих интерес, който, както виждам сега, нито е желан, нито е и взаимен. Ако ви е по-приятно да не ви посещавам повече...

— О, Уили, не! Изобщо не става дума за това! — извика Джослин ужасена.

Щом като е ходил при отец Фланегън и е искал да изучава католицизма, значи сериозно има намерение да се ожени за нея. Този шанс не беше за изпускане, поне докато не разбере истината от Даренго, дали се бе възползувал от безсъзнанието й...

— ... Просто искам... искам да съм равноправен съдружник в мината. Искам да дам моя принос и сама да си съставя мнение. Не ми се ще да съм зависима от вас, Виктория или Даренго, а сама да мога да си кажа думата, когато се взимат решения. Не че ви нямам доверие...

— Но всъщност се съмнявате в нас, нали? — прекъсна я Гришъм, а гласът му бе сух и обиден. — В крайна сметка, сигурно ви е ясно, че един от нас е убил Форбс, взривил е „Крайт на дъгата“ и е погубил и баща ви. — Това изказване бе също така директно, както и обвинението му срещу Де Навар онзи ден в магазина.

Думите му се превърнаха в широка и опасна бездна, която се разтвори между тях, раздели ги и ги накара да бъдат предпазливи. По стоманеносивите очи на Уили ясно си проличаха ядът му и накърненото самолюбие. Той стисна зъби и гордо вдигна брадичката си. *Наистина ли е ядосан, защото го обидих като си помисли, че е способен на убийство и саботаж, или просто изгражда фалшива фасада, за да скрие зад нея престъпленията си?* Джослин не знаеше. За пръв път тя сериозно се замисли над това, че и Уили, както и Даренго, притежава уменията, а и мотив, за да извърши тези злодеяния. Смяташе го за изискан джентълмен, но сега разбра, че може да бъде и студен, и жесток. След малко момичето каза:

— Не бих го формулирала точно така... но е вярно. Според мен е повече от вероятно, един от вас, вие или Даренго, да е сложил взрива и да е убил татко ми. Виктория също би могла да наеме някого, но никой

друг няма интерес да запечата мината и да убие двама от съдружниците си. Поне аз не знам, кой друг би могъл да го стори.

Носът на Уили потрепери от напрежение.

— Значи да го разбирам така — през всичките тези седмици сте ми разрешавала да ви придружавам, но все още не сте ме задраскала от малкото списъче на заподозрените, така ли? Скъпа Джослин, ако наистина мислите така, защо тогава изобщо се съгласявате да излизате с мен на разходка? Това много ме изненадва. Не ви ли е страх, че бих могъл да ви заведа на някое отдалечено място и да ви видя сметката?

— Не. Както стоят нещата, не бихте имал никаква полза от това, а аз не ви смятам за глупак. Както много добре знаете, делът на баща ми от „Краят на дъгата“ ще премине на името на Нел Тиерни, ако аз умра неомъжена. И тъй като тя също не е глупава, сигурно няма да го продаде, преди да е разучила подробно стойността на мината. Освен това е възможно и дори много вероятно, тя, като... като близка приятелка и довереничка на баща ми, да е знаела, че татко е смятал, че скоро ще открият богата златна жилка. Само тази причина вече е достатъчна, по никой начин да не се раздели с дела си.

— Да... разбирам. Права сте!

Уили дълго мълча, загледа се в далечината и се замисли над думите ѝ и над бъдещото си поведение. Не искаше тя да се изправя срещу него или да застава на страната на Даренго. Когато разбра колко малко остава, за да я загуби, още преди да я е спечелил, той продължи по-спокойно. Гласът му бе сериозен и делови:

— Макар и да сте убедена в обратното, Джослин, аз не съм взривил „Краят на дъгата“. Не съм убил нито Форбс, нито баща ви. Бяхме приятели... а освен мината аз притежавам и друга добри доходи — от магазина и от транспортите. Ако можех по някакъв начин да ви убедя, че финансово изобщо не съм притеснен и, че нямам никаква вина за злополуките, в които ме обвинявате, на драго сърце бих ви показал счетоводните си книги. Нямам какво да крия. Както вече ви казах, саботьорът е Даренго. Той е убиеца!

— Имате ли доказателства за това твърдение? — запита девойката, която се чувствуваше ужасно, понеже долавяше в думите му несъмнено истина и откровеност. Те отново потвърждаваха съмнението ѝ, че Де Навар е злодейт. Спомни си с какво желание бе лежала в прегръдките му, превърнала се в Ева за неговата Змия,

прелъстена, подмамена и изкушавана от сладкия и приятен вкус на забранения плод... Затвори очи, сякаш така можеше да изтрие срама и ужаса от този спомен.

— Не, досега нямам доказателства — призна си Уили с неохота, — макар че, разбира се, се надявам да ги набавя с течение на времето. Дотогава мога само да ви помоля да ми имате доверие, Джослин! Приемете честната ми дума, че не съм виновен за тези ужасни престъпления!

— Да... вярвам ви, Уили! — отвърна тя накрая и си каза наум: — Макар никога да не узнаеш колко ми се иска да не е така. Господ да ми е на помощ, ако Даренго ме е изнасил... —

Гришъм не забеляза вътрешните ѝ терзания. Бе извънредно доволен от отговора ѝ и спря колата пред малкото заведение на Джон Бест. Когато слезе да завърже конете за колоната, наведе глава, за да не иди момичето усмивката, която разтегна устните му при мисълта, че най-сетне е успял да надвие Даренго, поне що се отнасяше до Джослин.

Докато обядваха, в ресторанта влезе Виктория, облечена в модни траурни дрехи, атрактивна, пленителна и непристъпна както винаги. Никой, дори и Уили, нейният любовник, не знаеше колко много ѝ коства да изглежда така. Зад елегантната и спокойна фасада, Виктория се разкисваше от тревоги и вътрешни терзания. Никога не бе искала да се омъжи за Форбс. Той беше четиридесет години по-стар от нея и тя мразеше този шумен и вулгарен мъж, успял в живота, и същевременно се страхуваше от него. Той никога не бе имал задръжки да премаже като парен валяк всеки, който му се изпречваше на пътя. Но най-накрая Форбс я принуди да се омъжи за него, тъй като се бе сдобил с няколко полица на баща ѝ, които щяха да го унищожат. Беше я заплашил, че ще изхвърли нея и баща ѝ на улицата, ако дълговете не бъдат погасени — по един или друг начин. И понеже не виждаше друг изход, Виктория неохотно се бе съгласила да се омъжи. Това бе началото на един продължителен кошмар.

Всяка нощ трябваше да понася лигавите му устни да се докосват до влажната ѝ аленочервена уста, грубите му лапи мачкаха прекрасните ѝ гърди, тежкото му недодялано тяло притискаше нежната

й снага. Така се гнусеше от него, че почти й се повръщаше. И какво бе получила в замяна? Старият и дебел глупак или се бе напил и се бе спянал, или се бе оставил някой да го бутне в шахтата на „Краят на дъгата“. След смъртта му финансовото й положение беше много лошо. Едно време Форбс имаше доста пари, но през годините ги бе похарчил и все се правеше на много щедър, за да се хареса на другите. Отдавна би вложил, огромни суми в златната мина, ако Ред, Даренго и Уили не отказваха упорито да му продадат дяловете си. И затова Форбс инвестира парите си в други сделки, повечето от които за съжаление се оказаха лоши, а той винаги бе прекалено твърдоглав, за да се вслуша в чужди съвети.

Само Виктория, адвокатът и банкерът й знаеха, че тя съвсем не е богатата вдовица, за която всички я смятаха. Взривът, запечатал „Краят на дъгата“, в действителност я бе унищожил. Дотогава тя живееше с надеждата, че скоро ще открият богата жилка и бе задържала кредиторите си с обещания. Само тоалетите й от Уърт струваха малко състояние на сезон, да не говорим за бижутата и всички други скъпи джунджурийки, за които тя смяташе, че са абсолютно необходими за една дама, която държи на себе си. Представата, че може да се наложи да продаде къщата си на Кейзи, просто я ужасяваше. Баща й нямаше никаква представа от сделки и пари и тя много добре знаеше какво означава да си отчаян и да те притискат дългове. Не можеше да понесе мисълта, че пак би изпаднала в подобна безизходица. Ежедневно я гризеше страхът, сякаш вече е само гол скелет, над който са накацали лешояди. Ако не бяха от време на време пристъпите на щедрост у Уили, винаги изневиделица, тя досега отдавна да е останала без пукнат цент.

Когато сега забеляза приятното лице на Гришъм в огледалата, закачени зад бара, Виктория ядосано си помисли, колко несправедливо е било, че Форбс е прахосал цялото си богатство, с което тя и любовникът й можеха да живеят охолно до края на живота си. Ако искаха да контролират „Краят на дъгата“, Уили трябваше да се ожени за тази скучна и сива монахиня, седнала до него, и да остане неин съпруг докато прибере наследството.

Макар че тогава, пред кантората на Килиън, бе разговаряла цинично с Даренго по въпроса, ревността и страхът я задушаваша, само при мисълта за това; че ще трябва да дели любимия си с друга. Тя

обичаше Уили със страст, за която не предполагаше, че е способна да изпитва. Ужас я обземаше при представата, че може да го загуби. Ако преди години знаеше това, което сега ѝ бе известно, никога нямаше да се предложи на Даренго. По погрешка бе предположила, че той, а не другият млад мъж, Уили, ще пренебрегне факта, че тя е омъжена за Форбс, и ще ѝ бъде опора в самотата и грижите. Ако Гришъм знаеше какво е сторила, гордостта му сигурно е била остро накърнена, беше убедена в това. Без съмнение поради тази причина никога не ѝ бе казал, че я обича, макар тя да усещаше, че по неговия скромнен начин той все пак я харесва. И въпреки това Уили не я помоли да му стане жена, дори и след смъртта на Форбс, и може би никога нямаше да го стори.

Виктория обаче бе в състояние така добре да прикрива чувствата си, че вътрешните ѝ борби изобщо не се отразяваха върху лицето ѝ. Тя спокойно пристъпи напред и поздрави двойката, седнала до бара.

— Но това си ти, Уили, — каза тя и леко сложи длан на рамото му, сякаш да му напомни на кого принадлежи всъщност. — И Джослин. Каква изненада! Тъкмо бях излязла да накупя някои неща и като ви видях си рекох да вляза и да ви кажа „добър ден“. Не очаквах да срещна тук някой от вас.

Последното изречение си бе чиста лъжа. Само преди няколко часа Уили напусна леглото ѝ, тя знаеше, че ще го намери тук с Джослин. Обикновено Виктория не би се намесила, но днес по непонятни причини ѝ бе невъзможно да стои настрана и тя изпита желанието да разгледа съперничката си отблизо. Сега я обзе не само голямо облекчение, на всичкото отгоре тя почувствува и силно пренебрежение, тъй като Джослин О'Рурк бе също така безинтересна, както и одеждите, които носеше. Като погледна себе си и видя модната си дреха, която отлично подчертаваше изящния ѝ врат и фигурата ѝ на пясъчен часовник, вдовицата се убеди, че собствената ѝ красота напълно засенчва девойката. Монахинята нямаше абсолютно никакъв шанс да спечели любовта на Уили. Тази мисъл поуспокои обтегнатите ѝ нерви и тя грейна от радост, щом забеляза, че Уили и сега не я изпуска из очи, макар тази сутрин да бе спал с нея. Тя познаваше този израз на лицето му и знаеше, че той в момента си спомня какво са правили преди няколко часа в леглото и че иска да го повтори. *Няма*

от какво да се боя — повтори си тя наум. Всичко ще си стане така, както си го е мечтала и запланувала.

Джослин наблюдаваше как двамата стоят един до друг. При влизането на вдовицата, Уили учтиво бе станал на крака. И двамата бяха елегантно облечени, с изискани обноски. Младата жена усети стрелата на ревността да бодва сърцето ѝ. Имаше чувството, че е безпомощна, че е извън техния свят и че не е на мястото си. Изведнъж се запита, как е могла изобщо да се надява, че ще има шанс да се омъжи за Гришъм и да се движи във високите среди, до които той имаше достъп. Сега ѝ се стори смешно дори да си помисли, че Уили ще покаже някакъв интерес, когато до себе си има жена като Виктория Стенхоуп Хютън, която буквално му се хвърляше в краката.

В гърлото ѝ заседна голяма буца и започна да я души. С мъка успя да преглътне последната лъжица от сметановия сладолед. Прекрасният пролетен ден сякаш изведнъж загуби цялата си красота. Тя се натъжи и си пожела веднага да се прибере в пансиона на Роуърт Стрийт, дори там наистина да я очаква Даренго. *Какво представлявам аз всъщност? Дъщерята на ирландски златотърсач, който едва можеше да напише името си и някое неграмотно писмо.* Зачуди се как Уили и баща ѝ са могли да станат съдружници. И как тя самата можеше да се надява, че ще се споразумее с Гришъм? В тази секунда ѝ се стори невъзможно. Може би в действителност тя подхожда повече на Де Навар, макар и той да мрази до смърт всякакви добри обноски.

Джослин почувствува облекчение, когато Виктория най-после се сбогува, след като им бе напомнила за вечерята, на която ги канеше в един от следващите дни в „Телър Хауз“. *За да приемем Джослин както подобава в нашите редици,* бе казала вдовицата.

Тежкият аромат на скъпия ѝ френски парфюм остана и след нейното тръгване и Джослин изведнъж помоли Уили да я закара у дома, понеже имала силно главоболие.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Излетът с Джослин не се увенча с голям успех — помисли Гришъм раздразнено. По дяволите Виктория! Защо не си седи у дома? Тя бе толкова красива и темпераментна, че горката, скромна и непретенциозна Джослин, която бе така сладко благоденствала и досадно добродетелна, се бе почувствувала в нейно присъствие сигурно като неугледна нощна пеперуда и затова така изведнъж искаше да си иде в къщи. На Уили му идеше да удуши любовницата си; и ако се окаже, че тя наистина е провалила шансовете му пред младата жена, изкушението да го стори ще е действително много голямо. При тази представа той неволно се усмихна, понеже много добре знаеше, че никога не би направил нещо на Виктория. Макар че тя беше своенравна като котка, на него безкрайно му харесваше как мърка.

Лошото му настроение не се подобри изобщо, когато пристигайки с Джослин пред къщата на госпожица Хати, забелязаха черния жребец на Даренго, завързан за бялата дъсчена ограда. Уили веднага се начумери. Ама наистина! Съревнованието с Де Навар, започнало със злочестото завещание на Ред, в началото беше едно приятно занимание, но сега вече става досадно! Даренго се превръща в истинска напаст. Той да не би да си мисли сериозно, че има изобщо някакъв шанс да победи Уили в състезанието за ръката на Джослин? Май точно това цели! Стори му се безумно, не можеше да си представи, че Даренго би се задържал за дълго с една и съща жена, а камо ли да се обвърже завинаги с една монахиня! Защо тогава се мотае непрекъснато около момичето? Не му ли е ясно, че е нежелан и, че се опитва да провали сметките на Гришъм? Значи само иска да го ядосва и да го докара дотам, в края на краищата да го извика на дуел!

Но Уили никога не би направил такава глупава грешка. Много добре знаеше, че съперникът му е точен стрелец — от петнадесет метра улучваше дама спатия в очите. Ако е трезвен можеше да го стори и от повече от двадесет метра. Гришъм бе уверен, че Де Навар не би бил толкова глупав и арогантен да се яви пиан на дуел. Двубой значи няма да има! Не, ако Даренго иска да се отърве от Уили, трябва

да измисли по-добър план, също така хитър, както този, който вече бе изпълнил — да убие Форбс и Ред. Нямаше да му е лесно, понеже Уили щеше да се пази! Нямаше да допусне другият да го изненада откъм гърба, както несъмнено бе успял с по-старите си съдружници. А да се ожени за Джослин и по този начин да получи дела ѝ от златната мина — за това и дума да не става! Уили бе твърдо решен да не го допуска.

Докато размишляваше така, Гришъм забеляза, че Де Навар ги наблюдава през прозореца на дневната стая на госпожица Хати. Уили бавно се обърна към Джослин, която седеше до него на капрата и облегна небрежно ръката си зад гърба ѝ, сякаш искаше да я прегърне.

— Съжалявам много, че денят не мина така весело, както и двамата бихме желали — рече той спокойно и хвана ръката ѝ. — Признавам, че бях много ядосан от ходенето ви да „Крайт на дъгата“, изложихте се на голяма опасност! Страхувам се, че си изкарах яда на вас и това беше не само грешка от моя страна, беше просто грубиянска постъпка! А и на всичкото отгоре и Виктория! Да, може би трябваше да бъда по-твърд и да ѝ кажа ясно, че ни пречи. Не ѝ е лесно след смъртта на Форбс, знам, и затова просто сърце не ми даде да я обидя. Надявам се, че ще ми простите и двете неща, мила Джослин.

— Разбира се, Уили!

Целият ѝ яд отдавна се бе изпарил, а учтивостта и щедростта му я изпълваха с облекчение и благодарност. По всичко личеше, че кавгата им се бе разминала лесно, всичко бе забравено и простено! Приятелството им може би ще се превърне в любов. Колко бе изискан, добре възпитан и честен! Би се чувствувала много щастлива като негова съпруга. Гневът му, че бе пренебрегнала съвета му и бе разгледала „Крайт на дъгата“ бе плод единствено на тревогата му за нея, а учтивите думи, които бе разменил с Виктория, показваха само, че той винаги се държи като джентълмен.

Когато той повдигна ръката ѝ към устните си и я целуна бавно и спокойно и когато изведнъж я притегли в обятията си, за да я целуне по устата, Джослин не оказа никаква съпротива; искаше да отвърне на целувката му, за да разбере дали той е способен да събуди у нея същата невъздържана реакция както твърдите и лакоми устни на Даренго. Неочакваната целувка на Гришъм бе много умела, това вече можеше да оцени, без да го обвинява за миналото му, но се оказа плитка и безстрастна. По неприятен начин някак ѝ напомни за целувките на

Антоан — студена и почти пресметлива — и нямаше нищо общо с горещите и силни целувки на Де Навар. В първия момент девойката реши, че трябва да му е благодарна за това, но за голямо нейно учудване остана странно разочарована и неудовлетворена.

Уили от своя страна усети само задръжките ѝ и липсващата реакция, въпреки че остана неприятно изненадан, тъй като тя се оказа не чак толкова неопитна, както той очакваше. Разбра, че не е първия мъж, който целува тези устни и предположи кой го е изпреварил. Даренго! Докато самият той се бе въздържал и чакал седмици наред и не се бе натрапвал с вниманието си, а се бе респектирал от факта, че тя е нещо като монахиня, при която не бива да се избързва, за да не се уплаши, Де Навар я бе придружил до „Краят на дъгата“ и там си бе грабнал каквото му се иска. Съвсем ясно беше!

Чудеше се, дали в мината не се бе случило и нещо повече. Не, сигурно не! Не можеше да си представи, че недостъпната и благоприлична Джослин се е отдала на Даренго, или пък че самият Де Навар е бил толкова долен, та да я изнасили. Но и само представата, че са се целували, бе достатъчна и го влуди. Това бе едно ново доказателство, че съдружникът му иска да го надхитри и да грабне не само момичето, но и дела на Ред от златната мина. *Е, щом е така, — помисли си Уили яростно, — аз пак ще го избутам настрана. Когато ставаше дума за Виктория успех, сега за Джослин пак ще успея!*

След тези разсъждения Гришъм прекрати ужасно незадоволителната целувка — *Господи, какво кошмарно бъдеще! Принуден съм да се ожения за тази пасивна и добродетелна богомолка!* — и реши следващият път така да прегърне девойката, че да ѝ се наложи да моли отец Фланегън за опрощаване на греховете! В последния момент се сети, че Даренго ги наблюдава през прозореца и лицето му остана безизразно. След секунда помогна на Джослин да слезе, усмихна ѝ се сладко-сладко като котарак пред купа сметана и отвори портичката на дъсчената ограда.

— Сбогувам се с вас сега... сладка ми Джослин, — обяви той. — Имам важна делова среща, която съвсем бях забравил, виждате ли как ми действувате? — Сивите му очи я погледнаха така, че тя срамежливо се изчерви от радост. — Затова засега довиждане, до следващия път. Сънувайте ме дотогава, обещавайте ли?

— Аз... да, обещавам ви — отвърна момичето след кратко колебание. Обърна се към къщата и така притича по пътеката до верандата на госпожица Хати, сякаш крачетата ѝ имаха крилца, беше забравила съвсем, че Даренго нетърпеливо я очаква в пансиона.

На вратата я посрещна Зеб, внукът на хазайката. Джослин забеляза тревожния му поглед и веднага се сети за коня на Даренго, който бе завързан отвън. Де Навар я чакаше в дневната.

— Почти цял час е вече тук, мисля дори, че е пиян. Никога до сега не съм виждал човек с такова лошо настроение. Предполагам, че от яд би могъл да плюе пирони и да пробие с тях стената на обор! — я предупреди Зеб. — На ваше място не бих влязъл в дневната. Ако желаете, бих опитал... бих опитал да го отпратя. Съмнявам се обаче, че ще има полза. Той изобщо не ме изслуша, когато му казах, че сте излязла с господин Гришъм и, че сигурно няма да си дойдете скоро.

— Не, всичко е наред, Зеб. — Джослин бе трогната от загрижеността на младежа и заради него не си позволи да покаже опасенията си. — Благодаря, но смятам, че ще е най-добре сама да се погрижа за господин Де Навар.

— Е, добре, госпожице Джослин, щом настоявате. Ще отида да разтребя столовата, за да съм наблизко, само в случай, че ви потрябвам...

Младата жена си пое дълбоко дъх, прекоси бавно антрето и неохотно отвори вратата на дневната. В същия момент я обгърна гъст дим от пура, от който тя едва не се задуши. Пристъпи енергично към прозореца, рязко го отвори и се обърна към Даренго, който се бе разположил в едно от креслата на госпожица Хати и държеше в едната си ръка пура, а в другата бутилка. Когато забеляза, че тя нервно го гледа с укор и нетърпение, той се наведе напред, изгаси пурата си и постави шишето на една масичка. След това стана и отиде с несигурна крачка и дрънчащи шпори до вратата, която Джослин бе оставила отворена, и я затръшна със силен трясък. Приблужи се до момичето със стиснати юмруци, сякаш искаше сам да си попречи да му стори нещо.

— По дяволите, къде беше? — гласът му бе приглушен и толкова напрегнат, че тръпки я полазиха. — Нали се бяхме уговорили днес да отидем на пикник, а аз не понасям, когато ми връзват тенекия! А особено, ако става дума за Уили!

— Ако помислите малко, много добре ще си припомните, че изобщо не съм се съгласявала да излизам днес с вас! — девойката неволно потрепери от страх, но и от яд. Той застрашително се извисяваше над нея и тя имаше чувството, че е малка, беззащитна и лесно наранима. И въпреки това, инатът проблесна в зелените ѝ очи и тя започна да го хока: — О, как смеете да идвате и да тормозите госпожица Хати и внука ѝ Зеб, а и другите гости? Не разбирам, защо никой не е извикал шерифа да ви арестува!

— Защото никой нямаше достатъчно смелост, ето защо! А и ти нямаш! — отвърна Даренго троснато.

— Ей сега ще видим!

Момичето се запъти към вратата; беше си наумила да я отвори и да помоли Зеб да повика шерифа. Но още преди да стигне средата на стаята, Де Навар ѝ препречи пътя, хвана я, придърпа я към себе си и задържа ръцете ѝ здраво зад гърба, когато тя се опита да се откъсне от него.

— Има начини... много приятни начини, бих казал... човек да ти затвори устата, Джослин, — промърмори той, когато девойката отвори уста, за да извика за помощ. В същата секунда тя стисна устни; сърцето ѝ се разтупа и дъхът ѝ секна, защото разбра, че той иска да заглуши виковете ѝ с целувки. — Забелязвам, че си ме разбрала — продължи Де Навар саркастично и така нахално я обходи с поглед, че тя изтръпна. Горкото момиче в този момент предпочиташе да е на луната, а не в стоманената му прегръдка, изцяло в неговата власт. — Умно дете. Знаех си, че ще бъдеш разумна, макар да си признавам, че ме обиди дълбоко да видя как даваш аванси на Уили след всичко, което се случи вчера между нас в „Краят на дъгата“. Ох, да, съвсем бях забравил, ти беше в безсъзнание, нали? А аз вчера не отговорих на въпроса ти, прав ли съм? Колко жалко, че все още не знаеш какво съм ти сторил!

Джослин пребледня, сякаш я беше ударил. *О, значи наистина я е изнасилил! Направил го е! Иначе нямаше да е така самонадеян, този проклет тип!* Главата ѝ бръмчеше, усещаше, че всеки момент ще загуби съзнание. *Не! Дотам не бива да се стига!* Даренго веднъж вече бе доказал, че няма задръжки да се възползува от случая, сигурно не би се поколебал да го повтори! Главата ѝ се отпусна на ръката му, тя

затвори очи и се почувствува ужасно омърсена и засрамена при мисълта, че този мъж така добре я познаваше.

Когато видя преbledнялото ѝ като платно лице, Де Навар за момент се засрами от нахалното си поведение. Но после се сети как тя току-що бе целувала Уили и сърцето му се превърна в камък.

— Хайде де, попитай ме пак, Джослин! Може би този път ще ти отговоря — прошепна той дрезгаво в ухото ѝ. Дъхът му бе топъл и галеше възбуждащо кожата ѝ. Тя потръпна от главата до петите. — Попитай ме за това, за което и двамата знаем, че не те оставя на мира, откакто се събуди от безсъзнанието си в стаичката до кухнята на „Крайт на дъгата“.

— Не, не... не искам и да знам! — излъга Джослин и плачевно прехапа устни. — Не... не искам да говоря за това... — Ако беше истина не ѝ оставаше нищо друго, освен да се омъжи за него.

— Не? — Демоничната му черна вежда бавно се повдигна, а чувствената му уста се разтегли в подигравателна усмивка. — Престани, сладурче! Както вчера вече ти казах, ще е по-добре да се откажеш от срамежливостта си пред мен. Изгаряш от желание да ме питаш. Мълчиш само от благоприличие и от страх. От една дама се очаква не само да не *говори* за такива неща, но дори и да не *мисли* за тях. И въпреки това, ти си си мислила за това, нали, Джоси? О, да! Не се мъчи да отричаш, аз знам по-добре! Дълго и усилено си мислила за моите целувки и несъмнено си се молила на колене за прошка, с броеницата в ръце, нали? Вярно ли е? — попита Даренго и силно я разтърси.

— Да... да — проплака тя срамежливо и избухна в сълзи.

— Защото целувките всъщност ти харесаха, нали? — продължи Де Навар безжалостно.

— Не, не, не е вярно...

— По дяволите! Не ме лъжи, Джоси! Никога не ме лъжи...! А и как само лъжеш. Знам го много добре, а и ти го знаеш. Да ти докажа ли? Мисля, че...

— О, не — изпъшка тя отчаяно и отбранително. Напрежението в дневната бе толкова голямо и злоещо, както далечните светкавици и гръмотевици, които предсказват за приближаваща се буря. — Не... — от гърлото ѝ се изтръгна само безгласен стон, плод на безпомощността ѝ.

— Е, питай ме тогава, сладурче! Питай ме дали съм те изнасилал, след като изпадна в безсъзнание в „Краят на дъгата“. Това е, което искаш да знаеш, нали? Нали? — Даренго отново я разтърси.

— Да, проклетнико, да! — изкрещя Джослин в лицето му. Вече не можеше да се въздържа, думите сами излизаха от устата ѝ. Не ѝ пречеше дори, че го ругае. — Направи ли го? За Бога, Даренго, направи ли го?

— Ама, Джоси, ти ме изненадваш — промърмори той бавно с медено сладък глас, в който същевременно се усещаше и бруталното жило на пчела. Гледаше я така присмехулно, че тя щеше да полудее. — Ти като дама би трябвало да знаеш по-добре от всеки друг, че след като един джентълмен е целувал една жена, той не тръгва да го разправя насам-натам.

Девојката шумно се пое дъх и нещо вътре в нея се пречупи, сякаш някой я бе ударил без предупреждение по главата. Пред очите ѝ се образува червена пелена, главата ѝ се разклати, сърцето ѝ биеше така силно, че щеше да се пръсне в гърдите ѝ. Кръвта бучеше в ушите ѝ както никога досега.

В този момент тя загуби всякакъв контрол над себе си, като че ли я бе грабнал полудял демон. Вече нямаше власт над разума и тялото си. Имаше странното чувство, че се носи във въздуха и наблюдава шокирана и ужасена цялата сцена. Изведнъж тя изръмжа като бясно куче, изскубна ръцете си от силната хватка на мъжа и се приготви да скочи връз него, с пръсти сгънати като орлови нокти, сякаш искаше да изтръгне артерията от гърлото му.

Изпита дълбоко удовлетворение, когато ноктите ѝ одраскаха бузата му и оставиха кървави следи. *Ще излича тази подигравателна усмивчица от физиономията ти!* — рече си тя. И тогава той безмилостно хвана китките ѝ с една ръка и ги стисна на гърба ѝ. С другата ръка повдигна брадичката ѝ към лицето си и залепи устни върху нейните.

— Макар и да приличаш на ангел, *querida*^[1], — промърмори той задъхано и очите му заблестяха от слънцето, което се прокрадваше между завесите в стаята, — но... *Por Dios*^[2]!... Някъде в теб се е скрил Дявола и аз ще го извадя на бял свят, дори това да ме вкара в Ада или да ми довлече потоп!

И отново брутално я целуна.

Тя го мразеше, мразеше го от все сърце, страстно и енергично, но най-вече го мразеше, защото в момента, когато долепи устните си до нейните, дълбоко в нея се зароди чувството, че в действителност изобщо не го мрази. *Не може да бъде, това е само един ужасен кошмар!* — помисли си тя. И въпреки това знаеше, колкото и неприятно да ѝ бе това прозрение и колкото и да се срамуваше, че никога не се е чувствувала по-будна и по-жива отколкото в прегръдките на Даренго. Всяка фибра на тялото ѝ трепереше и го усещаше. Всички чувства и усещания, които той бе събудил у нея предния ден под земята, отново се обадиха, когато устата му я завладя — силно, диво и непреодолимо. Колкото и да се съпротивяваше срещу това и срещу Даренго, борбата бе безсмислена. И двамата знаеха, че тя няма нито сила, нито воля, нито сърце да му се противопостави, понеже в момента, в който устните му я пожелаха, съпротивата ѝ рухна.

Атаката му бе така дива и безжалостна, сякаш бе бурно море, връхлитащо върху плаж от ситен пясък. Всичко, което бе в Джослин, всичко, което помнеше, се поддаде и бе отнесено от вълните, а стените на моминската ѝ срамежливост и на придобитите от възпитанието ѝ страхове, започнаха да се разчупват, преградите на нейната същност и границите на характера ѝ се изграждаха наново. Грубите му и нетърпеливи ръце дръпнаха булото ѝ и то се свлече бавно на земята, подобно на мъгла, раздухана от лек ветрец. Той извади фуркетите от дългите ѝ червени плитки и косата ѝ се изля като буен водопад върху гърба ѝ. Де Навар потопа пръстите си в гривата и загреба от този поток, който златисто искреше под лъчите на слънцето. Той изви лицето ѝ към себе си и езикът му разцепи устата ѝ, потъна дълбоко в тази тъмна и влажна пещера, потърси... и намери. Устните на момичето омекнаха и силно се разтрепериха, поддадоха се на натиска и се отвориха, подобно на разцъфваща розова пъпка, от която струи сладък аромат. Езикът му запърха и я прободеше като жилото на пчела, което се забива в кървавочервените листенца на устните ѝ, завладя нейното езиче и започна да пие и да се наслаждава на упойващия нектар...

Даренго се замая от този вкус и аромат, това бе сякаш манна небесна и вино, дар на Небето, съблазняващ всичките му сетива. Не го беше заслужил, знаеше го много добре. Все пак дълбоко в себе си

усещаше, въпреки всичките си съмнения, които не можеше да прогони, че това момиче олицетворява невинност, чистота и светлина. За разлика от него самия, който отдавна вече бе загубил тези качества. Зарадва се и страшно се учуди, че все пак на този свят има същества като Джослин. Не бе предполагал, че ще намери нещо като нея, дори и да имаше хиляда живота. Когато в „Крайт на дъгата“ я видя с ореола на косата ѝ, с ангелското ѝ лице, бледо и прозрачно на светлината на фенера, той веднага бе усетил, че това е жената на неговите мечти, слязла от едно Небесно царство, за което от години вече бе загубил всякаква надежда. Страхът да я загуби го превърна във варварин; инстинктите му придадоха смелост. Ако ѝ оставеше време за размисъл, тя щеше да си спомни за всичко научено в манастира — и всичко това би се насочило срещу него. Отдавна вече бе изпаднал в немилост и не си правеше никакви илюзии. Той бе просто един грешник, който се осмелява да пожелае една светица! Ако не беше толкова сериозно, би се засмял над тази ирония на съдбата.

Учуди се, че Ред е имал такава дъщеря. Ново доказателство за късмета на ирландеца, легендарен като приказното гърне злато на края на дъгата. — Колко добре, че открих истинското ѝ Аз, когато бяхме в мината — помисли си Даренго. *Джослин, ангел и вещица!* Косата ѝ погали пръстите му като коприна. Тих стон се изтръгна от гърлото ѝ и го възпламени. При всяко вдишване нежните ѝ гърди се притискаха до него. Устните му жадно се движеха по нейните и опитваха от предложението му плод — вкусът на маракуя и нар се разтопи в устата му. Той се наслаждаваше без задръжки и жадуваше за още. *Джослин, ангел и вещица, течна злато и мед!* Слънчевата светлина огряваше лицето ѝ отстрани и го превръщаше в позлатена лилия, чиито цветове попиваха целувките му като капки роса. Зелените ѝ очи бяха затворени, а гъстите маслиночерни мигли се бяха разперили като нежни ветрила над бузите ѝ. С поглед и уста Даренго я изпиваше и когато си пое дъх, тя го усети с чувствителната си кожа — издишването му бе един безкраен стон. *Исус си има достатъчно невести! Той, Даренго де Навар, искаше тази!*

Mas vale tener que desear. Да притежаваш е по-добре отколкото да желаеш!

Устните му я изгаряха, проблясваха като мълнии по плътта ѝ, когато той прилепи жарката си уста до гърлото ѝ, изтегли главата ѝ

назад, притисна я към себе си, обхвана я с мускулестите си бедра и ясно ѝ показва колко силно я желае. Изобщо не криеше страстта си. Джослин се чувствуваше замаяна, сякаш бе изпила прекалено много вино, огъваше се в обятията му като парцалена кукла, а страстта, която мъжът събуди у нея и която се плъзна по тялото ѝ като опиат, я направи ленива. Каква власт притежава той и какви магии прилага, за да извика тези чувства у нея? Девојката не знаеше. Междувременно ѝ бе все едно. Няма смисъл да се бори, да го отблъсква, знаеше, че не може да го победи, а в едно скрито кътче на съзнанието си усети опасението, не изобщо не го и желае. Когато Даренго я целуваше и докосваше, сякаш я обземаше лудост, разумът ѝ изключваше, светът се обръщаше с главата надолу, а всичко, за което знаеше, че е грешно, се превръщаше в нещо грандиозно, нещо неизбежно, добро и правилно.

Предателските ѝ ръце отдавна вече сами се бяха склружили около врата му и сега усилиха натиска и го притеглиха към нея, докато устните и езикът му все още налагаха сладката си и опияняваща воля. Те я дразнеха и измъчваха и я караха да изгаря от желание. Джослин простена, когато ръката му се плъзна по-надолу и се долепи през грубия плат на одеждите до гърдата ѝ. Сякаш лек електрически удар бе преминал през снагата ѝ. Той грубо и настоятелно мачкаше плътта ѝ. Изведнъж разпери пръсти и прокара дланта си бавно по настръхналото ѝ зърно. Тази внезапна промяна грабна дъха ѝ. Тя тихо извика и се олюля в ръцете му — една крехка върба, потръпнала под пленителната ласка на първобитен вятър. С въздишка устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ се стрелна навън, за да задоволи жаждата си. Тя се замечта за някое тихо езерце, огряно от слънчеви лъчи... и най-сетне съвсем спря да мисли.

Беше ѝ горещо като в мината и тя не виждаше и не чуваше нищо друго, освен Даренго. В нея съществуваха само копнеж, идец от нощта на времето, събуден от този мъж. От слепоочията ѝ се стичаше пот и напояваше косата ѝ. Подобно на горяща свещ, която излъчва аромат, топлината на тялото ѝ задуши лавандуловия парфюм и примеси женственото ѝ ухание, което той жадно погълна. Там, докъдето двамата сега бяха стигнали, бе знойно лято. Пред тях се разстиляше Градината на любовта, окъпана от златните лъчи на слънцето на Едема. Де Навар зарови лицето си дълбоко в процепа между гърдите ѝ и непрекъснато целуваше зърната им. После наведе

глава все по-ниско по стройната ѝ снага, докато накрая не падна на колене пред нея. Стори му се, че е коленичил на мека зелена трева, растяща на черна плодородна почва, а ръцете му я притеглиха още поблизо към себе си. Внушителната му близост и умелите му целувки и ласки отприщиха извора на мед между бедрата на младата жена и тази сладост я опари. Дълбоко в себе си тя изведнъж се почувствува така празна, че изпита непоносима болка. Инстинктивно ѝ се прииска Даренго да я изпълни и да облекчи страданието ѝ. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му, сякаш водеха собствен живот. Тя искаше... искаше...

И когато отчаяното ѝ желание стана непреодолимо и осезаемо и за Де Навар, езикът му, подобен на малка пчеличка, кацна на мекия хълм в центъра на тялото ѝ и леко го прободде. Само веднъж и то през плата на полите ѝ. При това докосване през снагата ѝ премина тръпка, от която девойката силно потрепери. Тя високо проплака и измъчено се разтресе, понеже колкото и невероятно сладко да беше това ужилване, толкова горчив бе и внезапният му край, по-болезнен и от най-страшната болка и безкрайно жесток, тъй като тя все още го искаше и изгаряше за него.

Във внезапно настъпилата тишина, нарушавана само от шумното дишане и на двамата, Даренго бавно повдигна глава. В замъглените му черни очи, с които той като омагьосан погледна Джослин, проблесна страстта. С ръце обгръщаше бедрата ѝ, а собственото му тяло бе така напрегнато, сякаш бе лъв, който се готви за скок.

— Така ли се чувствуваше и когато Уили те целуваше? — От силното желание, гласът му бе станал дрезгав. Повече от всеки друг път се страхуваше да не я загуби.

Джослин бе така замаяна от случилото се, че известно време изобщо не можа да разбере думите му. И после изведнъж проумя грозното им значение. Значи Де Навар ги е наблюдавал през прозореца на дневната и сега се възползуваше от случая, само защото бе видял постъпката на Уили. *Колко унижително и безцеремонно от негова страна!* Нарочно я е мъчил и я бе повел към един сладък и досега непознат връх на страстта, а след това брутално я бе оставил на сухо, за да я накаже загдето го бе отблъснала, за да я накара да се разкае, че предпочита Уили! Исква да е сигурен, че тя ще разбере какво могат да ѝ предложат двамата мъже...

Слепешката момичето посегна да удари Даренго; мразеше го и искаше да го нарани също така силно, както той бе успял да нарани нея самата. Всъщност не познаваше чувството да го ненавижда и да не се интересува от него, но срамът, мъката и ядът така я завладяха, че тя дори не се замисли за мотивите си. И въпреки, че той бе коленичил пред нея, атаката ѝ бе безполезна. С лекота мъжът хвана китките ѝ във въздуха, скочи с едно-единствено бързо и елегантно движение на крака и я задържа, когато тя изпадна в паника и поиска да се отскубне. Нямаше възможност, нямаше смисъл! Даренго безпощадно притегли тялото ѝ до себе си и го хвана в железните скоби на ръцете си. Дланта му се зарови в косите ѝ и издърпа главата ѝ назад, като че ли искаше да предприеме нов щурм срещу сетивата ѝ.

— Мразя те! — изсъска девойката и се опита да се измъкне от прегръдката му.

— Не вярвам, сладуранче мое! — Очите му и усмивката, която не достигна до тях, така ѝ се подиграваха, че тя отново усети непреодолимото желание да издраска лицето му. Изобщо не знаеше, защо се държи така грубо и защо непременно иска да го нарани. Та нали по-рано смяташе да отдаде живота си на Църквата? А сега душата ѝ бе завладяна от Сатаната!

— Отговори ми най-сетне, по дяволите! — разтърси я Даренго грубо и усмивката изчезна от лицето му. — Така ли се почувствува, когато Уили те целуваше?

Очите на момичето бълваха искри и то гордо повдигна глава. Упорито отказа да даде отговор на въпроса, беше ѝ все едно дали ще я удари. Но в следващия момент той се засмя кратко и злорадо:

— Бедната ми, заблудена глупачка! Та не разбираш ли, че той изобщо не иска теб, а дела на баща ти от „Крайт на дъгата“?

— А ти... ти Даренго, какво искаш? — отвърна тя на въпроса му с въпрос.

— Теб! — отвърна той грубо и добави нахално: — Но в съзнание!

Джослин пребледня, бученето в ушите ѝ бе така ужасно, че тя отчаяно се замоли да не изпадне в несвят.

— Лъжи! Най-безобразни лъжи! — извика тя ядосано и се разтрепери като трепетлика в ръцете му. — Ти си тоя, който иска да

притежава дела на татко, а не Уили! И колкото и да ми загатваш непрекъснато, пак няма да ти повярвам, че... че наистина си... че...

— Че съм те изнасилил?

— Да.

— И защо не, Джоси? — присмя ѝ се Даренго. — Смяташ ме за способен да убия баща ти. Защо тогава да се плаша от едно изнасилване?

Момичето си замълча. След малко Де Навар продължи:

— Уили не те обича и няма да те иска вече, ако разбере какво съм ти отнел, пък и макар това да би му дало дела на баща ти от златната мина. Прекалено е горд и взискателен!

Това хич не отговаряше на истината. Гришъм бе преспал с достатъчно проститутки и никога не бе обръщал внимание на девствеността, иначе не би могъл и да се влюби така във Виктория. Но Даренго знаеше, че Джослин няма представа за тези неща. Това бе единствената му надежда.

— Лъжеш се — настояваше тя и не искаше да признае онова, от което тайно най-много се страхуваше. — Дълбоко се лъжеш! Уили ще знае, че това, което си ми сторил, не е станало по моя вина и няма да ме обвинява за него. Той не е като теб. Той е всичко, което ти не си — изискан, добър и честен и...

— Така ли? — Сатанинската му черна вежда отново се повдигна цинично, а устните му се разтеглиха. Последва нов, по-суров удар, макар че мразеше камшика, който използваше и ненавиждаше себе си, че го прави. — Затова ли дойде днес направо при теб, още затоплен от леглото на любовницата си?

Ако беше я ударил в действителност, нямаше да я заболи толкова силно. Цялото ѝ тяло замръзна като ледена шушулка. Очите ѝ се превърнаха в дълбоки езера, в които се оглеждаше болка и коленопреклонна молба. Тя с ужас го погледна.

— Не! Не е вярно! Не може да бъде! Лъжеш ме, както ме и лъжеш за всичко останало! Няма да те слушам повече! Разбра ли? Не искам да чуя нито дума повече!

За момент Даренго съжали като видя колко дълбоко я е наранил, но след това отново се сети за устните на съперника си, за ръцете и тялото му, с които най-напред се принасяше в жертва на олтара на

Виктория, а после мърсеше Джослин. Без да му мигне окото той продължи:

— Виктория и той сигурно сега се заливат от смях...

— О, не! — проплака младата жена, въпреки че в същата секунда прозря грозната истина. Поне в това не я лъжеше.

Като в сън пред вътрешния ѝ поглед се заниза всичко, което се бе случило преди няколко часа в заведението на Джон Бест — как присвояващо бе сложила красивата вдовица малката си бяла ръка на рамото на Гришъм, как бе отхвърлила назад кафявата си коса и го бе погледнала с пламтящи тъмни очи, как плътните ѝ червени устни се бяха разтворили в загадъчна усмивка, как Уили не можеше да откъсне поглед от нея, как я бе погълнал с очите си, в които все още си личеше спомена за тяхната любовна игра. Трябва наистина да са умрели от смях, заради иронията на съдбата, принудила го да се занимава с някаква си монахиня. Виктория сигурно е твърдо убедена, че няма от какво да се страхува, Джослин за нея не представляваше съперница. Вдовицата я бе наблюдавала с коварните си кафяви очи и вероятно бе забелязала всичките недостатъци на младото момиче. При това болезнено прозрение Джослин отново се почувствува прекалено безпомощна и недодялана, за да се мери с други жени, усещаше, че мястото ѝ не е тук. *Да не забравите само интимната вечеря, на която ви каня в петък вечер в Телър Хауз, за да приемем Джослин както подобава в нашите редици!* — бе казала Виктория, а устните ѝ се бяха разтеглили в присмехулна усмивка, която сега болезнено намираше своето обяснение. *Разбира се, че ще дойдем* — бе отвърнал Уили, а усмивката му отговаряше на тази на вдовицата. Сигурно си е представял как води една монахиня на вечеря, на която домакиня е любовницата му, как я слага да седне на масата на любовницата си и как ухажва една монахиня, която струва теглото си в злато, а след това как ще спи с любовницата си и ще крои планове как да ѝ угажда с парите от дела на баща ѝ от „Крайт на дъгата“. Сега чак Джослин разбра, защо целувката на Уили изобщо не я трогна и разпали. Както и Антоан преди това, Гришъм не изпитваше никакви чувства, просто нямаше какво да ѝ даде. За него тя представляваше само начин да постигне целта си. Ако се оженеше за него, той вероятно би се развел, още щом напипа с алчните си пръсти наследството ѝ. Без съмнение той е саботьора и убиеца от „Крайт на дъгата“.

Да, сега вече можеше да го обвини в това, макар че преди не го вярваше. Сляпо и глупаво се бе доверила на добрите му обноси, които сега я отвращаваха, и за които го проклинаше. Даренго я бе нарекъл „бедна заблудена глупачка“ и тя наистина бе точно това. Смъртта на баща ѝ беше разбила докрай целия ѝ мироглед, сякаш татко ѝ бе го взел в ръка и нарочно го бе хвърлил от високо, за да го разруши. И така всичкото зло, за което тя тайно се страхуваше, че е скрито някъде дълбоко в нея и само чака да излезе извън манастирските стени, се струпва отгоре ѝ. Чувствуваше се така развълнувана, че вече не можеше да различи доброто от злото. Не знаеше на кого да вярва и към кого да се обърне, изглежда се бе лъгала жестоко във всички, може би дори и в Даренго.

В очите ѝ проблеснаха сълзи, когато си помисли само каква бъркотия бе предизвикала. На нищо не беше способна и нищо не заслужаваше. Господ я е съдил и е решил, че е прекалено похотлива. Поради тази причина Той се бе отказал от нея, бе отхвърлил и я бе предоставил на Дявола!

— Не плачи, querida! — Сатаната разговаряше с нея, понеже грешно бе разбрал причината за сълзите ѝ. Странно, гласът му бе учтив почти гальовен. — Не плачи! Уили не заслужава, никога не е заслужавал.

— Сега вече и аз го зная... О, предполагам, че пак се проявих като глупачка, като голяма глупачка — проплака девойката. — Не знам вече на кого да вярвам. В него имах доверие! Смятах го за джентълмен. Бях готова да се омъжа за него, за да почета паметта на татко и за да последвам завещанието и последната му воля.

— Значи Ред е означавал много за теб, така ли? — запита Даренго и изведнъж тялото му се стегна и се напрегна като вълк, който е по дирите на плячка. С нетърпение очакваше отговора ѝ.

— Разбира се! Обичах го. От все сърце. — Сълзите ѝ се стичаха като дъжд от оловносиво небе. — Той беше мой баща и след като почина мама, той бе единственото, което някога съм имала. Повярвай ми! О, Даренго! Какво ли не бих дала да можех да го видя още веднъж! Дори и сега, след толкова време, не мога... все още не мога да повярвам, че той наистина е мъртъв. Знаем, че звучи странно, може би и налудничаво, но понякога имам невероятното чувство, че все още бди над мен и чака, за да види как ще реагирам на последното му желание.

Знам много добре, че винаги се е стремил да прави това, което е смятал, че е най-доброто за мен, за което е вярват, че ще ми даде чувството на безопасност, което ще ме направи щастлива...

— Аз бих могъл да ти дам това чувство, *querida*. Аз бих те направил щастлива — гласът му бе приглушен и дрезгав, защото желанието отново се събуждаше у него и изместваше дразнещата тревога, че Джослин все пак е лъжкиня и измамница, съучастница на баща си.

— Откъде... откъде си толкова сигурен? — попита тя и леко потрепери, когато едната му ръка нежно и внимателно изтри сълзите от лицето ѝ, преди устните му да докоснат нейните, които все още бяха подути и напукани от предишната му атака.

— Кажи ми, че ще бъдеш моя и ще ти покажа, Джоси!

— Това... това предложение за брак ли е, Даренго? — Девојката се измъчваше от подозрения и се обърка съвсем при тази представа. Страните ѝ се зачервиха, сърцето ѝ се разтупа по-бързо. Мисълта да се предаде в ръцете му завинаги я плашеше... но някъде дълбоко в нея се размърда тайното желание да познае и най-скритите дълбини на страстта, която той бе възпламенил. Толкова силно я се искаше, че цялата ѝ същност се стремеше към това, да стане истинска жена. Да има дом. Съпруг. Деца.

— Предложение за брак ли? — Де Навар се разсмя и цялата му нежност изведнъж изчезна. От подозрението, надвило отново съзнанието му, очите му станаха твърди и проблясваха ядосано. — Ще ти се, нали? Но не, сладурче, не това исках да ти предложи. Не ти ли казах вече достатъчно ясно, че не съм мъж за женене?

Когато чу тези долни и подигравателни слова, Джослин бе обзета от такава паника и такъв гняв, че имаше чувството, че цялата ѝ енергия за живот изтича от нея. Не можеше дъх да си поеме, очите ѝ се разшириха като на животно, изпаднало в шок от уплах, а ноздрите ѝ започнаха силно да треперят. Силните усещания я накараха да потръпне и тя отчаяно се опита да се отскубне от обятията му. И когато разбра, че не може да избяга, отвори широко уста, за да извика, да изкрещи целия си ужас и да го наругае, но още преди да е изрекла и дума, Даренго запечата устните ѝ с целувки я накара да млъкне.

— Не, не викай! — изръмжа той през зъби и така брутално се впи в устата ѝ, че ѝ се зави свят и тя безпомощно се отпусна назад. —

Няма да ти помогне, заричам ти се. А ако само искаш да ми кажеш колко дълбоко съм те обидил, пести си дъха! Откъдето и да погледна, ситуацията си остава безизходна, *querida*. Дори и да бях поискал ръката ти, ти пак щеше да си помислиш, че всъщност искам само да се добера до наследството си! Ето, виждаш ли колко са перверзни жените, а аз нямам намерение да ме правят на палячо! Така поне можеш да си сигурна, че искам *тебе*... наистина те искам и то много, каквото и да ми коства това. И ще те получа! — За момент той замлъкна, за да позволи на думите си да достигнат съзнанието ѝ. След малко хапливо продължи: — Порасни най-сетне, Джоси! Това тук е истинския свят! Става дума за теб и мен срещу Уили и Виктория, освен ако ти не изпитваш изгарящото желание да станеш *негова*, а не моя метреса! — Дори само мисълта за това го подлуди и го направи жесток.

— А когато мине годината, която татко определи в завещанието си, а аз не съм се омъжила, Нел Тиерни ще си построи най-големия театър в целия щат Колорадо. И какво ще стане после? Какво ще стане тогава, Даренго? — извика девойката, която го ненавиждаше дори в момента, в който младото ѝ тяло реагираше на настойчивите му устни и на обгръщащите я ръце.

— До тогава бих могъл да реша, но само ако *аз* го желая и ако *ти* все още ми харесваш, все пак да се оженя за теб — отвърна ѝ той арогантно. — Но ако го сторя, то ще е по *мое* собствено желание, а не заради други причини! Дотогава никой няма да ме принуди да правя нещо насила и никой няма да ми вдига мизата, дори и ти, колкото и силно да те искам! — Устата му отново се залепи за устните ѝ, разбърка мислите ѝ, съкруши цялата ѝ съпротива и направо я застави да се вкопчи пряко волята си в него, сякаш той бе единственото сигурно нещо в този нестабилен свят, който се клатушкаше и се въртеше така бързо в кръг, че ѝ се зави свят. След малко мъжът повдигна глава. Дишаше на пресекулки, а очите му бяха станали непроницаеми, макар и около устните му да играеше доволна усмивчица. — Бъди моя, *querida*! Желая те. Знаеш го много добре, и аз го знам. А и двамата сме убедени, че ти само отлагаш неизбежното, когато ме отбягваш.

— Не! — прошепна Джослин и силно се натъжи, защото се чувствуваше така безпомощна. Знаеше, че думите му отговарят на истината. — Мразя те! Мразя те!

Той пак се засмя, тихо и кратко. Девојката потръпна.

— Струва ми се, че дамата прекалено гневно протестира — подигра ѝ се Де Навар. — Сладурче, аз не съм търпелив човек. Въпреки това съм готов да ти дам малко време, за да се примириш със съдбата си. Да речем... един месец. И ако и след това не можеш да решиш, ще видиш какво ще стане! Предупреждавам те, че ще предприема всяка крачка, която смятам за нужна, за да разнищя цялата тази история с „Край на дъгата“ до край. Разбра ли? Схвана ли го? — Той грубо я разтърси.

— Да — промълви момичето, без само да знае какво казва. Сякаш през мъгла проумя, че е в опасност. Сега вече имаше само един възможен изход...

— Тогава отвикни да... — начена Даренго и очите му строго засвяткаха от желание и защото се забавляваше. Много добре видя как страхът се появи в погледа ѝ. — ... отвикни да се целуваш с Уили! Гарантирам ти, че в моите прегръдки ще изпиташ много по-голямо удоволствие. Би трябвало вече да ти е станало ясно, че не обичам да си правят шеги с мен, особено когато се отнася до неща, които... които ми принадлежат. Що е мое, си го задържам за себе си и никой няма да ми го вземе. Едно време Уили ми беше приятел. Затова не бих искал да го застрелвам. Ще простя днешната случка, но ти имай грижата тя никога да не се повтори! Няма да те делия с никой друг мъж, querida! Ясно ли ти е?

— Да — промърмори Джослин с разтуптяно сърце.

Около устните на Даренго играеше ядовита усмивчица, очите му бяха станали твърди и проникателни, а цялото му лице издаваше напрежението му. Беше съвсем ясно, че всяка негова дума е като заплаха. Девојката потрепери от страх.

Той я целуна още веднъж, този път дълго и страстно, а ръцете му отново легнаха върху гърдите ѝ и сладострастно ги погалиха, сякаш тя вече му принадлежеше и имаше право на това.

— Помисли си само, какви прелестни удоволствия изпускаш, ако се забавиш много-много с решението си, Джоси! — захили се той, когато я пусна.

Мъжът с радост забеляза, че момичето срамежливо бе свело поглед, бледите му страни се бяха изчервили, а ръцете му трепереха и

се заплитаха една в друга както малка птичка пърха с криле, щом попадне в мрежа. Задоволен, Де Навар си тръгна.

[1] Querida (исп.) — Скъпа. — Бел.пр. ↑

[2] Por Dios (исп.) — За Бога! — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В продължение на повече от три месеца Джослин си бе втълпявала непрекъснато, че ненавижда Нел Тиерни. Но в този късен следобед, когато седеше и пиеше чай с актрисата в дневната стая на госпожица Хати, тя учудено установи, че изпитва желанието да изплаче цялата си мъка пред тази жена, била толкова близка на баща ѝ. Макар и да познаваше Нел прекалено бегло, девойката усещаше със сигурност, че приятелката на татко ѝ няма да я гълчи, ако ѝ каже всичките си тайни. Напротив, предполагаше, че Нел като жена с голям житейски опит би могла да ѝ даде много полезни съвети, а тя наистина се нуждаеше от тях.

И въпреки това Джослин не каза нищо, а Нел не искаше да я обиди и да се издаде колко много знаеше за миналото на това момиче. Актрисата се държеше резервирано, защото не искаше да навлиза прекалено директно зад учтивата, но доста изкуствена фасада на техния разговор.

Преди пристигането ѝ Даренго си бе отишъл току-що. Когато го видя да излиза — мъжествена осанка, пращяща от магнетизъм и стръвнишка нападателност — Нел си отдъхна, че Ред е на легло в къщата ѝ на Спринт Стрийт и не може да се помръдне. Лекарят бе наместил счупения му глезен, а старият ирландец все още се кълнеше, че ще убие Де Навар.

Предишният ден актрисата много разумно бе отказала да изпълни нареждането на Сиймъс О'Рурк да тръгне незабавно за „Краят на дъгата“, за да отърве дъщеря му от лапите на подлия му съдружник. В момента се тревожеше повече за Ред, отколкото за непоправимото зло, случило се на щерка му. Нямаше смисъл да се затваря портата на конюшната, след като конят бе вече откраднат, а също така бе и безсмислено да обвинява бащата, който се упрекваше повече сам, отколкото самата Нел би могла. Каква полза щеше да има, ако принуди Даренго да проговори и да признае низкото си деяние? И затова актрисата прецени, че трябва да действа умно и предпазливо. Освен това тя знаеше що за тип е Де Навар, но все пак не можеше да

повярва в яростните обвинения на Ред, че бил саботьор и убиец, камо ли, че брутално е изнасилил Джослин. Така тя реши най-напред да добие представа за това как стоят нещата в действителност, преди да поеме по категорично нов път и да съобщи на Даренго не само, че Ред е все още жив, но и че иска да му види сметката при пръв удобен случай. Знаеше много добре, че Де Навар ще се защитава, ако някой го предизвика, особено ако обвинението не е справедливо. Той си служеше далеч по-добре с огнестрелни оръжия, отколкото Ред, а Ред бе нейн мъж. Не можеше да допусне да се излага необмислено на опасност, дори и заради детето си!

Нел наблюдаваше сега прекрасното лице на Джослин, което леко се изчервяваше, и бе много доволна, че се е водила по здравия си разум и се е въздържала, а не е послушала убийственото настроение на Ред, особено след като бе разбрала за злополуката с вагонетката в „Крайт на дъгата“. Ако познаваше поне малко хората, а в това нямаше никакво съмнение, Даренго при излизането си от къщата изобщо не изглеждаше на мъж, който току-що е задоволил плътските си желания. Напротив, приличаше на човек, чиято страст бе разпалена прекалено много. А дъщерята на Ред, въпреки всичките й очевидни тревоги, нямаше вид на жена, принудена преди малко да пожертвува добродетелността си. Ако Де Навар вчера не се е поколебал да я изнасили, защо днес да не го е повторил? Джослин изглеждаше малко разсеяна, сякаш току-що е оправила косата си и сложила булото, но това бе всичко. Освен това, ако Даренго я бе насиллил преди малко, нали щеше да вика за помощ?

Не, просто я е целувал, заключи Нел развеселена. И вчера и днес я е целувал, но едва ли е сторил нещо повече от това, макар и да би го направил с голямо удоволствие. А девойката се е целувала и преди, когато е бягала от манастира, за да се среща с онзи долен французин. Ах, как ми се ще тя да преодолее себе си и да ме хареса, да ми има доверие! Но няма да е разумно да настоявам! Най-сетне разчупихме ледовете между нас, чак днес. Но по-добре късно, отколкото никога! Няма да правя нищо, което да попречи на сближаването ни...

Ако Нел предполагаше, че точно в този момент Джослин изгаряше от желание да сподели с някого най-съкровените си тревога и страхове, щеше сигурно да настоява младото момиче да го стори, би намерила и подходящите думи, за да върне на девойката вътрешното й

спокойствие. Но актрисата не знаеше, а Джослин си мълчеше, макар и да черпеше голяма утеха от веселото лице и приятния нрав на събеседничката си. Тя бе я накарала да си полегне след вчерашната злополука, бе нагласила възглавниците, наляла чая и подредила сладкишите в чинийки. Разговорът вървеше непринудено и всичко това се отрази много благотворно на девойката. И понеже другата жена говореше почти през цялото време, Джослин можеше мислено да се отдаде на обезпокояващите я случки от двата последни дни. Трябваше да премисли и настоятелното желание на Даренго да я направи своя любовница.

Затова и със закъснение разбра, че разговорът е взел обрат и че Нел сега ѝ говори за сериозни неща.

— Искам да знаете едно, Джослин — рече актрисата. — Нямам ни най-малък интерес да притежавам дела на баща ви от „Краят на дъгата“. Още по-малко сега, когато в Сентръл Сити предстои и без това строеж на опера. Затова искрено се надявам да се решите и да се омъжите за Уили или Даренго, а не да се връщате в манастира в Бостън. Бих искала да ви дам няколко майчински съвета, ако ми разрешите, разбира се. Баща ви и аз бяхме толкова близки, че трябва да призная, че се чувствавам отговорна за вас, почти като майка. Омъжих се много млада и скоро след това съпругът ми почина и ме остави без пукнат цент. Станах актриса, за да си изкарвам хляба... но може би вече знаете всичко това? Както и да е... По-късно бях така заета с театъра, че, разбирате ли, не исках да се омъжвам повторно... и затова нямам и деца, макар винаги да съм си мечтала за дъщеря... Е, да... — каза Нел и поклати глава при спомена за странната си съдба — ... но това не води до нищо, нали така?

Млъкна за момент, за да подреди мислите си и за да си припомни подозрението на Ред, че Даренго знае, че той е още жив и поради това няма намерение да се жени за Джослин. Разтревожена и с бръчки на челото, актрисата продължи:

— Искам да ви кажа следното. Според условията, определени от баща ви в завещанието, вие имате една година докато вземете решение. От тези дванадесет месеца е изтекла едва една малка част. Изчакайте да опознаете по-добре Уили и Даренго и ако един от двамата наистина ви предложи брак, помислете много добре, преди да се обвързвате. Веднъж омъжена, вие ставате изцяло собственост на мъжа си и няма

да имате никакви собствени права. Моля ви, не бива да мислите, че трябва прибързано да се задомявате, само заради наследството. По-късно може и да съжелявате. Помнете, че и най-почтените мъже понякога имат непочтени желаниа, когато става дума за жени. И не забравяйте нито за момент, че един от двамата ви кандидати е саботьорът от „Крайт на дъгата“, а може би и убиеца на Форбс. Не бива да им се доверявате! Сърцето на жената обаче е глупаво и наивно и понякога не се вслушва в съветите на приятели и в собствената съвест. Много често това води до провал! Но ако в следващите месеци се влюбите в един от двамата, трябва да знаете, че това, което се случва между един мъж и една жена, може да бъде най-естественото и най-прекрасното на този свят, да, *би трябват да бъде така!* Няма защо да се страхувате от това или да се срамувате, макар и добрите сестри в манастира да са ви казвали противното. Но те не са невести на земните мъже, а на Исус Христос. Господ не е създал мъжете и жените само да се обичат, а и за да изпитват удоволствие един от друг. Имайте доверие в инстинктите си, Джослин! Трябва да сте сигурна, съвсем сигурна, че мъжът, когото изберете, наистина заслужава това, което вие ще му дарите!

Нел изведнъж прекъсна думите си, понеже усети, че засега не би могла да разкаже повече на младото момиче, без да го шокира.

— Това е всичко, което исках да ви посъветвам — каза тя малко по-късно. — Трябва само да допълня, че ми е съвсем ясно, че в сърцето ви не бих могла да заема мястото на майка ви, която изобщо не желая да заместя или да изтласкам, но искрено се надявам вие да виждате в мое лице винаги една приятелка, пък макар и само в памет на баща ви. Можете да се обърнете към мен и да разчитате на помощта ми винаги, когато ви се наложи!

— Благодаря ви, Нел — отвърна трогнатата Джослин и си помисли, че актрисата всъщност бе съвсем различна от това, което пишеше баща ѝ в писмата си. Възможно ли беше, самата тя да бе разбрала погрешно думите и завещанието на татко си, поради собствената си несигурност и страховете си? Може ли да си е съставила лошо мнение за Нел, без да има причина за това? В такъв случай би трябвало да ѝ се извини. Но как? Освен това не се чувствуваше много добре в компанията на актрисата и не искаше да ѝ

се довери, макар и да изглеждаше, че тя предполага от какъв род са тревогите ѝ.

Какво ли си мисли за мен? — зачуди се Джослин и разбра, че страшно ѝ се иска да се сприятели с Нел. Но как да ѝ признае глупостта и безбожността си, без тя веднага да си помисли лошо за мен?

За да не скъса нежната нишка, която се простираше между тях, девойката предпочете да размисли най-напред насаме със себе си. Както често ѝ бе казвала преподобната майка Мария, Господ никога не би стоварил прекалено тежък товар на плещите на своите чада.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Без дори и да я отвори, Джослин знаеше какво се намира в голямата кутия, увита с кафява хартия. Преди няколко минути я бяха донесли за нея. Знаеше за съдържанието, защото към пакета имаше и една бележка, която девойката поглеждаше отново и отново, сякаш думите бяха отровни змии, родени от змията в Райската градина. *Носи я, ако имаш достатъчно смелост!* — пишеше на простата бяла картичка. Подписана бе с „Даренго“.

В кутията бе зелената рокля от витрината, усещаше го с всяка фибра на тялото си. Той иска да я изкуши да свали монахинските си одежди и да носи една предизвикателна рокля, купена от него, сякаш вече му бе станала метреса. *Няма да го направя!* — реши тя. Ще върне кутията неразтворена обратно. Но след малко се сети за всички елегантни дами с техните тоалети от Уърт и бижута, които щяха да бъдат тази вечер в Телър Хауз, сети се за Виктория — една сирена в дрехи на вдовица, изпълняваща ролята на домакиня на интимната вечеря, „за да приемем Джослин както подобава в нашите редици“. Ето защо момичето се превърна в една нова Пандора и разтвори пакета, от който се изсипаха метри блестящо зелена греховност. Даренго бе купил дори и подходящо наметало и копринено бельо с дантели, толкова фино и прозрачно, че девойката се уплаши при мисълта, че ще облече нещо такова. Изчерви се, защото знаеше как Де Навар е избирал всичко това — държал е всяко нещо в ръка и си я е представял. *Ах този мошеник, мразя го!*

Няколко часа по-късно вече не беше толкова убедена в това.

Коприната привлекателно и нежно обгърна тялото и погали кожата ѝ. При всяко движение тя шумолеше, а тънките златни нишки проблясваха като фина паяжина с капки роса по нея, огряна от сутрешното слънце. Златото на роклята подчертаваше златните петънца в зелените очи на Джослин, които тя досега не беше забелязала, правеше ги по-зелени и по-впечатляващи. Тя ли беше жената, която я гледаше от огледалото? Почти не го повярва. Леко наклонените ѝ очи нали не бяха чак толкова по-тайнствени, не гледаха

с такава жар? А устните ѝ, и те ли са наистина така плътни и страстни? Шията, раменете и гърдите ѝ бяха така бели и разголени, че чак дъх не ѝ остана! Каква безсрамна гледка всъщност!... Каква очарователна гледка! Като келтска богиня, родена от бялата пяна на зеленото море, в което се оглеждат хиляди златни звезди, а бакъреночервената ѝ коса бе като водопад от преливащи къдрици! Големите златни обеци висяха тежко на ушите ѝ. Бяха много впечатляващи, предавани в майчиния ѝ род от поколение на поколение, и представляваха единствените бижута, освен дървеното разпятие, които Джослин притежаваше. Нямаше нужда от други накити. За пръв път в живота си тя осъзна собствената си красота. Видя тялото си и разбра какво харесва Даренго и защо така силно я желае. При тази мисъл потръпна от страх... но и от възбуда. Не беше вече предишната Джослин, монахинята завинаги бе изчезнала — това бе повече от ясно. Леко натъжена тя съжали за изгубените младост и добродетел. На тяхно място сега стоеше една непозната, студена и леконравна, мечтаеща за отмъщение и гибел!

Довечера Виктория Стенхоуп Хютън няма да я гледа с тази котешка усмивчица! А Уили Гришъм няма да вижда в нея една бедна малка глупачка. И най-важното бе, че Даренго де Навар няма да може да ѝ погоди някои от своите номера тази вечер. Вместо това тя ще го мъчи и той ще страда — както той я бе мъчил и както тя самата бе страдала! Ще му се присмее в лицето за всички подлости, които ѝ е сторил и за малкото, което след това ѝ бе предложил.

Ще съжالياва, че е отнел девствеността ѝ, без да ѝ даде в замяна брачната халка!

Когато чу енергично почукване на входната врата, последвано от високи гласове във вестибюла, Джослин закопча наметалото около врата си, сложи ръкавиците и взе чантичката в ръка. Хвърли последен поглед в огледалото и решително повдигна брадичка. От зелените ѝ очи струяха искрици, страните ѝ бяха леко зачервени. Тази вечер ще има война и тя се беше подготвила! С шумоляща рокля се спусна по стълбите и спря по средата, очаквайки да види долу Уили, който още не знаеше, какво бе научила тя междувременно за него.

Беше Даренго. С голямо удоволствие девойката забеляза как черните му зеници се разшириха щом я видя, а след това се стесниха съвсем, докато той шумно си поемаше дъх.

Джослин се наслаждаваше.

Ах ти, вещице и ангел! — си рече Де Навар и я пожела, както не бе пожелавал никоя жена през целия си живот.

Бе дръзнала значи да облече роклята... Дълбоко в себе си Даренго бе убеден, че ще го стори, но не предполагаше, че той самият ще реагира така силно. За пръв път от много години сърцето му биеше като на ученик при първа среща с момиче. Неочакван трепет премина през цялото му тяло, ноздрите му се разшириха. Слабините му се изпълниха със страст и желание. Искаше му се да я повали там, където бе застанала, и да я обладае! Изруга наум, сви юмруци и се убоде на тръните на бялата роза, която държеше в ръка. Изненадващата болка дори го зарадва, защото отвлече вниманието му в друга посока. Отново въздъхна дълбоко и се приближи с една крачка към стълбата.

Да те вземат дяволите, Ред! Сатана! Как може да създадеш такава вещица! Дано вечно да се пържиш в Ада, загдето ни я прати!

Сега, вече прекалено късно, Даренго разбра, че може би е било грешка да ѝ подарява роклята. Жената, застанала пред него, не беше вече напласената монахиня, а отмъстителен ангел, готов на всякаква битка. Самият той ѝ бе дал оръжието в ръка — стана му ясно, че тя ще го използва. Но въпреки съмненията, интересът му към този ангел се засили още повече. С удоволствие приемаше всяко истинско предизвикателство и ако продължаваше да я желае така силно, тя сигурно ще се окаже опасен противник — в случай, че все още иска да се омъжи. Брачно или смъртно ложе... Даренго не смяташе да легне в нито едно от тях.

Отмъщението е нож с две остриета — установи Джослин докато наблюдаваше мъжа. Не го бе виждала така добре изглеждащ, както сега. Току-що окъпан и избръснат, влажната му още коса блестеше, а в този прекрасно скроен черен копринен костюм, черно-бялото елече и скъпата бяла риза с жабо, бе просто пленителен. Външният му вид се допълваше от тясна черна вратовръзка и сребърни маншети, сребърна верижка за часовник и украсен кобур за револвер, който тя никога не бе виждала на него. Носеше и фини сребърни шпори. В едната си ръка държеше една бяла роза, която ѝ поднасяше.

— Уили за съжаление е възпрепятствуван — обясни той с коприненомек глас, от който косъмчетата на тила ѝ се изправиха. — За нещастие едно от колелетата на колата му се счупи. — Това си бе чиста лъжа, знаеха го и двамата, а сигурно и самият Гришъм.

Евтин трик — си рече Джослин, застанала все още на стълбите.

Трябваше да осакатя и коня му — си помисли пък Даренго, вдигнал към нея глава.

— Моли да ти предам, че много съжالياва, но не може да дойде да те вземе. Ще ни чака в Телър Хауз.

— Тогава да не закъсняваме — отвърна девойката хладно. Слезе по стъпалата, пое розата от ръката му и повдигна ухаещия цвят към носа си.

Де Навар ѝ отвори вратата. Навън бе тиха пролетна вечер, духаше лек и сладък вятър, обещаващ лято и дъжд. Луната блестеше като бисер на небето, черно като кадифе, осеяно с мънички диаманти. Под тази корона със скъпоценни камъни върховете приличаха на заспали крале. Даренго ѝ помогне да се качи в колата и седна така близо до нея, че тя усети с тялото си неговата близост. Той цъкна с език и подкара конете, каретата тръгна в тъмнината и само копитата на животните, чаткащи по паветата, нарушаваха тишината. Нощният вятър пееше тиха мелодия, на която листенцата на розата в ръцете на Джослин пригласяха с леко шумолене. *И тази роза е като всичко останало, има си тръни* — помисли си тя. Не ѝ беше до сладкия аромат, усещаше само тръните.

Не разговаряха, просто изглежда нямаха какво да си кажат. Може би трябваше да благодари за роклята, но не го стори. Това не беше подарък, а предизвикателство... а дали не бе и подкуп? *Но няма да се продам за цената на една нова рокля!* — закле се девойката. *Ако Де Навар си мисли нещо друго, ще се увери бързо в обратното.*

Скоро стигнаха до кръстовището на Еврика и Пайн Стрийт, където се намираще празнично осветеният четириетажен Телър Хауз, подобен на величествен замък. Сградата може и да не беше така изискана като някои бостънски къщи, но между Чикаго и Сан Франциско нямаше друга подобна. Барът „Елевейтър“^[1], смесица между кръчма и билиардна зала, бе украсен с няколко красиви класически фрески, дело на един английски художник. Телър Хауз притежаваше и една очарователна зимна градина, изпълнена с безброй цветя в саксии, по специални дървени решетки се виеха пълзящи растения и разпръскваха приятен аромат. Целият хотел бе обзаведен много стилно, явно притежателите му не бяха скъпили парите си, за да

докарат всички дребни модни вещи на удобството — на стойност двадесет хиляди долара — чак в Скалистите планини.

Виктория бе наела за вечерята едно малко, интимно помещение. Портиерът посрещна Даренго и Джослин и ги заведе там. Вдовицата и Уили бяха пристигнали преди тях. За момент те безизразно погледнаха младата жена, без да я познаят. За голямо удоволствие на момичето в лицата им се отрази шок и недоверчивост, когато най-сетне разбраха кой е застанал пред тях. Виктория побледня, усмивката изчезна от лицето ѝ, а Гришъм имаше почти същата реакция като Даренго, но се учуди още повече, когато Джослин бавно разкопча наметката си и позволи на Де Навар да я свали от голите ѝ рамене. Чак сега се показва смелото деколте.

— Но това е нещо съвсем различно от обичайните ви монахински одежди, Джослин — проговори вдовицата с глас, който несъзнателно прозвуча пронизително и остро. Беше изненадана и ядосана, че вижда съперницата си в съвсем нова и неочаквана светлина. Изведнъж съвсем реално си представи как изпуска Уили Гришъм. Думите на Даренго, че в края на краищата може да се окаже, че е застанала на погрешната страна, отново отекнаха в ушите ѝ.

— Да, наистина, това не са обичайните ми одежди, Виктория — отвърна сухо момичето в момента, когато Де Навар се обърна, за да закачи връхната ѝ дреха на месинговата закачалка. — Но за съжаление тази седмица получих писмо от игуменката на манастира, в което ми съобщава, че Светата обител скоро ще бъде принудена да затвори портите си поради финансови затруднения. И тъй като тези новини, както и завещанието на баща ми, вече не ми позволяват да положа и последния обет, сметнах за най-разумно да сменя одеждите на послушница със светски дрехи.

Тя не спомена, че е получила зелената рокля от Даренго, но и не знаеше, че Виктория вече е осведомена за всичко. През деня вдовицата бе посетила модистката, за да си прибере няколко рокли и шапки от миналия сезон, които бе дала да се прекроят, с надеждата, никой да не разбере, че не са нови. Срамуваше се ужасно за тази пестеливост, за която проклинаше покойния Форбс, и се стресна, когато най-неочаквано в магазина се появи Даренго. Точно в този момент шивачката опаковаше нещата ѝ. За секунда тя се уплаши, че той ще познае старите ѝ дрехи, въпреки направените промени. Очакваше

някоя хаплива забележка, но нервите ѝ още повече се изопнаха, защото той можеше да се чуди какво я кара да прибегне до такива мерки на пестене. Можеше да разбере истинските причини и това би имало катастрофални последствия. Толкова бе развълнувана, че едвам успя да се държи учтиво. Но тъй като тя рядко бе учтива с Даренго, това явно не му направи особено впечатление, а и не разбра, че нещо не е наред. Не направи забележка за поправените дрехи. По-скоро го интересуваше роклята от витрината и нареди да му я покажат. Тогава Виктория още не се бе запитала за кого ли я купува, но сега вече знаеше. Разбра с абсолютна сигурност, че не иска да дели Уили с друга жена.

Уили и Даренго така се бяха втреничили в Джослин, че ставаха смешни. *Приличат на влюбени ученици с отворени уста* — си каза Виктория и си пожела да глътнат по погрешка някоя муха и да им приседне. Какво ще стане, ако Гришъм наистина предложи брак на това момиче? Ами ако след това не иска да се разведе, както смяташе до сега? Какво щеше да стане с нея самата? Да иде при Де Навар, който я бе отритнал, само защото бе омъжена за Форбс и който не си помръдваше и пръста дори, за да ѝ помогне? В такъв случай всичко ще е загубено и няма да има никой, към когото да се обърне. Това просто не бива да се случва! Би трябвало да има някаква възможност да се възстанови равновесието на силите в „Крайт на дъгата“, за повече от това в момента и дума не можеше да става. Зарекла се бе да накара Даренго да изглежда малък и жалък и трябва да го постигне!

След като и четиримата седнаха около масата, застлана с бяла ленена покривка в средата на малката стая, а келнерът бе приел поръчките им, Виктория започна да крои планове как да осъществи и двете си цели. Най-накрая измисли нещо и реши веднага да пристъпи към действие. Извини се за малко, за да „си напудри носа“ и излезе, но не отиде в дамската тоалетна, а на рецепцията във фойето, където написа едно съобщение, сложи го в плик и плати на един паж да го отнесе до алея Достъл. Нае стая в хотела и прибра ключа в чантата си, откъдето извади шишенце лауданум^[2], което винаги носеше със себе си против главоболие. Пусна го в пазвата си. Ако по време на вечерята ѝ се отдаде възможност, а това рано или късно със сигурност щеше да стане, трябва да ѝ е под ръка и няма да има време да рови в чантата си да го търси. Нервите ѝ след това бяха така изопнати, че действително

трябваше да иде до тоалетната. Върна се точно на време в малкия салон, току-що сервираха първото блюдо — супа от костенурки. Беше така развълнувана, че можа да преглътне едва няколко лъжици.

Междувременно Уили и Даренго отново бяха започнали хапливо да се заяждат. Виктория се съсредоточи и си наложи да участва в разговора — никой не биваше да забележи нещо. Въпреки това няколко пъти скришом погледна часовника си. По начало бе организирала тази вечеря само за да помогне на Гришъм да спечели благосклонността на Джослин, а и за да се присмее на Даренго, че ще стане излишен при подялбата на златната мина. Сега вдовицата си мечтаеше всичко да свърши колкото се може по-бързо, без самата тя да стане жертва. Не биваше да забравя, че един от двамата е убил Форбс и докато приписваше престъплението като от само себе си на Де Навар, бе достатъчно проникателна да се досеща, че и Уили би могъл да го стори.

Ето защо тя вътрешно потрепери, само като си представи какво ще ѝ направи, ако някога разбере плановете ѝ за тази вечер. Накара келнера да налива непрекъснато шампанско и се надяваше да опияни двамата мъже. Не можеше да прецени дали е успяла, тъй като и двамата бяха известни с безизразните си лица на изпечени комарджии, дори когато бяха пияни. Но благодарение на изпития алкохол и двамата се извиниха, последвани и от Джослин. Облекчена, Виктория бързо използва възможността и „обработи“ гарафата с коняк, внесена преди малко от сервитьора на сребърен поднос. И понеже не знаеше какво количество е нужно, за да постигне желания ефект, изсипа цялото съдържание на шишенцето лауданум, пъкна празното стъкълце обратно в чантата си и запуши отново гарафата. Искаше ѝ се да налее коняка в чашите и да сложи лекарството само на Даренго и Джослин, но Де Навар не беше глупав и можеше да се усъмни, ако забележи само у себе си и момичето странните последствия от коняка. След като си свърши работата, вдовицата започна енергично да си вее с ветрилото, лицето ѝ се бе изчервило. Докато чакаше останалите да се върнат се надяваше искрено, да не е сложила прекалено много лауданум в питието, така че всичките да изпаднат в безсъзнание още на масата.

Не биваше да пия толкова много шампанско, а и коняк след това — каза си Джослин. Не беше свикнала с алкохол, не познаваше нищо друго, освен обредното вино в църквата. Главата ѝ сега силно се маеше и тя се видя принудена да се хване здраво за Даренго, за да не падне. Така ѝ се спеше, че искаше да легне на тротоара. *Хората просто могат да ме прескачат* — помисли си вяло тя, макар че се чувствуваше много неловко, когато излизаше с несигурна крачка от Телър Хауз, хванала здраво Де Навар за ръката.

Самият той също не беше в много по-добро състояние. След като някак си бе успял да качи момичето и себе си в колата, той остана за момент седнал на капрата с юздите в ръка и разклати силно глава, за да проясни мозъка си. Промърмори някаква ругатня, а на Джослин ѝ се стори, че чува приближаването на тичащи стъпки. След това клепките ѝ се затвориха, тя се отпусна до него и облегна глава на рамото му.

Даренго предположи, че нещо не е наред, понеже понасяше доста алкохол, а количеството, което бе изпил тази вечер, не бе достатъчно, за да обясни това въздействие. Някъде дълбоко в подсъзнанието си той разбра, че някой му е сложил нещо в коняка. Вече съвсем отпаднал, той чу трополенето на ботуши, повече от един чифт, които бързо се приближаваха. Осъзна, че той и девойката са в опасност и мобилизира и последните остатъци на волята си, за да реагира на тревожната камбана, която биеше в главата му. Но на края загуби, не можеше да се бори повече срещу вълните тъмнина, които го заливаха. Последната му мисъл бе надеждата, че ще се събуди жив и след това падна назад на седалката и обгърна Джослин с ръце, сякаш да я предпази от всички злини, които я грозяха.

[1] Elevator (англ.) — Асансьор. — Бел.пр. ↑

[2] Лауданум — силно болкоуспокояващо средство, действава приспивателно. — Бел.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА
ЗЛАТНАТА ЖИЛКА

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сентръл Сити, Колорадо, 1877 г.

Когато се събуди Джослин за най-голям свой ужас установи, че няма представа къде се намира. До нея лежеше Даренго и двамата, бяха чисто голи.

Тя не осъзна всичко наведнъж. Усети най-напред чукаща болка в главата, сякаш там се намираще водна помпа, която непрекъснато работеше. Устата ѝ беше пресъхнала както в тунела на златната мина, а стомахът ѝ така къркореше, като че ли всеки момент ще повърне. Очите ѝ бавно се отвориха и полутъмната стая, осветена само от внезапна светкавица, се завъртя в лудешки танц. От това ѝ прилоша още повече и девойката затвори очи, с надеждата, че ще ѝ мине, ако остане да лежи неподвижно. Навън се чуваше тътенът на гръмотевиците в планината, а дъждът барабанеше по прозореца. Лека-полека момичето разбра, че има буря. Затова и небето бе така оловносиво, сякаш нощта още не бе си отишла.

След като известно време се бе борила с неразположението, Джослин отново се сети за светкавицата и осъзна, че не се намира в стаята си в къщата на госпожица Хати. Изведнъж широко отвори очи и се опита да стане; движението я накара леко да простене, виеше ѝ се свят. Не можа да се надигне, защото някаква огромна тежест я притискаше към леглото. Когато бавно обърна болящата си глава видя, че това е Даренго. За момент се усъмни, че изобщо не се е събудила, а сънува ужасен кошмар. Но постепенно разбра, че това не е сън. Тя и Де Навар, който все още спеше, лежаха заедно в чуждо легло, единият му крак се бе прехвърлил връз нейния, ръката му я прегръщаше, а дланта му притискаше гърдите ѝ. И двамата бяха голи, както майка ги е родила.

В първия момент искаше да извика, но някакъв инстинкт ѝ подсказа да помисли, преди да действа прибързано. Наистина ли искаше някой да дотича в стаята и да я спипа на местопрестъплението? Сърцето ѝ биеше лудо и тя с всички сили се опита да се съсредоточи. Къде се намира? Все още в Телър Хауз? По звуците, долитащи отвън,

това бе много вероятно, но също така би могло да бъде и стаята на Даренго в кръчмата „При мама Лоуд“. Не, нищо не показваше, че тази стая се обитава непрекъснато. Значи е в хотела! Какво се е случило миналата нощ? Не си спомняше нищо след вечерята, само, че се бе вкопчила в ръката на Де Навар, за да не падне, когато минаваха през фойето. Света Богородице! Напила се е от шампанското и коняка! И после доброволно ли се е качила с Даренго в тази стая? Не, не, не е възможно! Той насила я е довял тук и най-подло се е възползвал от случая — за кой ли път?!

Искаше ѝ се да го убие! Не се съмняваше какво ще направи той щом се събуди и установи, че тя лежи гола до него в леглото. Прекалено ясно усещаше ръката му върху бюста си. Безуспешно се опита да се измъкне, а само го разбуди с движението си. Инстинктивно той се вкопчи по-силно в нея, а тя извика и понечи да избяга. Даренго веднага се пробуди и я задържа, ръмжейки някакво проклетие на испански. След като се боричкаха няколко минути, той я притисна по гръб, махна разпиляната ѝ грива от лицето и чак тогава видя кой лежи под него.

— Джослин! — въздъхна той шумно. Остана да лежи и бавно, с размътено съзнание се заглежда. Видя хотелската стая и нейната и собствената си голота, както и уплашеното ѝ лице. Най-сетне разбра ситуацията и си спомни какво бе чул през нощта. Очите му придобиха твърд, скептичен и убийствен израз, когато му стана ясно, че тя само е изиграла изпадането си в несвяст. Знаела е съвсем точно какво ще последва и дори го е чакала! *Ах, как хитро ме е примамила в клопката!* — си помисли той разярен, а парещата болка в главата, която му пречеше да мисли трезво, хич не допринесе за подобряване на настроението му.

— Какво по волите става тук? — изръмжа той отново, макар че въпреки замаяността си предсещаше със сигурност точния отговор.

— Не... не знам — запелтечи момичето объркано; гласът му бе само едно шептене. Страхуваше се от мъжа и в тъмнината той му се стори още по-сатанински от обикновено. Имаше вид, сякаш всеки момент ще го удуши.

— А, така ли? — изсъска Даренго, който вече съвсем се бе свестил и затова ставаше все по-ядосан. Джослин не отговори и той тихо изруга. При следващите му думи тя потрепери. — Ах ти, лъжливо

същество! Зад ангелското ти лице се крие истински дявол! Да не би да си си помислила, че така ще ме принудиш да се ожения за теб? Като вкараш и двамата ни в компрометираща ситуация, че да не ми остане нищо друго, освен да постъпя „като джентълмен“ и да те заведа пред олтара? Така ли е? — Той грубо разтърси девойката и продължи: — Отговори ми, проклета мръснице — или Господ да ми е на помощ, ще извия гадното ти вратленце, курво такава! *Jesus!* Как може да ти хрумне, че ще ми пука, ако репутацията ти е провалена? Все ми е тая, разбра ли? Загубила си баса, сладурче! Разбрах ти играта, но за да ме измамиш, ти трябват по-добри карти! Само с блъф тази работа не става!

Гневът му се засилваше все повече и повече, а главоболието стана почти непоносимо. Изпълнените, му с омраза думи бълваха от устата му като от извор — неконтролирани и не по същество.

— *Sangre de Cristo!* Като си помисля само, че те мислех някога за невинна и чиста... дори и след първата целувка, която ми показва, че не си чак толкова неопитна, както се предполага за една монахиня. Дори и когато знаех, че си се измъквала от манастира, за да се срещаш с любовник. А не бяха ли и повече от един? — изсъска Даренго злобно и пак я разтърси. Лицето му съвсем потъмня от яд, а очите му пламтяха. — *Dios!* Трябва да съм бил луд или кръгъл глупак, че да се хвана на триковете ти! Но въпреки всичките си съмнения не можех наистина да повярвам, че си толкова опитна актриса, такава хитра уличница! Е, сега вече го знам със сигурност! Ти си просто една курва, мадам! — присмя й се той. — Продаваш се за злато. Колко жалко, че си избрала погрешна жертва. Аз лягам с проститутки, *si*, цялата ми кръчма е пълна с тях, но и на съм не съм се замислял да се женя за такава жена! Както вече ти казах, не съм мъж за женене!

— Моля — промълви Джослин, съвсем объркана от злостната му тирада от обиди. Та нали той я бе довел тук през нощта! — Не... не разбирам нито дума от това, което казваш. Наистина! Ако това е... клопка, то ти си я поставил и после насила си ме взел, за да ти стана любовница! Защото много добре знаеш, че сега, след смъртта на баща ми, нямам на кого да се опра в този живот! — Сълзи бликнаха в очите й. — Знаеш го, нали? Ти си толкова безсърдечен и подъл, безсъвестен мошеник! Каквото и да твърдиш, аз бях девствена, а ти въпреки това ме изнасили. *И то вече два пъти!* Нищо не помня, но не си правя

илюзии за случилото се през тази нощ. Все пак ти в златната мина доказва, че ти е все едно, дали съм будна или в безсъзнание, когато ме взимаш. Ако съм станала курва, Даренго, то е защото ти ме направи такава! Но каквото и да ми сториш, аз никога няма да бъда твоя и ти няма да си играеш с мен както ти се прище! Край! Не мога повече!

— Наистина великолепна реч, сладурано! — отговори Де Навар подигравателно и се втрени в нея. — А и тези крокодилски сълзи... — присмя ѝ се той, когато тя потръпна при допира на палеца му, с който изтри сълзите по черните кръгове под очите ѝ — ... са толкова убедителни! За малко да ти, повярвам. Наистина е жалко, че вече знам истината. Лош късмет, а, малка глупачке? Действително ли смяташ, че няма да се досетя, че си сложила нещо в чашата ми? Какво беше? Лауданум? Може би в коняка? Не, не си прави труда да отричаш, само ще си хабиш дъха. Бедната ми Джослин! Като си помисля как се провалиха мизерните ти интриги се надявам, че не си платила прекалено много, за да ме довлекат в тази стая. Какъв ненужен разход! Ако си искала да спиш с мен, трябваше просто да си кажеш. Нямахте да ти струва нито цент. Аз дори щях да платя хотелската стая. Но от друга страна, аз пак забравям, че не си искала само мен, а и на всичкото отгоре и брачна халка. Колко жалко за теб, че изобщо не отговарям на желанията ти! Наистина, много мразя да разочаровам... една дама и то в много отношения; тъй като нито ти, нито аз си спомняме нещо, предполагам, че изминалата нощ не е била особено удовлетворителна. — Циничната усмивка, която ѝ отпрати, не стигна съвсем до очите му, те останаха да святкат като тлеещи въглини, докато той нахално и пренебрежително я гледаше.

През тялото на Джослин премина ледена тръпка, когато усети мъжествеността му да се притиска към нея. Чу, че навън бурята се усилива, дъждът биеше по прозореца, а гръмотевиците отекваха в планината. Смръщеното и демонично лице на мъжа до нея, осветено от време на време от някоя светкавица, бе така зловещо, че тя се отдръпна.

— Поне сега мога да ти доставя удоволствието, от което си се лишила нощес, *querida*, — продължи той все така ядосан. Гласът му звучеше застрашително — и същевременно така обещаващо, че тя изтръпна. — Ти си една много привлекателна жена, каквото и да си сторила. И тъй като и двамата сега вече знаем как стоят нещата, не

съществува причина да се отказваме от това, което и двамата силно желаем един от друг, нали? Ако ми харесаш, може би ще се смиля и ще те направя своя метреса, макар че си вече един доста опетнен ангел. — Жалното ѝ проплакване бе веднага заглушено от ръката, която Даренго сложи на устата ѝ. — Моля те, сладурано — продължи той нахално — да запазиш възмутените си крясъци за друг път. Предупреждавам те: Този номер на горчиво обидена девица вече ми лази по нервите. Измамах те, когато твърдах, че съм те любил тогава в мината, това бе просто една хитрост, за да те държа на страна от Уили. Каквото и да говорят зад гърба ми, аз наистина не съм чак толкова подъл, че да изнася теб или която и да е друга жена, още по-малко една монахиня, една девица... Поне така си мислех тогава. Несигурността ти ми се стори наивна и невинна. Сега вече ми е ясно, разбира се, че ти и при най-добра воля не би могла да кажеш дали съм спал тогава с теб, защото си загубила честта си още преди аз да те докосна. Защо иначе снощи с такава готовност си се съблякла чисто гола и си легнала с мен в това легло? Сигурно, защото вече нямаш какво да загубиш, но затова пък можеш всичко да спечелиш — поне така си смятала. Може би от мен няма да получиш това, за което си се надявала, *querida*, но въпреки това не вярвам, че ще останеш недоволна от онова, което доброволно ти давам.

След тези думи устните му така завладяха устата ѝ, сякаш бурята, която бушуваше навън бе освободила нещо варварско и страшно в душата му. Той я целува дълго и страстно и заглуши тихите ѝ стенания. В яда и обзелото го желание, не искаше и да чуе какво тя се опитваше да му каже. Джослин се съпротивяваше с всички сили, но без успех. Той държеше китките ѝ над главата ѝ, а с краката си я притискаше неподвижно към леглото. Не можеше да избяга. Девојката диво се въртеше, но това сякаш засилваше решителността му. Искеше да я накаже и да я притежава. Безжалостно я затисна с цялата си тежест докато не ѝ остана въздух и тя трябваше да лежи обездвижена и отпаднала под него. В това време езикът му разтвори със сила опърничавите ѝ устни и разкри сладките тайни на устата ѝ. Тя се чувстваше съвсем безсилна, едва дишаше и беше замаяна. Обзе я страх, примесен с неразгадаема възбуда, сякаш стоеше на висок планински връх, изложена на властта на силна буря.

Беше шокирана от лъжата му, че я е изнасилил в златната мина. Значи все още е девствена. Знаеше, че всеки момент действително ще е загубена, а след всичко, което той ѝ каза, това ѝ се стори още по-горчиво. Най-напред я бе излъгал, а сега превръща лъжата в истина. Горещите ѝ сълзи бяха от срам, че реагира дори и сега, че вълнението и похотта, събудени от него, изведнъж и с неочаквана сила пламнаха отново при неговото докосване. Беше ѝ отвратително и непоносимо, но Джослин не можеше да се бори срещу чувствата си, които Даренго предизвикваше, както и не можеше да се противопоставя на самия него и на силата му. Не разбираше как той има такава власт над нея; знаеше само, че е така и че нищо не може да направи. Нито срещу него, нито срещу самата себе си.

Молеше се всичко да свърши колкото се може по-бързо, но за най-голямо отчаяние, Де Навар сякаш изобщо не бързаше. Целуваше я бавно и внимателно, като че ли имаше цял живот пред себе си. Джослин се опита да извърне глава и да го заговори, но той не допусна нито едното, нито другото. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и хванаха здраво главата ѝ, а устните му брутално я накараха да замълчи, докато накрая, тя пряко волята си жарко отвърна на целувките му и се предаде на неизбежната съдба. Знаеше, че той е много по-силен. Като развихрила се буря, която раздухва безпомощния дъжд, така и всичките ѝ задръжки се разпръснаха от този вятър, тя вече не бе в състояние да мисли трезво. Сърцето ѝ биеше по-силно от капките по прозореца, а кръвта, бушуваща в ушите ѝ заглушаваше дори и гръмотевиците, които разцепваха небето. Тя се остави на чувствата, събудени от него и усети, че бурята я грабва и я отнася там, където не бе нито Рай, нито Ад, а нещо от двете по малко, някакъв праисторически пъкъл, черен и тъмен, разкъсан от ярки светкавици и пламъци.

Даренго си бе съставил вече мнение за нея — намираше я привлекателна. Устата му, езикът и ръцете му бяха Божието наказание и той я накара да се покае за всичко, което смяташе, че е прегрешение срещу него. Караше я да стене и да се вие, докато тя съвсем ясно и дори болезнено усещаше с голата си кожа силното му тяло. През целия си живот Джослин не бе виждала гол мъж, нито пък се бе показвала необлечена пред мъж. Беше шокирана и същевременно омаяна, жарта му я изгаряше като смъртоносна треска. И двамата плуваха в пот,

сякаш дъждът отвън се изливаше върху телата им, които блестяха в полумрака — едното тъмно, а другото бледо, и двете влажни и хлъзгави. Усещаше члена му като заплаха, подобна на буреносни облаци, които предвещават за разтърсващи гръмотевици и мълнии.

Влажната ѝ коса се бе разпръснала като червена пръст по възглавницата. Ухаеше на лавандула. Даренго вдиша дълбоко този аромат, когато устните му се плъзнаха като горещ полъх по бузата ѝ към слепоочието и към косата. Зарови лицето си там и Джослин усети дъха и езика му в ухото си. Ръката му запушваше устата ѝ, за да не вика, а в това време той ѝ шепнеше думи, което я накараха разтревожено да потръпне, но и които я изпълваха с непознато чувство на желание.

— Искам те, Джоси! Още от момента, когато в мината видях косата ти да се разпилява и да се вее около тялото ти като горящ ореол! Искам те! Тогава приличаше на ангел, на вещица, с тези наклонени зелени очи и с тази уста като алена розова пъпка. Разбрах още в този миг, че някога ще те притежавам, каквото и да става; и скоро... съвсем скоро... ще те взема, сладка моя, и ще разбереш какво означава аз да лежа до теб в леглото, а не тези момченца, с които си се срещала, когато си бягала от манастира. Те са нямали понятие от *amor*, не са знаели как да се държат с теб! Аз те познавам, Джоси! Познавам те до мозъка на ангелските ти кости, до дъното на душата ти на вещица! В моите прегръдки ще разбереш какво значи да си жена, да си *моя* жена! — Гласът му бе станал съвсем тих и дрезгав. — Въпреки всички лъжи и съмнения изправили се между нас, ние и двамата го искаме, още от самото начало! И след като аз съм те притежавал изцяло, никой друг мъж не ще те докосне вече. Ще бъдеш моя, само моя... единствено моя... и аз ще мога да правя с теб каквото си пожелая, когато го пожелая и както го пожелая, а ти, *querida*, дори ще ме молиш за това, кълна ти се!

Настоятелните му устни отново се долепиха до нейните и заглушиха всеки протест, който тя би могла да има, всяко излишно обяснение. Но младата жена бе престанала да оказва съпротива, защото бе разбрала, че това, което предстоеше е неизбежно, че нещо черно и примитивно в самата нея действително го искаше. Желаше *Даренго*, още от самото начало го бе желала! Наистина му принадлежеше. Инстинктът ѝ го подсказа, когато ръцете му властно се

допряха до гърдите ѝ, дланите му ги обхванаха и погалиха чувствено зърната, докато те се изправиха, наелектризирани като въздуха пред буря. При всяко докосване я пронизваха мълнии, нагорещени до бяло и с остри ръбове, изгаряха я, докато на края самите ѝ кости се стопиха. Джослин доброволно се притисна към него, изви снагата си и не искаше вече да избяга, а се стремеше към сливането с този мъж, който я държеше в обятията си и който така бе развълнувал чувствата ѝ, предизвикваше у нея такъв екстаз, че тя не виждаше нищо друго, усещаше, че е пленена на някое диво и тъмно място, разпалена от хаотичните и необуздани елементи, които отнасяха в дивия си бяс всичко, което тя се опитваше да им противопостави.

Дългата ѝ бакъреночервена коса приличаше на планински храсталак, в който вееше невидим вятър. Разпиляваше я и когато Даренго плъзна устните си по белия ѝ врат, косата обгърна телата им. Джослин го прегърна и заплете пръстите си във влажните му черни коси. Така го поглъщаше целувките му, сякаш бе пресъхнала почва, която се нуждае от него за съществуването си. Той изсмукваше цялата ѝ сила и след това ѝ я връщаше, за да покълне и разцъфне. Де Навар се наведе над девойката и силно я притисна към себе си, а устните му оставиха огнена дيريا в браздата между гърдите ѝ. Поникналата му брада драскаше нежната ѝ кожа, езикът му попиваше потта, която се стичаше като планински поток между възвишенията на бюста ѝ. Устните и езикът му се бяха превърнали в утринна мараня, обвила двата върха. Джослин трепереше и стенеше и се притисна силно към мъжа, в нея се надигаше някакво непознато чувство, което я плашеше и привличаше едновременно, взимаше и дъха, и замъгляваше разума ѝ.

Бяха стигнали до една точка, където вече нямаше предпазливост. Даренго бе сигурен, че няма нужда да бъде деликатен; тя бе толкова неопитна, та не знаеше, че дори той би бил нежен с нея, ако опиянението не бе обхванало и двамата с такава сила. Тя имаше чувството, че ако не се държи за него ще бъде загубена, отнесена и разкъсана от месоядното същество с острите нокти, което държеше и двамата в лапите си.

Джослин простена, когато Даренго изведнъж широко разтвори плътно прибраните ѝ бедра и я докосна там, където никой мъж не я бе докосвал до сега — едно бързо движение, подобно на първи капки дъжд, предвещаващи нещо повече. Обзе я паника, тя изви и започна

пак да се дърпа, юмруците ѝ слепешката го удряха, а ноктите ѝ раздраха лицето и гърдите му до кръв. Де Навар изруга и ѝ хвана китките, извивайки ги зад гърба ѝ. За да се освободи тя изпъна таза си нагоре, сякаш го подканяше към нещо, което той с готовност би сторил. Устните му грубо погълнах жалния ѝ стон, плод на страх, срам и необяснимо предвкушване на радост, когато ръката му отново намери пътя към тъмния и таен извор на нейното желание. Тя като че ли се разтвори от само себе си и изохка като ранено животно. Въртеше се безпомощно под него, празна и куха, окрилена от мъчителната мечта да бъде изпълнена до край. И тогава пръстите му така бавно, бавно, че даже ѝ се искаше да умре, си проправиха път в нея. Дъхът ѝ спря, когато той също така бавно ги оттегли, но само за да ги плъзне отново навътре. Езикът му в устата ѝ наподобяваше сладката агония на движенията на ръката, а палецът му се стрелна по пъпката на желанието, докато страстта ѝ стана по-силна дори и от бурята навън.

Тя изви снагата си към него, искаща, но не знаеща какво. Усецаше само, че го желяеше, имаше нужда от нещо... което не ѝ се даваше. Изпусна дълга и плачевна въздишка, когато пръстите му изведнъж я напуснаха и я изоставиха с жестоко незадоволено желание. Разочарована, тя отвори очи и видя Даренго надвесен над себе си. В призрачната светлина на утрото загорялото му тяло и мрачните му черти го правеха да прилича на същество от праисторическите легенди — получовек, полуживотно. На лицето му бе изписана неопикуема страст, черните му очи бяха като на граблива птица и светеха в знак на триумфална победа, а пълните му устни се разтягаха в загатната усмивка. Джослин потръпна, когато срещна погледа му и разбра, че той не я отблъсва, а че това е затишието пред буря.

— Моля те... о, моля... — приплака девойката, едно измъчено стенание, противоречив апел или да я пусне от обятията си, или да я доведе до върха. Но и двамата знаеха отлично, че е възможно само едното от двете.

При тези думи Даренго изпъшка и простена, извика името ѝ и бурята се развихри в момента, в който той непоколебимо проникна в нея. Сякаш светкавици я разкъсаха, раздробиха я на малки парченца. Пронизваща и изгаряща болка оповести преодоляването на последната преграда, пълната му победа. Тя стенеше и викаше от болка при неговите движения и когато той усети разкъсването на нежното

съпротивление, което не очакваше и за което не беше подготвен, уплашен и обхванат от внезапно съжаление отвори широко очи. В тази секунда разбра, че не е бил прав, че напразно я е обвинявал и тихо изруга.

— *Nombre de Dios!*^[1]

Тялото му изведнъж се стегна и той опита да се оттегли, но беше вече късно. Бе се прицелил добре и бе проникнал дълбоко, белята бе станала. Джослин е погубена! Сълзи се стичаха по бузите ѝ, в слабините ѝ се разля тъпа болка, усещаше как той я изпълва и пулсира в нея. До този момент тя не знаеше какво всъщност да очаква, никога не си представяше това тотално завземане, това разтягане и преобразуване на едното, за да приеме другото. Сега Даренго нежно изтриваше сълзите ѝ с целувки, галеше успокоително косата ѝ, докато лежеше върху нея и ѝ даваше възможност да го усети в себе си.

— Тихо, *querida* — прошепна ѝ Де Навар в ухото и силно я прегърна. — Тихо. Нараних те, знам. Но болката ще отmine и след това ще изпитваш само удоволствие, обещавам ти!

Лъжа — помисли си Джослин отпаднало, лъжа, както всичко останало, просто мехлем за неизлечимата ѝ рана. Но този път думите му съдържаха една истина, която я заля с вълни на щастие, когато той отново се раздвижи в нея — буйно като надигаща се буря. Тя безпощадно отнесе и двамата и завинаги ги обедини в едно неразделно цяло, разпали страстите им до краен предел. Даренго влизаше и излизаше все по-бързо и по-мощно в нея, а силните му ръце я вдигнаха нагоре, за да усети тя всеки един от смелите му и прекрасни тласъци; бе притиснал главата си до нейното рамо и тя почувствува с кожата си горещия му дъх. Пропитите с пот чаршафи носеха аромата на тяхната любов, остър и сладък, а адската болка, която я прониза в началото, отстъпваше при всяко негово движение пред неизразимо удоволствие. Трескаво и с жар девойката прегръщаше Де Навар, обви го със снагата си, пое го до край, хвана се здраво за раменете му, а ноктите ѝ раздраха гърба му, когато започна да се приближава стремително към непознатата точка, която трябваше да достигне или да умре! Презглава се спусна с мъжа по тъмната и стръмна пътека, водеща от равнината към най-високите върхове, където неземното небе вреше и кипеше над телата им и се разпадна изведнъж, без никакво предупреждение, на хиляди парченца, вихрено и във всички цветове на дъгата и толкова

сияйно, че очите я заболяха — един светъл пламък, който запали и двамата, докато на края от тях остана само пепел. С един последен мощен порив на вятъра, с който издиша последната си сила, бурята най-сетне утихна.

В последвалата тишина Даренго пое момичето в обятията си. Действителността грубо измести страстта му, в ръцете му Джослин горчиво плачеше. Какво бе сторила?

Бе спала с него, бе му се отдала — на мъж, за когото не е омъжена, пияница, комарджия, мошеник, може би и дори убиец на баща ѝ. Прозрението я изплаши и отврати. Чувствуваше се виновна и се засрами за това, което Де Навар бе събудил у нея. Как можеше така лесно да я завладее? Бе си взел това, което искаше — кръвта на девицата, опръскала треперещите ѝ бели бедра. Като се видя тя потръпна и изведнъж ѝ стана студено. Даренго забеляза погледа ѝ и усети тръпката, която премина по гърба ѝ, затова безмълвно я зави с одеялото, преди да се отлепи от нея и да стане от леглото. Бе потресен като нея. Нервно прекара треперещи пръсти през влажната си и несресана коса. Нуждаеше се непременно от една пура и една текила. Разумът му трескаво работеше. Огледа хотелската стая. Дрехите им бяха разхвърляни по пода, сякаш през нощта са ги свалили от телата си, изгарящи от страст. Сега вече знаеше, че не е било така. Вдигна ги, пребърка джобовете си и извади пура и кибрит и после остави всичко на един стол. Парите, които имаше в себе си, бяха изчезнали — още едно доказателство, че не Джослин го е въвлякла в тази клопка.

Може да е ловджийка, но всяка причинена от нея рана бе един честен и точен изстрел, а не резултат на внимателно премислена измама — това му стана вече ясно. *Защо иначе го няма още свидетелят на обезчестяването ѝ? Къде е Ред с двуцветката да оплаква яростно съдбата на дъщеря си и да иска удовлетворение за неправдата? Ако е още жив и е следил щерка си, трябваше вече да е тук, дори и ако не тя е раздала тази колода подло подправени карти! И Уили не би имал полза от тази долна игра.* Даренго драсна клечка кибрит и запали пурата си. Пушеше замислено. От кристалната гарафа поставена върху сребърен поднос си наля чаша уиски и недоверчиво го помириса, преди да отпие първата глътка. След това взе един пепелник, върна се при леглото и седна пак до момичето.

— Разкажи ми пак, *querida*, какво помниш от снощи! — помоли я той спокойно.

Тя избърса очи с едно крайче на чаршафа и му заразказва, и докато той я слушаше, лицето му така застрашително се превърна в маска, че тя се обърка и на края съвсем замлъкна.

— Сладуранче, обвиненията ти срещу мен са също така безпочвени, както и моите към теб — отвърна Даренго след малко. — Признавам си открито, че не всички качества, с които се хваля, са много добри, но не съм чак такъв грубиянин, за какъвто ме смяташ. Пак ти повтарям, не съм те изнасилвал в „Краят на дъгата“; не съм те и довеждал в тази хотелска стая и не съм се възползвал по най-долен начин от безсъзнанието ти... не и против волята ти.

Последните му думи тежко и многозначително отекнаха в тишината, докато във въздуха все още витаеше ароматът на любовния им акт. И двамата знаеха с каква готовност го бе приела тя и колко силно го желаше. А и сега още го искаше! Въпреки това си помисли най-сериозно, че сигурно щеше да се съпротивява по-яростно и нямаше да му се отдаде, ако не бе убедена, че и без това вече не е девствена. Нали смяташе, че той я е притежавал вече два пъти?

— Но нали... нали ми каза, че тогава... в мината... си ме взел...

— Бъди справедлива, *querida*, макар да не зная, защо би трябвало да бъдеш, по дяволите! Та нали и аз не бях справедлив с теб? — Той кратко и грубо се изсмя на тази иронична забележка, понеже знаеше какви съмнения гризяха душата му — че тя в действителност не е невинна, а една хитра сирена, която го бе омагьосала да я пожелае. Сега, при очевидната ѝ мъка той се засрами. Девојката бе опитала да му обясни, че не тя го е вкарала в тази клопка, в която и двамата бяха попаднали. Защо не я беше изслушал? Не си представяше по този начин нещата между тях, но независимо от това, как се бе стигнало дотам, той не съжеляваше, че сега тя вече му принадлежи. След тези размишления той продължи: — Помисли само съвсем трезво, казвал ли съм ти ясно и право в лицето, че наистина съм те взел? Не. Загатнах го само, за да те държа настрана от Уили. Но ти всъщност вярваше в това, в което искаше да вярваш. Джоси, ти си беше решила, че съм те изнасилил и че съм убил баща ти. Не съм извършил нито едното, нито другото! За първото ти току-що сама се убеди, а за второто ти давам думата си!

В този миг, когато в тялото ѝ се разливаше все още горчиво-сладката топлина на любовната им игра и когато се бе сгушила гола до него, Джослин от все сърце си пожела да може да му повярва, но съмненията останаха и се приближаваха към съзнанието ѝ като коварна отровна змия. Уили се оказа лъжец и мошеник, но когато ѝ каза, че не е убил баща ѝ, думите му звучаха съвсем искрено. Ако не е бил Гришъм, оставаше единствено Даренго. Само той може да е убиецът, други заподозрени няма. Девојката обаче затвори очи пред действителността, която бе непоносима. Даренго бе в кръвта ѝ, бе проникнал до мозъка на костите и до дъното на душата ѝ. След като собственият ѝ свят се бе срутил, той оставаше единствената ѝ опора. Какво ще стане сега с нея? Нямахме към кого друг да се обърне, бе останала с малко пари и единственото ѝ убежище бе „Краят на дъгата“, а той и него щеше да ѝ отнеме. Ако иска да остане жива, нямаше друг изход, освен да му стане любовница.

При тази представа тя потръпна; той бе един звяр, а точно мрачното, дивото и недодяланото у него я привличаха. В манастира я бяха учили да въздържа нагоните си и никога да не ги пуска на свобода. Сега вече бе загубила Божията благодат и един-единствен мимолетен миг на изгаряща страст бе превърнал всичко, което бе научила през целия си живот, в купчинка прах. Не си правеше илюзии и знаеше много добре какво ще поиска Даренго, ако се съгласи да стане негова. Ще има безброй безкрайни дни като този и още по-дълги нощи, в които тя ще лежи в обятията му, докато тялото му настойчиво се движи върху нея, измъчва я и я омайва...

Де Навар грижовно и безмълвно я притисна до себе си. Постави чашата на нощното шкафче, изгаси пурата и изсуши с целувки сълзите ѝ. След известно време страстта и желанието отново се събудиха в жилите му и устните му пак завладяха треперещата ѝ уста, в която езикът му проникна дълбоко. Жаждата му за тази жена го изгаряше и вече не съществуваха причина, защо да не я задоволи.

— Не — промълви тя до устата му. — Моля те, недей... Боли ме...

— При първия път винаги боли, нали ти казах вече? Но след това ти изпита удоволствие в прегръдките ми, *querida*, и пак ще го изпиташ... още безброй пъти — промърмори той приглушено и легна върху нея. С тежестта си я притисна към дюшека и решително долепи

голото си тяло до снагата ѝ, покри я, плъзна се връз нея и я накара да почувствува истината на думите му. А навън дъждът заплющя с нова сила...

[1] Nombre de Dios! (исп.) — Име Господне! (Тук, както и на други места, ругатня, характерна за испанския език, в който назоваването на свещени неща е ругателство). — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

След като се любиха заспаха. Сутрешният сумрак и равномерното трополене на дъждовните капки ги унесоха. Когато се събудиха, Даренго облада Джослин за трети път, бавно и нежно я доведе до върховен екстаз. След това лежаха мълчаливо един до друг, сърцата им биеха все още забързано, а голите им и потни тела все още бяха преплетени в страстна прегръдка. На вратата се почука, беше камериерката. Де Навар отпрати жената и ѝ каза да дойде по-късно. С неохота се отдели от момичето, стана и наля хладка вода от каната в легенчето, поставено на тоалетката. Навлажни една кърпа и се върна до леглото, за да измие нежно младата жена. Докато изтриваше кръвта на невинността ѝ от бедрата, на лицето му бяха изписани задоволство и мрачна досада едновременно. После я целуна, обърна се и започна да се облича. Нареди ѝ да стори същото. Но въпреки всичко тя все още се срамуваше в негово присъствие и остана под завивките. От стола, на който бе седнал, Даренго нетърпеливо я наблюдаваше, докато обуваше ботушите си. Като видя загриженото ѝ лице, веднага разбра причината за колебанието ѝ.

— Сладурче — захвана той провлачено и поклати усмихнатото глава, — няма част от тялото ти, над която днес да не съм проявил претенции. Значи, какво имаш да криеш още? — Той се надигна и ѝ подхвърли дрехите. — А сега се обличай, или ще чакаш да ти помогна?

— Не... не, мога и сама — запелтечи Джослин и силно се изчерви. Чувствуваше се ужасно обърквана, докато се принуди да стане и да се облече. Беше ѝ съвсем ясно, че той я наблюдава. Погледът му бе мудар, но съвсем не отговаряше на нервното потрепване на мускула около устата му, докато си палеше нова пура и си наливаше още една чаша уиски.

Девојката бе все още замаяна, сякаш всичко случило се бе само един сън; изминалата нощ като че ли изобщо не беше истинска. Спомените ѝ бяха забулени в мараня, а и това сиво утро с еднообразния дъжд ѝ се струваше като мираж. Дори и сега не можеше

още да повярва, че действително е преспала с Даренго. Беше толкова хубаво, по-хубаво отколкото някога се е надявала. Разкъсваше я вътрешно терзание. От една страна се наслади на всичко, което се бе разиграло между тях — интимното ѝ познание на мъжествеността му и новото си собствено изживяване като жена. Но от друга страна изпитваше срам и се притесняваше, понеже Де Навар на няколко пъти ѝ бе казал, че я желае, но с нито дума не беше вече споменал, че иска да я направи своя метреса. Мълчанието му по този въпрос я плашеше ужасно. *Не ме обича, но задоволи страстите си. Сега може би вече не ме иска!* — си мислеше момичето. Инстинктът му каза, че той е имал много други жени преди нея, защо тогава тя да се различава от всички останали, които той бе използвал най-безсрамно и после изоставил? Джослин бе отчаяна.

През нощта не се бе прибрала в пансиона и сигурно отсъствието ѝ не е останало незабелязано. Нямахше как да влезе без някой да я види. Госпожица Хати вероятно ще е силно възмутена, чувството ѝ за приличие ще я принуди да накара Джослин да напусне моментално къщата. Къде да иде и какво да прави, ако Даренго я отблъсне? Не знаеше. Вероятността, че Виктория ще ѝ се притече на помощ бе минимална, а мисълта да разкаже цялата история на Уили и да се предаде изцяло в ръцете му, бе ужасяваща. Дори и да го убеди да се ожени за нея, за да придобие наследството ѝ, той сигурно веднага ще поиска развод, като се имат предвид отношенията му с Виктория и чувствата, които изпитваше към Де Навар. Положението за Джослин щеше да е същото, както сега. Нервно прехапа устни. Понеже се страхуваше от бъдещето, при последния път се бе старала да се хареса на Даренго, целуваше го, не се съпротивяваше и доброволно се разтвори за него, дори го докосваше според указанията му. При този спомен се изчерви от срам. Да не би с неопитността и свенливостта си да не му е харесала? Трябваше да разбере! Събра цялата си смелост и се обърна към него:

— В-в-в-се още... ли ме... искаш, Даренго? — попита тя боязливо в тишината, която се бе възцарила, нарушавана само от трополенето на дъждовните капки. — Искам да кажа... да... да ти стана... метреса? — Препъна се в тези ужасни думи и се почувствува невероятно унижена, тъй като трябваше да му се предлага, да го моли да я вземе. Ужасяваше се при мисълта, че може да ѝ откаже.

— Не, разбира се! — отвърна той. Отговорът му бе като брутален удар през лицето, шамар, който я зашемети. Тя пребледня и се олюля, сякаш щеше да припадне всеки момент. От гърлото ѝ се изтръгна мъчителна въздишка, едната ѝ ръка се вдигна към лицето и сълзите, които напиреха, изведнъж потекоха от широко отворените ѝ очи.

— Господи, Джоси! — изруга той и прекоси стаята, за да я вземе в прегръдките си. — Не ме гледай така! Не плачи! Мислех, че си разбрала, *querida*, ще се ожения за теб още днес! Обидих те, дълбоко те обидих и не бях прав, знам го много добре! Да не би да си смятала, че няма да искам да поправам грешката си? Надявам се, не си помислила, че при тези обстоятелства щях да те любя повторно, ако нямах намерението да се ожения за теб? *Sangre de Cristo!* Какво, мислиш, не ми е ясно, че хората ще узнаят какво ти се е случило? Госпожица Хати вероятно ще те изпъди. Наистина ли ме имаш за такова чудовище? Да те използвам и да те правя моя любовница, когато знам, че не ти си виновна за това, което се случи тази нощ... и тази сутрин?

— Но... но какво друго трябваше да си мисля, Даренго? — извика тя и не можеше да повярва на ушите си, понеже се опасяваше това да не е някаква долна и брутална шега. — Достатъчно често си ми казвал, че... че не си... че не си мъж за женене!

— Да, наистина, така си е! — съгласи се Де Навар разгневено. — Но не съм и такъв негодяй, че да те обезчестя и после да те изоставя! Точно това е искал да постигне онзи, който ни е поставил тази клопка! Някой ни е сложил упойка в питието, Джослин, донесли са ни тук и са ни сложили в това легло... — Очите му бълваха яростни искри и девойката неволно потръпна в обятията му. — Само да разбере кои бяха тия мъже, ще ги убия! *Jesus!* Като си помисля само, че са те съблекли, че са те докосвали... — Ръцете му я притиснаха силно. Тя изпита болка и страх. При тази заплаха всичките ѝ съмнения и колебания изплуваха наново. Изведнъж представата, че ще му се довери, бе също така ужасяваща, както и страхът да не я изостави.

— Но... но кой би направил такова нещо? — прошепна тя плахо. Ако наистина Даренго не бе виновен за случилото се през нощта, то действително чужди ръце са я събличали, може би и дори галили, докато е лежала в безсъзнание. Мисълта беше по-страшна от досегашната ѝ увереност, че го е сторил Де Навар.

Грубият му смях отекна неприятно в ушите ѝ.

— Тъй като вече мога да преценявам трезво, виждам подлата ръчичка на Виктория, замесена в тази игра! — Гласът му бе остър като бръснач, а цялото му лице се стегна от яд.

— Виктория ли? Но как... защо?

— Предполагам, че и аз съм малко виновен за това — призна си Даренго с неохота. — Защото ти купих тази рокля, в която изглеждаш толкова прелъстителна. Докато Виктория не те видя с нея, не виждаше в теб сериозна съперница. Представям си, как неприятно се е изненадала снощи, след като е разбрала истинските ти качества. Страхувала се е, че Уили няма да иска да се разведе толкова скоро, след като веднъж вече се ожени за теб, за да се докопа до дела ти от „Крайт на дъгата“. Сигурно ни е сложила нещо в коняка, когато всички бяхме станали от масата. След това е наела тази стая и няколко разбойника, за да ни качат тук. Явно предпочита равновесие на силите в златната мина, отколкото да загуби Уили. Освен това, в такъв случай би трябвало да премине на моя страна. Веднъж вече аз я отблъснах и тя няма никога да ми прости! Без съмнение сега е много доволна и си мисли, че всичко се е подредило както тя иска. Вкарала ме е в такава ситуация, че съм просто принуден да се ожения за теб.

— Но... но това е безсъвестно! — извика Джослин разгневено. — Как е могла да бъде сигурна, че... че след това ще ме вземеш за жена, а няма да ме задържиш само като... м-м-метреса, или съвсем да ме зарежеш?

— Защото си дъщерята на Ред и защото искаше да станеш монахиня. Защото Ред ми беше нещо като баща и защото аз съм католик, макар и не много набожен. Защото, сладуранче мое, имам някакво чувство за морал, ако щеш го вярвай. Да обезчестявам млади момичета не влиза в моя репертоар! Не само заради самите девойки, ами защото знам какво означава да си незаконно дете! Не искам на някое от децата ми да викат „копеле“! — За момент Даренго замълча и после продължи съвсем тихо: — Джослин, ясно ли ти е, че може и да си забременяла? Знаеш го, нали?

Тя само кимна и не посмя и дума да пророни, тъй като наистина си бе помислила за това и се бе уплашила още повече. Успокои се, че Де Навар не е чак толкова жесток, че да я остави на съдбата — независимо що за човек е и какво ѝ бе сторил до сега. Ако действително е прав, що се отнася до интригата, тогава и самият той е

жертва. Щом зелената рокля е била причината за всичко това, част от отговорността пада и върху нея, защото можеше и да не я облече. Но гордостта и суетата я бяха надвили, а и парещото желание за отмъщение. *Какви грехове, Господи!* Колко пъти преподобната майка Мария я беше предупреждавала, че някой ден ще съжалява!? Дошъл бе моментът да плаща за упорството си.

Даренго я изведе от Телър Хауз. Джослин си отдъхна, като видя, че заради дъжда по улиците имаше малко хора, които можеха да видят, как тя излиза с вечерен тоалет от хотела — явно доказателство, че са прекарали нощта заедно там. За щастие колата и конете на Де Навар си бяха все още там. Той помогна на девойката да се качи вътре и отидоха до кръчмата „При мама Лоуд“, за да вземат пари. По Еврика Стрийт стигнаха до съда, където получиха документите за бракосъчетанието. Накрая се спуснаха по хълма към църквата „Свети Патрик“ на Пайн Стрийт.

Църквата представляваше едноетажна каменна постройка с покрив. Първоначалната по-висока дървена сграда, приютила първия Божи храм в този край, бе изгоряла при големия пожар през 1874 година. Поради липса на пари, новият строеж не бе довършен и сега в това временно помещение бе тъмно като в килер и сиво като самия мрачен ден. Скромният олтар съвсем не беше онова, пред което Джослин искаше да коленичи, когато все още мечтаеше да се омъжи за Антоан.

Когато влязоха в църквата, мокри от дъжда и все още във вечерни тоалети, отец Фланегън слезе от амвона и се приближи със загрижено и учудено лице да ги поздрави. Джослин бе член на епархията му, а Де Навар бе известен като черна овца в стадото Божие.

— Чада мои, какво ви води в такъв ранен час и в ден като този при мен? — запита свещеникът. Добрите му, но наблюдателни очи веднага забелязаха, че девойката не носи обичайните си одежди, лицето ѝ бе пепеляво и тя сведе поглед, сякаш не можеше да го погледне в очите. Отецът силно се разтревожи, *сигурно се е случило нещо лошо* — рече си той.

— Искаме да ни венчаеш, *padre*^[1] — отвърна Даренго хладно. — Днес! Сега!

— Но... изключено! — отсече отец Фланегън шокиран и погледна загрижено към Джослин. Но тя не предприе нищо, за да

смекчи думите на Де Навар. И тогава свещеникът инстинктивно си помисли най-страшното — че високият мургав тип до нея я е злепоставил, с или без нейното съгласие. Защо иначе момичето да идва и да иска да се омъжва за него? И то в този вид, бледа като стена и с подути устни, сякаш мъжът брутално ги е целувал? Откакто девойката бе член на паството му, отецът бе провел няколко разговора с нея и беше запознат с ужасните условия в завещанието на баща ѝ. Знаеше много добре каква изгода ще има Даренго от една сватба с нея. Де Навар се славеше с лошата репутация на комарджия. И въпреки всичко отец Фланегън потвърди отказа си, понеже просто не искаше да повярва, че е прав в съмнението си. — Джослин е призвана да стане Христова невеста...

— Вече не, *padre* — лицето на мъжа издаваше такава решителност и упорство, че свещеникът накрая остана с чувството, че Джослин не само се е съгласила да се омъжи за човек, който играе хазарт, а и че е била принудена да го стори. Отецът едвам се въздържа да хване Даренго за гушата, но попита с остър глас:

— Вярно ли е това, което казва този мъж, Джослин? — Надяваше се да събуди момичето от летаргията, в която явно бе изпаднало. — Каж ми всичко, което имаш да казваш, дъще моя! Не се страхувай! Тук, в Божия храм, никой няма да ти стори зло, повярвай ми! Наистина ли не искаш вече да положиш последния обет? Вместо това искаш да станеш съпруга на този мъж, така ли?

— Да, отче — промърмори девойката задъхано и се изчерви от срам при представата какво ли си мисли свещеникът в момента. Бързо продължи, за да разсее съмненията му: — Получих... получих писмо от... преподобната майка Мария, разбирате ли, манастирът в Бостън... е принуден да затвори портите си, тъй като няма пари. А освен това не се чувствавам истински призвана за монахиня... и трябва да си уредя живота и бъдещето... да си получа наследството и... Ах, отче! Трябва да се омъжа за Даренго! Просто трябва!

— Да... разбирам — отец Фланегън млъкна. След дълга пауза проговори мрачно: — Джослин, дори и да бях убеден, че си взела доброволно това решение, а съм длъжен да ти кажа, че се съмнявам, днес не мога с чиста съвест да ви венчая и няма да го сторя. Църквата изисква бракът ви да се обяви официално от амвона, а вие, сър, трябва

да се покаете за греховете си... — обърна се той със студен поглед към Де Навар.

— Няма да чакаме три седмици, *padre* — отговори Даренго спокойно. — Може да назовете всеки грях, за който се сещате, сторил съм го. Ето, покаянието и обявяването вече не ни интересуват. А сега почвайте венчавката, ако нямате и други съображения! Ще ни венчаете, *padre*, кълна се, дори и да се наложи да насоча револвера си към святото ви чело! — С тези думи той се хвана за ореховата дръжка на оръжието си.

— Предупреждавам ви, сър, със заплахи няма да постигнете нищо! — заинати се свещеникът смело. — А с кръвопролитие, само ще обречете душата си на вечен огън в ада!

— О, моля ви, отче! — извика Джослин уплашена, че Даренго наистина ще извади пищова си. — Направете каквото ви казва! Наистина искам да се омъжа за него! Искам го! Той... как да ви кажа... аз... отче, аз вече не съм...

— Това, което Джоси така деликатно се опитва да ви каже, *padre* — прекъсна я Де Навар, за да ѝ спести неудобството — е, че ние... въз отпразнувахме сватбената си нощ малко предварително и вие сигурно вече се досещахте, нали? Каквото и да си мислите, вината не е само моя! Разбирате ли, снощи в Телър Хауз някой ни сипа нещо в питието и ни сложи заедно в една стая — отвратителна шега са ни изиграли! Опитвам се сега да я поправам по единствения начин, който познавам, преди репутацията на Джослин да е съсипана окончателно. А вие с всички сили се стремите да ми попречите, *padre*! Не съм сигурен как ще реагира госпожица Хати, че Джоси снощи не се е прибрала в къщи, но имам силното предчувствие, че добрата госпожица ще трябва да изгони Джослин, ако иска да има къща с добро име, независимо от личните ѝ виждания по въпроса. И тъй като Джоси няма къде иначе да иде и няма към кого да се обърне, ще трябва да живее с мен в грях, ако вие, *padre*, не ни венчаете! Това не е само проста заплаха! — Изражението на лицето му не остави и капка съмнение, че говори съвсем сериозно.

— Простете ми, сине, признавам, че съм се лъгал във вас! — отвърна потресен отец Фланегън. — За вас предполагах винаги най-лошото, съжалявам! Разбрах, че искате да направите най-доброто от

тази неприятна ситуация. Но това е ужасно! Кой е могъл да ви изиграе тази долнопробна шега?

— Не се грижете за това, *padre* — отговори Даренго отегчено. — Гледайте само Джослин и аз да бъдем венчани както трябва. Тя е добра католичка, за разлика от мен, знаете го много добре! И няма да се смята за омъжена, ако не ни венчае свещеник, вместо някой мирови съдия.

— Да, разбира се — отецът кимна, обърна се, за да се изкачи отново на амвона и им даде знак да го последват. — При тези обстоятелства ще се откажем от официалното обявяване. Предполагам, че имате разрешително за брак?

— Да, в мен е — потвърди Даренго.

— Добре тогава — рече свещеникът. — Да започваме!

Той извика двете жени, които поставяха свежи цветя на олтара и подреждаха църквата за вечерна служба, и ги помоли да кумуват. Джослин и Даренго коленичиха и повториха словата, с които се обвързваха един с друг. Де Навар свали един стар златен пръстен с формата на гирлянда от безименния си пръст и го сложи вместо халка на ръката на жена си. Отец Фланегън благослови младоженците и Даренго целуна Джослин. Бяха вече мъж и жена. Не ѝ се вярваше; всичко бе станало така бързо, че ѝ се стори нереално, като нещо, случило се в сън или кошмар. Но това беше действителността — пръстенът на ръката ѝ бе явно доказателство. Още не знаеше, дали да се радва или да съжالياва. Даренго благодари на свещеника и изведе булката навън. Ръката ѝ трепереше в дланта му, когато ѝ помагаше да се качи в колата. Той я целуна още веднъж, този път по-страстно и така прокара ръце по тялото ѝ, сякаш искаше да ѝ покаже, че вече изцяло му принадлежи. При тази мисъл Джослин се уплаши и опита да се изтръгне от прегръдката му, но той не я пусна. Свойски я обгърна с ръце и я погледна със светещите си черни очи. Със задоволство установи, че пулсът ѝ се ускорява, а страните ѝ поруменяват.

Джослин предположи, че сега ще я закара в пансиона на госпожица Хати, но за голяма нейна тревога той спря пред кантората на адвокатата Килиън. Това означаваше само едно: като нейн съпруг той искаше веднага да се сдобие с дела ѝ от „Краят на дъгата“.

— Сладурче, да не би да си си помислила, че няма да го сторя? — попита Даренго подигравателно, когато тя посмя да го попита. —

Ти си моя жена, независимо от това как се е стигнало до там. Ти ми принадлежиш, всичко твое е сега мое, съответно и наследството ти. Искам документите за дела ти от мината да бъдат в моята каса — не само, защото вече по закон са моя собственост, но и като... осигуровка ако щеш, що се отнася до поведението ти. Разбираш ли, *querida*, много силно се опасявам, че след като се поуспокоиш от днешните вълнения, подозренията ти за мен ще се върнат и ти тогава ще съжалиш, че си се омъжила за мен. В такъв случай е много възможно да опиташ да извършиш някоя глупост, например да ми откажеш съпругеските права. Дори може да ти хрумне да се разведеш. Предупреждавам те, няма да допусна нито едното, нито другото! Както вече веднъж ти казах, всичко мое си остава мое, завинаги! Разбра ли?

— Да — прошепна Джослин с широко отворени и изпълнени със страх очи. Той правилно предполагаше — сватбата ѝ причиняваше голямо душевно терзание.

Накара я сериозно да се замисли, защо Даренго сега, след бракосъчетанието, не губи време и веднага я води в кантората на Килиън. Премисли отново събитията от изминалата нощ и днешната сутрин. Може би всичко това бе само една отвратителна хитрост, с която Де Навар я е принудил да се омъжи за него, за да се добере до наследството? Досега тя го смяташе за жертва, както и себе си, на някаква мръсна интрига. Но сега вече не беше толкова сигурна. Дори и да я е изиграл, беше вече късно и нищо не можеше да предприеме. Младата жена тъжно погледна пръстена, който я определяше като негова собственост. Всичко бе така, както той каза — тя е негова съпруга и той притежаваше нея и всичко нейно. Тя преглътна буцата в гърлото си и не предяви никакви претенции, когато влизаха в кантората на адвоката.

Патрик остана много изненадан като ги видя, а още повече го озадачи брачното свидетелство, което Даренго извади от вътрешния си джоб и му подаде с молба да предприеме нужните мерки, за да прехвърли на момента дела на Ред от „Крайт на дъгата“ на дъщеря му и съответно на нейния съпруг. Адвокатът сложи очилата на носа си и внимателно се вгледа в документа. Изкашля се и рече:

— Оженили сте се едва тази заран? Малко прибързано, а? — попита той и остро ги погледна. — Доколкото ми е известно, бракът ви не е обявен в църквата.

— Да, успях да убедя отец Фланегън да се откажем от дългата процедура — обясни Даренго хладно. — Но какво по дяволите има това общо с цените на чая в Китай, Патрик? Сам виждаш, че Джослин и аз сме мъж и жена — и пред закона, и пред Бога. Не ми пука какво си мислиш за цялата история! Като нейн съпруг искам проклетия дял на Ред, нали така пишеше в дяволското му завещание! Хайде, донеси ги, и то бързо! Няма да те чакам цял ден. Имам си и друга работа. За Бога, та Джослин няма да живее в кръчма!

Всичко това е само на хартия, нещо друго, освен хартия! — си помисли девойката тъжно и усети някакъв порив на истеричен смях да се надига в нея. Гледаше как Патрик отваря касата си и вади онова, което баща ѝ беше завещал. И за това ли провали целия си живот? За няколко листа хартия. Като в сън подписа всеки документ, който адвокатът слагаше с ядосано лице пред нея, без дори да си дава труд да прочете какво подписва. Та и защо ли? Всичко това ѝ принадлежеше само до момента, в който Даренго взе документите, удостоверяващи наследството ѝ от масата, сгъна ги и ги напъха във вътрешния си джоб. Днес бе загубила всичко, и то за един-единствен ден — девствеността си, свободата си и дела от „Крайт на дъгата“. В замяна бе получила само един съпруг, който не я обичаше и на когото не можеше да се довери. *Кон за кокошка!* Но поне бъдещето ѝ е осигурено, макар това да беше само една слаба утеха. Бе се омъжила за умен и силен мъж, който ще се грижи за нея. Така изглеждаше поне. Не ѝ предстоеше финансова разруха, нито пък срама да бъде изгонена от къщата на госпожица Хати. В такъв случай щеше да се наложи да се продаде на Уили, дори и нещо по-страшно, за да се прехранва. Предположи, че всъщност трябваше да бъде благодарна на Даренго. Но после се сети какво Де Навар ще иска от нея и потръпна, понеже това, което бе научила тази сутрин сигурно е едва първия урок, а непременно ще има още много...

След като напуснаха кантората на Килиън, Даренго я откара на Роуърт Стрийт и я свали пред пансиона. Нареди ѝ да си събере багажа и каза, че ще се върне и ще я вземе преди вечеря. До тогава щял да се погрижи за временна квартира за младото семейство. Не било прилично жена му да живее в кръчмата, а и не бивало да се подклаждат слуховете, които несъмнено ще тръгнат след сватбата им.

Трябва да потули неприличните подробности, обясни Даренго и я остави сама.

Госпожица Хати я очакваше в къщата и беше както разтревожена за състоянието на Джослин, така и шокирана, загдето не се е прибрала миналата нощ. Когато разбра, че момичето е вече омъжено за Даренго, хазайката се учуди, но и много се зарадва. Въпреки това бе ясно, че този странен брак, макар и да не го нарече направо скандален, доста я разтревожи. Съпругът — опасен и известен комарджия, а булката едва вчера свали монашеските одежди. Също така ясно госпожица Хати показва облекчението си, когато разбра, че Джослин ще напусне дома ѝ още същия ден. Девойката беше натъжена, но не искаше да тревожи старата дама допълнително и се качи бързо в стаята си. Там клекна на пода, за да отвори кожения си куфар и да прибере малкото се вещи в него.

Колкото повече си мислеше за изражението на Даренго в момента, в който пъхаше дела ѝ от „Краят на дъгата“ в джоба си, толкова повече се притесняваше. Фантазията ѝ съвсем се развихри и накрая я обзе паника. Беше убедена, че мъжът ѝ ужасно я е измамил и че може би вече си мисли как да я убие, след като е прибрал вече наследството ѝ. Трябваше да избяга от него, преди да е станало късно.

[1] Padre (исп.) — Отче. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В Сентръл Сити нямаше сигурно място за нея. Единственият приличен хотел бе Телър Хауз, но тя не можеше да понесе мисълта, отново да се настани там. Нямаше и голяма вероятност да намери толкова бързо стая в друг пансион, но дори и да успееше, Даренго щеше да я намери още преди залез-слънце. В град с размерите на Сентръл Сити нямаше много места, където една жена можеше да намери подслон, ако е сама и без средства. Поради същата причина тя даже не се и сети за Блек Хоук, тъй като това градче бе още по-малко, както и другите селища в околността. Знаеше, че на Де Навар ще са му нужни най-много два-три дни докато ги претърси и намери жена си. Трябва значи да напусне долините и да иде в „Крайт на дъгата“, реши девойката. Подслонът там не струваше пари и понеже в мината всичко бе много грубо и тя ужасно се беше уплашила под земята, Даренго може би няма да я търси там, тъй като сигурно е убеден, че това е последното място на този свят, където тя би потърсила закрила.

Поне така ще спечели малко време — време, през което ще опита да разбере истината за всичко случило се в златната мина. *Ще разбере всичко!* — закле се девойката и решително изправи рамене. Откакто бе напуснала манастира и бе дошла в Сентръл Сити бе допуснала вятърът да я развява във всички посоки, подобно на пожълтяло листо. Край! До тук! Трябва да се научи сама да решава живота си; трябва да разбере, дали се е омъжила за саботьор и убиец. Дължеше го на баща си и на себе си. Златната мина бе местопрестъплението, логично беше да започне проучванията си точно там. Още по-рано се бе сетила за това, но злополуката в шахтата я бе изплашила и затова не се върна вече там. *Татко никога не се е страхувал от опасности и сигурно би се срамувал заради мен, защото аз опетних паметта му. Трябва да излича това срамно петно* — зарече се младата жена. Налага се да си докаже сама, че е достойна дъщеря на баща си и че ще се погрижи за справедливостта — дори ако това означава бесило за мъжа ѝ!

Разтревожи се малко при мисълта, че ще живее с девет груби мъже горе в мината, но и това не я изплаши. Те не знаеха за брака ѝ, не

знаеха, че вече не е послушница, призвана да се върне в манастира. Старите ѝ одежди ще я пазят, макар да беше грях да ги облече отново. Господ сигурно ще разбере тази нужда и ще ѝ прости, ако не заради нея самата, то заради баща ѝ!

Придума Зеб, който я боготвореше и лесно се влияеше, да ѝ помогне. Младежът бе като че ли готов на всичко, само и само да ѝ окаже подкрепа при бягството ѝ от Даренго, който сигурно е отвлякъл Джослин и я е накарал с изваден револвер да се омъжи за него. Така поне безнадеждно влюбеното момче си представяше всичко, макар и Джослин да не му бе разказала нищо. Каза му само, че май е направила голяма грешка и сега има нужда от време, за да остане насаме със себе си и да си изясни чувствата и мислите си. За да не разбере дори и старата госпожица за тайните ѝ действия, Зеб натовари колкото се може по-тихо багажа на колата, впрегна конете и завърза Засафрас отзад. Преди няколко дни Даренго бе довел магаричката от „Крайт на дъгата“. Дъждът приглушаваше шума от копитата, макар че не валеше вече така силно както преди обяд. Момчето взе чадъра на баба си от стойката в антрето и с него Джослин се опита да се предпази от пороя.

Калта и локвите така затрудниха пътуването, че девойката на няколко пъти обезкуражена, предложи да се върнат, но Зеб не искаше и да чуе. Несподелената му любов така го измъчваше, че предпочиташе дъждът да ги отнесе и удави, вместо да предостави момчето на Даренго. Младежът не знаеше, че младоженците вече са спали заедно. Като истински рицар той искаше да ѝ спести първата брачна нощ. Размишляваше как бракът може да се обяви за невалиден, за да се омъжи Джослин за него. Непрекъснато си повтаряше, че сега, когато я е спасил, тя няма просто да го отблъсне. Тези мисли му даваха сили и кураж всеки път, когато изглеждаше невъзможно да продължат и метър дори.

Бяха изминали сякаш часове, когато най-после пристигнаха при „Крайт на дъгата“. Зеб свали куфара и го занесе в пристройката до кухнята. Явно му беше противно да оставя Джослин на такова негостоприемно място, но не виждаше просто друга възможност. Наоколо нямаше никой — момчето не знаеше колко мъже работят тук, но предположи, че не са повече от една шепя. В крайна сметка се видя принуден да повярва неохотно на уверенията на девойката, че одеждите ѝ ще я пазят достатъчно добре. Освен това тя, като

съдружничка в мината, имаше правото да изгони всеки работник, който би се отнесъл грубо с нея. И въпреки това Зеб взе предпазни мерки и подаде на жената една вече заредена двуцевка. Настоя да я задържи и ѝ показа как да я използва в случай на нужда. Без да се вслушва в протестите ѝ той ѝ обясни, че ще дойде пак, когато е измислил план как двамата могат да бъдат заедно и си тръгна. Джослин го проследи с очи докато изчезна от погледа ѝ и поклати глава над глупостта му. Надяваше се да се прибере жив и здрав в къщи и да разбере сам, колко е безполезно да опитва да я отнеме от Даренго.

Без много трудности тя се настани в пристройката до кухнята и след като си разопакова багажа я обзе странното чувство, че е прекарала целия си живот тук, тъй като мизерната стаичка много приличаше на манастирската ѝ килия. Тук са спали баща ѝ, но и Уили, и Даренго. Тук Де Навар я съблече и сложи да легне, след като изгуби съзнание долу в мината. Опитваше се да не мисли повече за това, когато чу някакъв шум в кухнята. Старият от Аляска изнасяше кошница с картофи от мазето. Остана доста изненадан да я види:

— Господ да ми е на помощ! — провикна се той. — Сестро, да не би проклетият Даренго да е бил толкова тъп, та да ви докара тук в такова отвратително време?

— Не, не... аз... дойдох по собствено желание. Разбирате ли, всъщност истината е, че... аз... нямам вече достатъчно пари и... не мога да остана повече в пансиона. — Джослин едвам-едвам произнесе тези думи, надявайки се, че старият златотърсач ще вземе изчервяването ѝ за неудобство от липсата на пари. — Търся си работа и подслон. Мислех си... така да се каже... нали пристройката стои празна... а и знам колко мразите готвенето... Та искам да кажа, че имам намерението да остана тук... като готвачка, ако се съгласите...

Старецът дълго и изпитателно я изгледа и най-сетне кимна с посивялата си глава; явно не искаше да си завира носа в личните дела на девойката, макар да не вярваше много на обяснението ѝ, защо е дошла в „Краят на дъгата“. В Скалистите планини всеки си гледаше собствената работа и ако някой наруши това неписано правило и се намеси в нещо, което не го интересува, често си навличаше белята.

Старият от Аляска свали престилката си и я подаде на Джослин с думите:

— Сестро, добре дошла! Останете! Смятам, че на всички ни ще е добре, ако дъщерята на Ред е при нас.

След това я разведе из кухнята и ѝ показа кое къде е. Обясни как се приготвя храната и кога се сервира. Каза, че отива да съобщи на другите за нейното идване и я остави да приготвя вечерята. Веселите му стъпки бяха по-красноречиви от думите и ясно показваха колко се радва, че най-после е отново обикновен златотърсач.

Джослин на драго сърце се захвана с новите си задължения. Не знаеше колко време ѝ остава докато Даренго я намери, затова не искаше да губи нито минутка от свободата си. Трябваше да научи още много неща за „Краят на дъгата“; искаше да узнае всичко за добива на злато и за смъртта на баща си. Надяваше се, че работниците ще ѝ помогнат. *Те са доста разнородна сбирщина, но всъщност добри хорица* — помисли си девойката, докато белеше картофите, които Старият от Аляска бе оставил на дървената маса в кухнята.

Освен него тук бяха Новак и Хенри, както и неизменният Братовчед Джак, експертът от Корнуол, какъвто имаше във всяка мина. Компанията се допълваше от Франсето Траперът — хубавец с черни очи, който извозваше пръстта от галериите, поставяше релсите и извършваше друга подобни дейности, Пророка — прегърбен як негър, който слагаше подпорите в тунелите и помагаше при други тежки задачи. Останалите бяха Матео, грубоват младеж, когото всички наричаха Метю Мексиканеца — той товареше вагонетките с руда и ги теглеше с две магарета по релсите, Дан Цигуларят и Зъбоклучко от Арканзас. Последните двама, огромни мъжаги от Юга, поемаха заедно с Братовчедата Джак по-голямата част от взривяването и копаенето на рудата.

Това беше почти всичко, което Джослин знаеше за работниците, а и през следващите дни не научи кой знае колко. Всеки един от мъжете бе много затворен, що се отнася до произхода му, сякаш нямаше никакво значение какъв е бил едно време. Като че ли не са съществували, преди да дойдат в „Краят на дъгата“. Девойката предположи, че животът им не е бил лесен; нямаше изобщо да се учуди, ако разбере, че някои от тях в миналото си са извършили престъпление и в последния момент са избягали от палача, в Колорадо. Това най-вече се отнасяше за Зъбоклучко от Арканзас, който носеше

винаги огромен нож със себе си, и Джослин се досещаше, че при нужда може отлично да си служи с него.

Въпреки всичко младата жена бързо загуби първоначалния си страх от работниците. Дали заради одеждите ѝ, или защото бе дъщеря на Ред — те още от самото начало се отнасяха с голямо уважение към нея. Когато забелязаха първата вечер току-що почистения под в кухнята, веднага събуха калните си ботуши и срамежливо свалиха шапки, когато я видяха. Дори се бяха измили от мръсотията в мината и бяха облекли чисти ризи. Като си помисли колко бе занемарена кухнята, преди да успее да почисти поне отгоре-отгоре — за повече не ѝ бе останало време — Джослин не можеше да повярва, че тези мъже са живели в такава мръсотия.

— Нека се помолим на Бога — рече тя, когато всички миньори се бяха събрали около дългата маса в столовата, подпряна на дървени магарета.

Някои от мъжете вече се бяха нахвърлили на вкусната и гореща гозба, която девойката бе сготвила, но се засрамира и наведоха глави. Джослин благослови храната и работниците и всички започнаха да се хранят с голям апетит. Подиграваха се на Стария от Аляска, че чак сега са разбрали колко лошо е готвил той, било чисто чудо, че не ги е отровил до сега. На всяка забележка старецът отвърщаше със същото, но настроението не беше много весело, а разговорите прекъсваха от време на време. Настъпваше напрегната тишина, когато мъжете се сещаха, че девойката е между тях. Ставаше им неудобно и се чудеха, дали не я обиждат с грубите си нрави и високите си гласове, макар всеки от тях да се стараеше да се държи възможно най-добре.

Когато разбра колко безпомощни се чувствуваха работниците в нейно присъствие, Джослин развеселено се усмихна и цялото ѝ напрежение и всички тревоги се изпариха. Каквото и да си мислеха тези мъже за идването ѝ в „Крайт на дъгата“, във всеки случай не я смятаха за една от уличниците, с които се срещаха в града. Уважаваха я и се държаха почти като джентълмени. Момичето се надяваше точно на такова поведение, но беше и наясно, че се излага на известен риск, пренасяйки се да живее в мината, тъй като тук ставаше дума за мъже, които нямаха много възможности да общуват с жени, а да не говорим пък за дами. Бе им благодарна за добрите обноски и нямаше нужда да доказва авторитета си с помощта на двуцевката, дадена ѝ от Зеб.

Съмняваше се доста в способността си изобщо да си служи с оръжието, но все пак бе по-спокойна да го има, тъй като, когато настъпи нощта и работниците се оттеглиха в бараката за спане, тя установи, че помещението, в което се бе настанила, е страшно самотно и отдалечено от другите. Уплаши се от непознатите шумове, гредите скърцаха и стенеха. Дъждът се бе превърнал в лек ръмеж, но водата капеше все още от клоните и листата на дърветата; вятърът свиреше из тесните долини и пукнатини в скалите, разнасяха се крясъци на нощни птици, виеха вълци и чакали, чуваше се ревът на диви котки и стъпки на мечки в гората. Джослин дълго не можа да заспи. Старото желязно легло, в което лежеше ѝ се стори по-голямо отколкото в действителност и за момент си пожела да нея да лежи Даренго. Пряко волята си трябваше да признае, че бе много топло и приятно да бъде до него в леглото в Телър Хауз.

Дори и сега усещаше странна тръпка да преминава през цялото ѝ тяло, спомняйки си за изминалия ден и за всичко случило се. Между бедрата бе още леко разранена, но като мислеше сега за мъжа си, изпита и друга форма на болката. Изчерви се в тъмнината при спомена как той бе изпълнил с пръстите си, а след това и със самия себе си чувството ѝ за празнота. Бе облекчил парещата болка, за да я изведе до върха на екстаза. Без да се замисля, а само от любопитство и защото изведнъж усети, че изгаря от желание, Джослин бавно прокара ръце по нощницата, погали гърдите си и се докосна там, докосна центъра на женствеността си, който Даренго умееше така сладко да гали. И в същия момент онова, което бе покълнало същата сутрин, отново се събуди за живот и се разля като треска в кръвта и в слабините ѝ. Задъхана тя отдръпна ръцете си, потресена от стореното, потресена от желанието за мъжа си, който не я обича, а се бе оженил за нея, само заради дела ѝ от „Краят на дъгата“.

И въпреки всичко, девойката дълго се въртя в леглото, докато накрая чаршафите бяха съвсем изпомачкани и пропити от пот, заплетени на възел. Луната се бе издигнала вече високо на нощното небе, когато Джослин най-сетне заспа, хлипайки заради самотата си. Сънува как този дявол Даренго я целува и прегръща, как ляга върху нея, как я взима, как завладява тялото и душата ѝ, а тя с готовност му се отдава... проклета завинаги, опетнена... и желана.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Даренго бе извън себе си от ярост и тревога. Джослин му беше избягала и никъде не можеше да я намери. Претърси всички хотели, всяка къщичка, която се даваше под наем, всеки пансион и дори всяка църква в Сентръл Сити и околните градчета, но без резултат. Обиколи всички магазини, кантори и пазари, погледна и в кръчмите и бордеите и разпита на всяка гара, дилижансова спирка и във всеки обор в целия окръг и пак нищо не узна. Жена му бе изчезнала безследно, сякаш се бе изпарила в редкия планински въздух. Къде ли може да е отишла? В търсенето на отговор Даренго непрекъснато си блъскаше главата. Няколко пъти ходи при госпожица Хати и я кара да му разкаже всичко, което знае; но колкото и да я тормозеше, почти я разплака даже, старата жена твърдеше, че нищо не знае и казваше само, че Джослин си е стегнала багажа и си е тръгнала, без дори да остави адрес, на който да ѝ препращат писмата. Де Навар разпита и Зеб, но като отговор получи само навъсени погледи и сърдито ръмжене. И макар да предложи, че младежът знае повече отколкото си признава, нямаше как да му го изтръгне от устата. Не вървеше да извика хлапака на дуел, но се зарече да го накара да проговори, ако го спипа някъде насаме, дори и да се наложи да му счупи всяка кост поотделно. Даренго попита и другите гости на пансиона, но и те не знаеха нищо и бяха много изненадани, че Джослин е изчезнала.

В известна степен той дори се поуспокои, понеже разбра, че госпожица Хати и внукът ѝ са си мълчали, за да не допуснат скандал в пансиона си. Какво ли са си помислили? Цялата история, заради която жена му бе избягала, сигурно им се е сторила много странна и те са решили, че има нещо нередно и че Джослин ги е излъгала, за да запази доброто си име. *Така дори е по-добре* — рече си той. Беше му все едно какво мислят старицата и внукът ѝ. Предпочиташе даже никой да не разбере за сватбата му с Джослин, тъй като тя вече струваше колкото половин златна мина, и ако го сполети някакво нещастие тя ще се окаже в голяма опасност. Затова след изчезването ѝ той предупреди отец Фланегън и Патрик Килиън да си мълчат.

Свещеникът, който знаеше как се е стигнало до бракосъчетанието, бе шокиран и същевременно разтревожен от мисълта, че някой може да се опита да убие Даренго, за да заведе вдовицата му насила пред олтара. Изчезването на девойката много го обезпокои. Обеща да съобщи на съпруга ѝ, ако тя се свърже с него. Килиън пък бе толкова нахален, че открито обвини Де Навар в убийството на жена му. За малко двамата да се сбият.

— Патрик, проклет негодник такъв! Би трябвало да те убия за това! — изруга Даренго яростно и сви юмруци, въздържайки се едвам да връхлети на адвоката. — Джоси беше, не по дяволите, тя е моя жена, за Бога! Защо да я убивам? Та нали вече заключих проклетия дял на Ред от „Крайт на дъгата“ в моята каса!

— Не знам, Даренго. Но така или иначе някой е саботирал мината, бутнал е Форбс в блатото и е взривил горкия Ред; и ако питаш мен, вашата прибързана сватба бе доста странна! — настояваше Патрик заядливо и без да се плаши. — Имах чувството, че Джослин хич не е щастливата булка и наистина се питах, как ли си успял да се ожениш за нея!

Даренго му разказа всичко. След като чу какво се бе случило в Телър Хауз, адвокатът се извини, тъй като думите на комарджията звучаха много правдоподобно.

— В такъв случай трябва да знаеш още нещо, Даренго, — започна сериозно Патрик. — Уили е разбрал, че Джослин е изчезнала и я търси под дърво и камък. Идва и при мен и предпазливо ме разпитва. Аз нищо не му казах, понеже Ред бе най-добрия ми приятел и аз съм длъжен да помагам преди всичко на дъщеря му. А в тази смъртоносна игра тя е само една пионка, която не участва. Вие си я размествате както ви скимне. Колко съм проклинал баща ѝ! И макар че всичко тръгна зле, не се съмнявам, че той е мислил само за нейното щастие, когато ме убеди да съставя това завещание. Искаше само да осигури бъдещето ѝ!

— Тогава не забравяй, че ако аз изчезна от полезрението като Форбс и Ред, тя ще остане вдовица и ще има двойно по-голям дял от „Крайт на дъгата“ отколкото Виктория — напомни Даренго гневно. — От четиримата първоначални съдружници ще остане само Гришъм. Ако случайно се стигне дотам, предполагам, че той ще се окаже виновен за престъпленията в златната мина. *Madre de Dios!*^[1] Да става

каквото ще, но хич не ми се иска жена ми да попадне в алчните му лапи!

Интересно — помисли си Килиън. — Звучи много убедително. Не каза „моя дял“, а „жена ми“. Явно се тревожи за Джослин, а не за златната мина. Адвокатът продължи да следи поведението на Даренго с голямо внимание.

Една вечер Де Навар играеше покер в кръчмата „При мама Лоуд“. Там беше и Килиън. Даренго спечели една вила на Кейзи Стрийт и за най-голяма изненада на Патрик веднага заключи нотариалния акт в касата си, вместо да го заложи при следващото раздаване или да го обърне в пари, както бе правил друг път. Няколко дни по-късно отиде да види новата си собственост, която се намираше само на няколко къщи от дома на Виктория. След като я разгледа, нае архитект и строителни работници, за да прекрои къщата по свой вкус. Веднага плъзна слух, че събарял стената между две стаи, за да направи една-единствена голяма спалня. Имайки предвид, че Даренго се смяташе за заклет ерген, хората много се учудиха, когато разбраха, че предвижда детски стаи и помещение за учене. Не забрави и градината и нареди да се посадят дървета и цветя.

Освен в собствената си кръчма и в Телър Хауз, Де Навар не ходеше вече по другите заведения на Сентръл Сити и спря да посещава дори и прочутата „Муха“, където обслужващият персонал бе изцяло от млади жени. Това беше една от най-посещаваните кръчми в целия град и се твърдеше, че главната ѝ атракция са пияните клиенти, които редовно се сбиваха за момичетата. Никой не видя Даренго с жена подръка — казваха даже, че престанал да подкача и девойките в собственото си заведение, дори и фаворитките си. За голямо учудване на всички присъстващи, той на два пъти се появи и на сутрешната неделна служба в църквата „Свети Патрик“.

Само отец Фланегън и адвокатът Килиън знаеха на какво се дължи тази промяна.

Особено Виктория бе много разтревожена от това поведение, а и от факта, че ще ѝ стане съсед. Не знаеше какво се е случило през онази нощ, след като нейните наемници бяха занесли Джослин и Даренго в стаята, бяха ги съблекли и сложили да легнат в едно легло. Вдовицата бе пила тогава съвсем малко коняк и въпреки това ѝ беше много трудно да прибере Уили в собственото си легло, преди той да заспи. За щастие

на следващата сутрин той не подозираше нищо и смяташе, че главоболието му е от многото алкохол.

Сега Виктория се опасяваше, дали всичко е минало според плановете ѝ. Твърдо разчиташе Даренго при събуждането си да си помисли, че е обезчестил момата и че трябва да се ожени за нея. Но вдовицата не бе чула нищо за сватба и макар по всичко да личеше, че Де Навар е тръгнал по правия път, както би трябвало да се очаква от мъж, който най-сетне е решил да се задоми и да си вземе жена, къде тогава е булката? Къде се загуби Джослин? Ами ако наистина не е имало сватба? Какъв ужас! Ами да, та той не е джентълмен и може би е отказал да спаси доброто ѝ име! Какво ще стане, ако Уили я намери пръв?

Вдовицата се тревожеше от ден на ден все повече и повече. Ядосваше се, че Джослин е избягала и сега със закъснение се проклинаше, че не се е сприятелила с щерката на Ред. Девојката може би щеше да я потърси за съвет. И тогава Виктория щеше да ѝ каже да се върне при Даренго и щеше да я закара до дома му и да я остави там, още преди Уили да е успял да направи и една крачка. Но сега нямаше друг избор, освен да се притеснява и да кипи от яд и тайно да разпитва къде е отишло момичето, след като е избягало от пансиона. Все пак се надяваше да го намери преди Гришъм.

— Джоси е изчезнала! От две седмици! Какво по дяволите означава това, Нели? — развика се Ред О'Рурк, подивял от ярост, докато се опитваше да стане от леглото в къщата на актрисата на Спринт Стрийт. — Обратно в Бостън? В манастира? Така ли е? Господи! За всичко е виновен онзи подъл кучи син Даренго! Приказвай си каквото щещ, не ти вярвам! Той я е изнасилил, слушай мен! Защо иначе Джослин ще бяга така внезапно? Отговори ми най-напред на този въпрос, Нел! Да го вземат дяволите, този проклет син на курва! Да изнасили горкото ми дете, невинното ми ангелче, агънцето ми, чисто и свято като Богородица! Господи! Като се сетя само и ми завира кръвта! Ще му откъсна главата, точно това ще направя! Ще изтръгна черното сърце на този подъл и негоден мръсник от гърдите му и ще нахраня лешоядите и червеите с него! Ще... ах, Исусе Христе, този

проклет глезен. Къде по дяволите е проклетата безполезна патерица? Нели!

— Скрих я предвидливо, преди да ти съобщя, че Джослин е напуснала пансиона — отговори спокойно актрисата и решително го натисна обратно в леглото. — Не ти го казах по-рано, защото не исках да се тревожиш, а и защото предварително знаех как ще реагираш. Докторът те предупреди изрично да не натоварваш глезена си, но това нямаше да ти поречи да хукнеш да търсиш дъщеря си и щеше да обиколиш цялата страна. Но междувременно аз сама направих някои проучвания и сега всичко е наред, тази сутрин получих вест от нея. Някой я е пхнал под вратата, така че не знам кой я е предал, но сега поне вече ми е известно къде е. Нищо ѝ няма, слава Богу, бъди спокоен. Нищо не ѝ се е случило и не се е върнала в манастира в Бостън. И без това се съмнявам, че би имала достатъчно пари за обратния билет, дори и да искаше да замине.

— И къде се намира все пак? — изръмжа Ред и я погледна сърдито и все още разтревожено.

— Точно това се опитвам да ти кажа, Ред, но моля те, постарай се да се въздържиш, когато научиш всичко. Тези ирландски изблици на гняв не са добри за здравето ти. Така се изчервяваш, че ме е страх да не получиш удар...

— По дяволите, Нели! Ще престанеш ли най-сетне да ми държиш лекции за здравето ми, за Бога? Здрав съм като вол и искам да знам, къде се е скрила проклетата ми дъщеря!

— Тя е в „Краят на дъгата“...

— Какво? — изрева О'Рурк потресен и отново се опита да стане от леглото. — Джоси се е настанила при една орда груби пияници и женкари? Полудяла е, казвам ти! Даренго с неговото насилие ѝ е взел разсъдъка!

— Виждаш ли? Нали ти казах? Стана съвсем лилав! — извика Нел с укор и строго го погледна, докато го натискаше да легне. — Напрежението те удари в главата и се обзалагам, че глезенът адски те боли! Не! Само да си посмял да ми посегнеш, грубиян такъв...

— Мълчи, Нели! — Ред учудено зяпна при този изблик на женски гняв; озадачи се, че тя смята, че той е способен да я удари. — Макар и често да си го заслужавала, но нито веднъж досега не съм те удрял...

— И днес няма да ти е първия път, заклевам те! Освен ако не искаш да те фрасна с патерицата по главата! Бъди сигурен, че точно това ще направя, ако мръднеш от това легло, сериозно ти говоря! — Нел вдигна патерицата и заплашително замахна с нея. — Казах ти вече, много бих се учудила, ако Даренго тогава в мината си е позволил повече от някоя и друга целувка. Аз съм актриса, светска жена, Ред, и никога не съм се представяла за нещо друго. Но поне мога много добре да преценя хората и характера им, особено пък когато става дума за сърдечни афери. Просто се довери на инстинктите ми; защото ако не го сториш и извикаш Де Навар на дуел, което явно си си втълпил, няма да имаш никаква възможност да съжаляваш. Той би те застрелял, а това, скъпи, не мога да го понеса!

Вече много пъти ти казах, че Даренго спаси живота на дъщеря ти при злополуката в мината, или поне ѝ спести тежки наранявания. А освен това тя сигурно нямаше да му разреши да я посещава след това. Не си прав, той не я е изнасилвал. Джослин нямаше и да отиде с него на вечерята на Виктория в Телър Хауз, нали?

— Е, добре де, мисля, че тук си права, Нели — съгласи се О'Рурк най-накрая, макар и неохотно и ръмжейки. Трябваше да признае, че логиката ѝ беше много разумна. — Вярно е, никога нямаше да си помисля за изнасилване, ако не бях видял със собствените си очи как Даренго изнесе детето ми тогава от мината. Джоси беше в такова окаяно състояние! До този момент щях да се бия до кръв с всеки, който обвини Де Навар! Той може да си има и не добри качества, но до онзи ден, когато го видях с Джослин в „Крайт на дъгата“, можех да се закълна, че не е мерзавец! Но всичко това още не обяснява, защо дъщеря ми изведнъж решава да се настани с целия си багаж горе в мината! Можеш ли да ми го разясниш, моля?

— Не знам — Нел сбръчка чело и прехапа устни. — Такива подробности не пише в бележката си, само къде е и да не се притеснявам за нея... Ах, Ред! Не е ли прекрасно, че се съобразява с моите чувства и че ми е изпратила известие? Я чакай да видим... — Тя седна на ръба на леглото и разтвори писъмцето, което държеше в ръка, за да прегледа още един път съдържанието му. — От една страна Джослин явно е също така практична както баща си, що се отнася до парите. Има чувството, че е изхарчила дотолкова ограничените средства, които Патрик ѝ предостави, че вече не може да си позволи да

живее под наем в пансиона на госпожица Хати. Горе в мината няма да има разноски, тъй като ще живее в пристройката до кухнята и няма да плаща и за храна. Освен това пише, че заедно с мината си е нахлузила и трима съдружника, на които няма доверие. И щом като е решила вече да не става монахиня, а да встъпи във владение на наследеното, смята да научи колкото се може повече за работните процеси при добива на руда, за да не могат Даренго, Уили или Виктория да я измамат или да ѝ дадат лош съвет.

— Да, наистина, Джоси има умна главица. Същото щях и аз да направя на нейно място. — За момент гласът на бащата бе изпълнен с гордост. Но след малко лицето му отново се помрачи от неприязън и той изсъска: — Но от друга страна аз не съм младо момиче! Как може да се мотае с девет мъжаги в тази отдалечена мина!

— Дали защото те са на погрешното мнение, че тя вече е монахиня, или защото изпитват респект пред паметта ти, но изглежда, че всички се държат като джентълмени — продължи Нел. — И освен това подчертава, че съм винаги добре дошла на чаша чай и се надява, че няма да се сърдя, ако не ми предложи нещо особено. Но, чуи това, Ред, да не казвам на никого къде е! Не искала Уили или Даренго да отидат в мината и да протестират, че се е настанила там. Това е всичко. Ах, още не мога да се нарадвам, Джослин ми има доверие! Това означава, че... че поне малко ме харесва, не смяташ ли? — привлекателното лица на актрисата изразяваше гордост и същевременно тъга.

— Ах, любима моя, как да не те обича! Нали и аз те обикнах — промълви Ред нежно, преди да я прегърне. Целуваха се дълго.

— Означава ли това, че си ми простил? — запита актрисата неуверено.

— Мисля, че да — отговори О'Рурк най-сетне. — Но помни едно, Нели, никога не бива да имаш тайни от мен!

— Така ли, Ред? — тя го погледна с надежда, но като видя строгото му лице, поклати глава и въздъхна безпомощно. — Щом е така, предполагам, че трябва да ти кажа и още нещо, макар и да не искам да си правиш прекалено големи илюзии за бъдещ съпруг на Джослин. Мисля, че трябва да ти разкажа за новата къща на Даренго на Кейзи Стрийт.

[1] Madre de Dios! (исп.) — Богородице! — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Една сутрин, излизайки с дървената кофа за вода от кухнята, Джослин разбра, че дългата пролет най-сетне е преминала в лято. По планинските ливади цареше неописуема красота от цветове. Ако въздухът не беше толкова сладък и свеж, и ако вместо клокоченето на поточетата се чуваше прибойт на морето, щеше да се почувствува почти като в манастирската градина в Бостън.

Взех правилното решение да дойда в „Крайт на дъгата“ — каза си момичето. Беше спокойна и уравновесена и бе възстановила вътрешния си мир. За пръв път откакто напусна Бостън, за да тръгне за Сентръл Сити се чувствуваше така. Въпреки всички трудности бе щастлива, тук ѝ беше мястото. Усещаше, че работниците я приемат такава, каквата е. От нея не се изискваше повече от това да работи колкото се може по-добре с двете си ръце, дадени ѝ от Бога. Дори само това бе достатъчно да я пришпори и да ѝ даде усещането, че е полезна. Сега разбираше, защо татко ѝ така е обичал „Крайт на дъгата“. Сигурно тайно се е чувствувал господар на цялата планина, тук, в малкото си собствено кътче Рай. Никога досега девойката не бе усещала такава близост до баща си. Това място е имало огромно значение за него. Защо само не беше жив и при нея сега?

Понякога ѝ беше мъчно за Даренго, особено когато трябваше да се качи в подемния кош и да слезе в недрата на мината. Там не извършваше тежки работи, но гледаше мъжете и научаваше все повече и повече. Откакто бе дошла в „Крайт на дъгата“ тя намираще непрекъснато нови причини да се съмнява в съпруга си, макар и да се бе надявала на обратното.

През последния месец, който прекара при рудника, тя разкри, че Даренго я е лъгал в деня, когато дойдоха за пръв път. Беше твърдял, че всички галерии са все още запечатани от взрива на саботьора. Но междувременно, поне две от тях били разчистени; по неизвестни, но явно съмнителни причини той не желал да узнае за това. Значи не е искал тя да разглежда тези тунели. Девойката предполагаше най-страшното, макар и работниците да я убеждаваха, че Де Навар може би

е смятал да попречи на безполезната ѝ надежда, че баща ѝ е още жив. Странно, но под скалите, които разчистваха, все още не бе открита никаква следа от него. Остатъците от дрехи, довели до намирането на трупа на Форбс, в случая с Ред изобщо не помогнаха. Освен една шапка, послужила първоначално като доказателство за смъртта му, не се бе появило нищо друго. Беше страшно, но и същевременно голяма благодат, че трупът му все още не е разкопан. Джослин не се отказваше от надеждата баща ѝ да е жив, макар и мъжете да я убеждаваха в обратното. И затова от време на време си мислеше, че несправедливо обвинява Даренго, че той е искал само да я пощади, когато я е излъгал.

Но скоро всичките ѝ съмнения отново се връщаха. Сърцето ѝ се затвори за всякакви усещания и тя решително се стараеше да укроти чувствата си и да потисне желанието и болезнената надежда, поникнала у нея, когато един следобед Нел се отзова на поканата ѝ и пристигна на чай.

Старият от Аляска бе предал писмото, но всички работници знаеха, че трябва да пазят в тайна присъствието на Джослин в „Краят на дъгата“. Бяха много привързани към Ред, който единствен от първоначалните партньори бе работил ежедневно рамо до рамо с тях и затова се чувстваваха морално задължени да изпълняват желанията на дъщеря му. Бяха се разбрали да мълчат и да пазят момичето. Никой друг, слава Богу, не знаеше, че тя е тук, тъй като през деня всички слизаха под земята и тя оставаше сама, а планината гъмжеше от съмнителни типове.

Веднъж дойде Зеб, за да се обясни сериозно в любов на девойката и да я придума да побегнат заедно. След всичко, което той бе сторил за нея, тя не искаше да накърнява чувствата му и съвсем приятелски му обясни, без много подробности, че старанията му са напразни, тъй като Даренго сигурно никога няма да я пусне, дори и да опита да обяви брака за невалиден или да се разведе. А какво ще стане с госпожица Хати, която няма други роднини, ако остане без внука си? Кой ще ѝ помага в пансиона? Когато му напомни това, младежът се намуси и си тръгна обиден, като си взе и двуцевката. Работниците ѝ бяха дали друга пушка, а Зъбоклучко от Арканзас и Франсето Траперът я бяха научили как да я зарежда и да борави с нея. С новото оръжие в ръка, Джослин дочака приближаването на Нел Тиерни докато я познае.

Не предполагаше, че така ще се зарадва да види актрисата. След цял месец само с мъже бе много приятно да има посетителка и да чуе всички нови клюки от града. Майчинският интерес на Нел и загрижеността ѝ бяха разтопили леда, но въпреки това девойката не посмя да ѝ разкаже какво се бе случило онази нощ в Телър Хауз и какво всъщност я е накарало да се омъжи за Даренго. Все пак сърцето ѝ подскочи от радост, когато Нел между другото спомена за къщата на Кейзи Стрийт, която Де Навар бе купил и която в момента преустрояваше, сякаш имал най-сетне намерение да се задоми. Момичето примря от радост като научи, че Даренго бил „съвсем променен“ и даже два пъти ходил на неделна служба в църквата. Слава Богу бе достатъчно предпазлива да свали венчалния си пръстен преди пристигането на Нел и да го пъхне в джоба на дрехата си. Златният пръстен с формата на гирлянда биеше на очи и актрисата сигурно щеше да го забележи и може би да си спомни, че го е виждала на лявата ръка на Даренго. Щеше да събере две и две и да почне да задава въпроси, на които момичето все още не искаше да отговоря.

Изтегляйки кофата с вода от кладенеца, Джослин отново си спомни всичко, което Нел ѝ бе разказала. Звучеше действително така, сякаш Де Навар взимаше брака съвсем на сериозно, което не ѝ бе много приятно. А дали все още ѝ се сърди заради изчезването ѝ? Може би когато я намери да е така ядосан, че да я набие за непослушанието ѝ; това влизаше в правата му на съпруг и тя не се съмняваше, че той няма да ги упражни. Дори и обвиненията ѝ за саботаж и убийство да се окажеха несправедливи — Даренго си оставаше груб и властолюбив мъж. Сигурно страшно е накърнила чувството му за гордост и мъжественост, когато го е напуснала.

Джослин бе така заета с ваденето на кофата и с мислите си, че чу стъпките и дрънченето на шпорите, едва когато беше вече много късно. Изведнъж някой я грабна отзад и две ръце се стегнаха около нея като железни обръчи. Дъхът ѝ спря и тя изпусна кофата, която току-що бе извадила от кладенеца. И тъй като беше пълна до ръба, полетя шеметно надолу и плясна във водата. Една ръка запуши устата ѝ, за да заглуши вика, надигнал се в гърлото ѝ. Тя заби нокти в яките ръце, които я стискаха и в този миг един коприненомек и познат глас прошепна в ухото ѝ:

— Какъв късмет, Джоси, сладуранче мое, че е мъжът ти, а не някой друг грубиянин, а?

Не трябваше да си мисли за него; сякаш си бе пожелала той да е тук и по този начин някак си го е докарала. Първоначалното ѝ облекчение, че Даренго я държи здраво в прегръдката си, бързо отстъпи на паника, породена от заплашителния му тон. Наистина бе страшно разярен, че тя е посмяла да му избяга. Отчаяно се опита да се отскубне, но той грубо я обърна към себе си и силно стисна ръцете ѝ, бутна я назад до кладенеца и притисна бедрата си до нея, за да не може да мърда. Под периферията на сомбрерото очите му святкаха като мълнии, когато бавно плъзна погледа си по нея. Видя одеждите и булото и направи ядосана гримаса. С едно рязко движение, което дръпна главата ѝ назад, той свали булото и го хвърли на земята. За миг тя дори се уплаши, че ще разкъса и одеждите ѝ, понеже блясъкът в очите му сочеше, че точно това иска.

— Как... как ме н-н-намери, Даренго? — попита тя на пресекулки.

— Е, просто най-накрая се сетих, че поддържах кореспонденция с игуменката на манастира — отговори той ядовито. — Ето защо тази заран отидох до пощата и попитах, дали случайно няма писма за теб. Един от служителите бе така любезен да ми съобщи, че Старият от Аляска миналата седмица е взел пощата ти. По дяволите, Джоси! — той грубо я разтърси. — Как посмя да ме лишиш от сватбената нощ, да избягаш и да се криеш седмици наред тук горе в „Крайт на дъгата“, при това в компанията на девет мъже, без друга жена наблизо? Por Dios! Би трябвало да те посиня от бой, подла мръснице!

При тези заплахи Джослин потръпна в ръцете му и ѝ се щеше никога да не е идвала в мината, щом той реагира така остро.

— Как ти хрумна изобщо да се довлечеш до тук? — продължи да я хока мъжът ѝ. — Нали знаеш, че ще те намеря! Предупредих те, нали?

— Да... но аз не исках ти да идваш да ме вземеш — призна си нервно младата жена и пак опита да се отскубне като видя как лицето му отново помръква при тези думи. И понеже все още се надяваше той да я остави на мира, продължи без много да се замисля. — Ох, нали знаеш, Даренго, че никой от нас не желаше тази сватба? Защо да се лъжем тогава? Не искам... не искам да завися от тебе, а и... не

можех... не можех да си позволя да остана да живея при госпожица Хати, дори и да имах още тази възможност. Нямам много... нямам много пари, почти нищо не ми остана от онова, което Патрик ми изпрати за път от Бостън до Сентръл Сити. Нямах намерение... да оставам в Колорадо, разбираш ли? Но сега... сега изглежда, че трябва да остана и затова трябва добре да разпределя малкото си останали средства. Няма да имам никакви доходи, докато в „Крайт на дъгата“ не започнат да работят, а ти сам ми каза, че това може да трае с месеци. Ако остана да живея тук, няма да имам никакви разноски. Ще си стоя в пристройката до кухнята. Изкарвам си прехраната и подслона като готвя, чистя и...

— И спиш с хората ми ли? Това ли е? — изръмжа Даренго през зъби, обиден от безцеремонните ѝ думи. Представяше си вече най-страшното. В стаята в Телър Хауз тя се опита да му обясни, че е още девствена, че той несправедливо я обвинява, но той тогава не я послуша и ѝ отне невинността. Тя не искаше да се омъжва, бе го сторила, само за да си спести срама. Да не би сега да си отмъщава — и да се отдава на работниците? — Отговори ми, по дяволите! — изсъска той и тя изтръпна. — Това ли е?

— Не, разбира се, не! — Очите ѝ пръскаха искри и бузите ѝ се изчервиха, когато го погледна ядосано. — Даренго, как изобщо смееш да ми кажеш нещо така ужасно и злобно!

— Много добре знаеш отговора, Джослин! — жарта в погледа му, с който я стрелна, рязко се различаваше от ледения му тон. — Ти си моя! Или го забрави вече?

— Нищо не съм забравила! — отвърна тя троснато. Отвращаваше се от арогантността му. Сякаш бе най-нормалното нещо на света да я подмята насам-натам както му скимне. — Но аз не искам да ти принадлежа! Не искам да съм твоя жена!

— Ах, колко жалко — присмя ѝ се Де Навар и ръцете му още по-силно я обхванаха, като че ли по този начин се възпираше да я удари. — Когато доброто ти име бе застрашено, ти се съ согласи да се ожениш за мен, нали? А сега аз, като твой съпруг, настоявам да се придържаш към уговорката. Така и ще направиш, сладурче, не си мисли! Тъй и тъй имам намерение да се погрижа за това. — При тези думи Джослин бе обзета от вледеняващ страх. — *Sangre de Cristo!* Малка глупачке! Да не би сериозно да си вярвала, че ще те пусна да си идеш? Ти не ме

познаваш! Колко пъти съм ти казал, не си давам онова, което си е мое! Това се отнася и за теб, Джоси! Не можеш да се съпротивяваш срещу мен, както и една нощна пеперуда не може да устои на притегателната сила на пламъка. Предупреждавам те! Ако продължаваш да ме дразниш, със сигурност ще си изгориш крилцата! — Той прекъсна за миг и ноздрите му трепереха, докато се стараше да се успокои. После рязко продължи: — Като си имала нужда от пари, защо не ме изчака в пансиона на госпожица Хати?

— Знаеш много добре защо! Защото бракът ни е само за заблуда, а аз не искам нищо от теб! Не желая да ме издържа мъж, сякаш съм някаква... някаква...

— Курва? — подсети я Даренго грубо и насмешливо повдигна едната си сатанинска вежда. — Но ти не си курва, *querida*, ти си моята съпруга! Препоръчвам ти да се държиш като такава!

— О, не! — при тази представа момичето пребледня. Ако го послуша и прави онова, което той иска, как би могла да живее по-нататък, ако се окаже, че той е убил баща ѝ? — Не, няма да го сторя! Със сигурност няма и ти не можеш да ме принудиш!

— О, напротив, сладурче мое! Знаеш много добре! — захили се той и отново разклати грубо раменете ѝ. Извисяваше се над нея с тлеещи като въглени очи и я плашеше. В сутрешното слънце лицето му придоби съвсем дяволско изражение и тя помисли, че прекалено много го е раздразнила със страха и съпротивата си. Сега е подивял от яд и е станал като разярен лъв. Не биваше така да го ядосва! — За всичко мога да те принудя, колкото и да ти е неприятно, но аз съм твой съпруг и по закон ти ми *принадлежиш*. Ти си моя *собственост*, Джоси! А освен това съм и по-висок и по-силен от теб, а на този свят винаги побеждава силата пред справедливостта, независимо какво пише в Библията ти. Колкото и да се дърпаш, мога да те вържа и да те отнеса у дома и да те затворя за дни, седмици или дори месеци в една стая. Изцяло би зависила от мен и не би имала никаква възможност да се измъкнеш! Бих могъл да те бия, да те оставя да гладуваш, докато се подчиниш, или просто да те изнасилвам, докато се убедя, че си забременяла. И тогава ще си благодарна, ако можеш да играеш ролята на благоверна съпруга, бъди сигурна! Не ми разправяй какво мога да правя с теб и какво не, тъй като, за разлика от мен, ти в тази игра, която толкова ти се играе, не си дори начинаеща. Но когато става дума за

тази специална игра, аз предпочитам да мамя и да печеля, отколкото да губя, макар и да не е честно!

— Ти... ти си ужасен! — прошепна жената с широко отворени от страх очи. — Ти си жесток... направо едно чудовище!

— Не, *querida*, аз съм един мъж... един мъж, който много те желае и който, понеже е женен за теб, има намерение да те получи! Признай, че поне съм откровен. Или предпочиташ да те лъжа, както те излъга Уили? — попита той рязко, но забрави да спомене, че и той я е лъгал, когато искаше тя да си мисли, че в мината тогава се е случило нещо повече.

— Не, разбира се, че не.

— Е, щом не искаш да слушаш лъжи, отвори си доброволно ушите за истината, Джослин, колкото и да ти е неприятна и колкото да не искаш да я чуеш.

— *Твоята* истина ли, Даренго?

— Ти вече не си в манастира, сладурче, тук истината не е черно и бяло, добро или зло. Това тук е същинския свят, където истината преминава от сиво в сиво, тук животът много рядко е лесен! Понякога дори е дяволски трудно, особено за мелез като мен, за едно копеле, незаконно родено и с мексиканска кръв. Ако бях разнежен нямаше да оживея, поне не за дълго, и може би това ме прави в твоите очи жесток и ме превръща в „чудовище“, както ме нарече. Но от друга страна аз не съм имал късмета да израсна в такава среда като теб. Детството ми премина в един беден *jasal*^[1] в Мексико и съм бил щастлив, ако е имало какво да ям. Никой никога не ми е поднасял нещо на сребърен поднос. Всичко, което съм получил в този живот, е трябвало да си го взимам сам — също така, както ще взема и теб, Джоси, ако не намерим друг изход! Повярвай ми поне това, ако не друго, но аз не се отказах заради теб от свободата си, за да ме лишиш от всичко, което по право си ми принадлежи, откакто сложих този пръстен на ръката ти. Уверявам те, няма да допусна някой да ме лиши от това! Няма да допусна да избягаш и да се криеш, само защото искаш да се махнеш от онова, което съществува между нас. Ти предпочиташ да си втълпяваш, че те е страх от_ мен_, но всъщност се плашиш до смърт от *собствените си чувства*. И ти ме желаеш, *querida*, също толкова колкото и аз. И дори в този миг, сега, да ти кажа в лицето, че съм убил баща ти, ти пак ще ме искаш, *въпреки всичко!*

— Не, не, лъжеш се! — простена Джослин разстроена. Колко ужасно беше, че той измъква така брутално грозната истина на бял свят, която тя така и не искаше да погледне в очите. Ужасяваше я мисълта, че Даренго знае всичко и така открито ѝ го казва, че се видя принудена да размишлява по въпроса. Тя бе похотлива и порочна и не зачиташе паметта на баща си и не заслужаваше любовта, която той бе изпитвал към нея. Как да живее с тази тежест на съвестта си? Не можеше! — О, не, лъжеш се! — повтори тя.

Даренго мълча цяла вечност и после нежният му глас придоби такъв тон, че жена му се изплаши.

— Не ти ли казах, никога да не ме лъжеш, Джоси? — И когато тя не отговори, той само се засмя подигравателно. — То си има име, сладка моя, всъщност има много имена за това: желание, страст, някои го наричат дори и... любов. — В този миг очите му, с които кратко я погледна, придобиха един странен блясък, но той бързо ги притвори, за да скрие мислите си. Джослин се натъжи, понеже в този единствен момент, в който погледът му бе запленил очите ѝ, тя изведнъж почувствува, че е съвсем близо до някакво важно откритие, разкриващо се точно пред нея, но в последната секунда той безсърдечно ѝ го изтръгна. Без да иска девойката захлипа. Този кратък негов поглед я преследваше и щеше да я преследва още много дни и нощи и да се появява като призрак в спомените ѝ. Когато Де Навар отново грубо се изсмя и лицето му се помрачи от неясно чувство, сякаш ѝ зашлеви плесница: — Не, аз не бих го нарекъл така... не бих го нарекъл *любов*. Това нещо между нас има много имена и е неотменимо като съдбата, нещо, от което не може да се избяга, нещо, от което човек не може да се скрие, дори и тук горе в „Краят на дъгата“, Джоси! Да не си посмяла значи да ми бягаш пак! Каквото ще да става, ти си моя и аз никога няма да те пусна! Разбра ли?

— Да — прошепна тя замаяно, понеже знаеше, че той говори съвсем сериозно. Нямахше къде да бяга, нито сега, нито друг път. Дори и да опита, той ще тръгне да я търси и ще я намери, както вече я намери тук. Нямахше къде да се скрие.

— Целуни ме тогава — настоя той с прегракнал глас. На това Джослин не можеше да се съгласи, тъй като знаеше какви последствия щеше да има: неизбежната атака на Даренго срещу тялото и сетивата ѝ, с която ще я принуди да реагира. Може би на края ще се предаде, но

няма да се даде лесно. Знаеше, че той страстно я желае, но не си правеше илюзии, че изпитва нещо повече. Да вярва в това би било най-голямата глупост, макар и преди малко да ѝ се стори, че вижда необясним копнеж в очите му. С приказките си за любов той само ѝ се подиграва, за него тя не бе нищо друго, освен неочаквана премия към дела от „Краят на дъгата“, само едно тяло, което той страстно желаше и което взимаше, за да задоволи животинските си инстинкти. От тази премия няма да се откаже! С всичките си сетива младата жена усещаше, че скоро ще му омръзне и това, странно защо, я натъжи. *Не бих го нарекъл любов — каза Даренго. Нито пък аз — рече си Джослин. Не, в никакъв случай не е любов.*

Тя отново се опита да се освободи от желязната му хватка и се бореше като диво животно, докато мъжът ѝ се стараеше да я укроти. И двамата бяха забравили, че са застанали до кладенеца, но в един момент изгубиха равновесие и паднаха през глава в него.

[1] jasal (исп.) — колиба. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Когато си представях как коленичиш пред мен, сладурче, нямах точно това предвид — промърмори Даренго сухо, а в гласа му прозвуча, освен ярост и груб смях, за който Джослин с удоволствие би го удушила. Не само защото бяха изпаднали в ужасно затруднение, а и защото предположи, че зад забележката му се криеше и нещо язвително, някакво двусмислие, което явно му беше съвсем ясно, докато тя нямаше представа за какво става дума.

— Ах, ти... непоносимо чудовище! — изсъска тя за всеки случай. — Нямах си представа с какво удоволствие бих ти счупила врата!

— Откровено казано, Джоси, не разбирам как можеш да казваш такова нещо, като току-що почти го направи, да ми счупиш врата де! — припомни ѝ той и тя прехапа устни като си помисли, че сама си е виновна за ужасната ситуация.

Ако го беше целунала, вместо да го удря и да се дърпа, нямаше да паднат в кладенеца, в който Даренго сега висеше на дебелото въже, докато Джослин го бе хванала през кръста и се държеше за колана му. Силните му мускулисти бедра обгръщаха талията ѝ, а лицето ѝ така се притискаше до тялото му, че беше направо унижително. Беше сгънала коленете си, за да не потъне във водата, която вече бе намокрила полите ѝ.

Освен няколко синини и ожулвания нямаха сериозни рани, но Джослин бе доста объркана. Де Навар пък изглежда много се забавляваше, макар че беше страшно ядосан. Жена му кипеше, защото не виждаше нищо смешно в това нещастие.

— Защо изобщо дойде в „Краят на дъгата“? — попита тя раздражено. Ръцете я боляха, защото се държеше за него, а лицето ѝ бе станало огненочервено. Усещаше съвсем ясно как набъбналата му мъжественост се притиска до бузата ѝ.

— Със сигурност не исках да бъда удавен в някакъв кладенец, кълна ти се! — сопна ѝ се Даренго троснато. Гласът му стана отново суров, но в него прозвуча и смях, когато просъска: — Млъкни сега,

Джослин, моля те за бога! Предупреждавам те, ако продължаваш да говориш там долу, ще си имаме още по-големи проблеми, отколкото сега — или трябва да ти обяснявам на чист и вулгарен английски, как действа близостта на устата ти на... една много важна част от моята анатомия?

— Оох — прошепна тя засрамена, когато изведнъж разбра шокиращото значение на неприличната му забележка.

— Джослин! *Sangre de Cristo!* Престани... да пъшкаш и да стенеш! *Jesus!* Хич не е... смешно! Мълчи, по дяволите! Просто стой мирно, ясно ли е? Или без да искам ще пусна въжетото, кълна ти се!

Тя разбра, че ще паднат и двамата във водата и направи всичко възможно да остане спокойна, дори едвам дишаше. След доста дълго мълчание Даренго отново проговори:

— Добре! Тъй като до обяд мъжете няма да излязат от мината, има голяма вероятност до тогава никой да не ни намери. Значи ние сами трябва да предприемем нещо, ако искаме да се измъкнем от тук. Трябва да ме пуснеш, Джоси, и да слезеш по въжетото до водата. Докато се държиш за въжетото и за кофата, няма да се удавиш, обещавам ти! Не бих те молил за такова нещо, но не мога да се изтегля нагоре, докато висиш така на мен. В момента си ми много тежка, а да не говорим за това как ми отвличаш вниманието! Като се измъкна горе, ще те извадя. Съгласна ли си?

— Д-да — промърмори жена му и прехапа устни при мисълта, че трябва да се спусне в студената и черна вода. Освен това му нямаше голямо доверие, но й беше ясно, че няма друг изход.

И въпреки всичко не можа да преодолее съмнението, че Де Навар ще й изиграе някоя шега и грубо ще използва зависимостта ѝ. Нали предпочита да мами и да печели, а не да загуби играта — така поне бе казал преди малко. Тя усещаше, че той би се възползвал от всяка една възможност.

— Добре тогава! — рече Даренго. — Тръгвам. Не се страхувай, няма да те пусна да паднеш, Джослин, кълна ти се! Ще промушиш сега една ръка между краката ми и ще хванеш... въжетото. *Madre de Dios!* — изруга той, когато пръстите ѝ го докоснаха. — Хвана ли го... въжетото искам да кажа?

— Да — прошепна тя, докато нервно движеше ръцете си между бедрата му. Най-накрая хвана въжетото. Дишаше на пресекулки и

сърцето ѝ биеше като лудо, но не само от страх. Някакво примитивно чувство се прокрадваше в усещанията ѝ, което тя вече позна, но не искаше да си го признае.

— Дръж се здраво! — заповяда Даренго с приглушен глас. — А сега и другата ръка. Дръж се, защото когато те пусна с краката си, тежестта ти изведнъж ще те потегли надолу. Разбра ли?

— Да — отговори тя с пресъхнала уста и разтуптяно сърце.

— Добро момиче! Готова ли си?

Младата жена щеше да падне, ако Даренго не я беше предупредил как изведнъж ще усети тежестта си в ръцете. Дори и сега не беше сигурна дали ще може да се задържи на въжето. Но все пак успя и започна бавно да се спуска, премествайки ръцете си една под друга. Ледената вода я обгърна и щеше да изпадне в паника, ако го нямаше мъжа ѝ.

— Стигнах до долу — извика тя с тракаци от студ зъби. Стоеше върху кофата, но все пак водата ѝ стигаше до кръста.

— Добре! Дръж се докато те издърпам!

Лека-полека Де Навар се изкачи по въжето и излезе от кладенеца. Високо над себе си Джослин виждаше загриженото му лице. Тревогата му малко я учуди, но после си каза, че той не иска да ѝ се случи нещо, преди да ѝ се е наситил.

— Джоси, сега ще те изтегля! — провикна се той.

За нейно голямо облекчение, въжето с кофата се раздвижи. *Нямаше защо да се страхувам, той явно иска да удържи на думата си* — помисли си тя. Но когато стигна почти до ръба, Даренго така я погледна, че тя изтръпна повече, отколкото при допира със студената вода, от която беше замръзнала до мозъка на костите. На лицето му се изписваше подигравателна усмивка.

— Горката ми разчорлена любима! Човек, ако не знае коя си, би могъл да си помисли, че съм извадил удавено коте от този кладенец. Трябва веднага да свалиш тези мокри дрехи... да облечеш нещо сухо.

— Няма да стане докато не ме извадиш от тук, нали ми обеща, Даренго? — тя безмълвно се закле да му отмъсти, защото ѝ стана ясно, че ще трябва да си плати по някакъв начин за спасението. Как можеше да си помисли, че той ще я измъкне, без да иска нещо в замяна?

— И какво ще получи доброволно, ако те изтегля, Джоси? — попита той безсрамно и я погледна похотливо.

— Какво искаш? — отвърна тя хапливо и го стрелна сърдито.

— Отговорът ти е известен, *querida*, защо питаш.

— Предпочитам... предпочитам да се удавя!

— Знаеш ли, предполагах, че ще кажеш нещо подобно.

Но... от друга страна... долу в тъмнината на кладенеца ти беше толкова... смела, че почнах да се надявам, че си размислила и ще искаш доброволно да изпълниш съпружеските си задължения...

— Ах ти, изнудвач такъв! Мошеник! Как смееш да ми загатваш, че аз... че аз... Да те вземат мътните, Даренго! Знаеш много добре, че не съм го направила доброволно... — унижена тя млъкна и се изчерви при спомена как бе притиснала лицето си между бедрата му и как ръката ѝ, без да иска бе докоснала мъжествеността му, когато опипваше за въжето.

— Колко жалко! — забеляза той нахално. — Не трябваше да ме буташ в кладенеца и да разбуждаш... страстта ми, макар и не нарочно. Джоси, аз съм мъж, нали ти го казах вече, и си имам граници. Не се срамувам да кажа, че този месец, без теб в леглото ми, бе един ад! Дължиш ми поне нещо за това!

— Нищо не ти дължа, мерзавец такъв!

— Може би искаш да те пусна обратно в кладенеца и да си тръгна? — предложи той.

— Не би го направил, нали? Не... не говориш сериозно...

— А, така ли? — След като ѝ остави няколко секунди, за да премисли отговора си, Даренго тихо се изсмя. — Е, как предпочиташ, *querida*! Ще получа ли това, което искам, или не?

— Ох, добре! Вземи ме тогава! — прошепна тя примирено. Страхуваше се да не я остави в кладенеца както се беше заканил, или пък наистина да я удави. *Но ако има такова намерение, няма да се хили така нахално!* И въпреки това тя не посмя да му се довери; той си оставаше един мошеник, а на всичкото отгоре несъмнено бе и пил, въпреки че беше рано, така че изобщо не се знаеше на какво е способен. И освен това — каква полза би имала тази съпротива? Нали той вече съвсем ясно ѝ каза, че смята да настоява за съпружеските си права — ако му откаже само ще отложи за малко неизбежното. — Кълна ти се, Даренго де Навар, че ще проклинаш деня, в който се ожени за мен!

— Обещай ми, че ще изпълниш уговорката, Джослин! — настоя той, без да се смущава.

— Добре де! — съгласи се тя най-сетне, макар и неохотно. — Имаш думата ми, но ще те мразя и ненавиждам цял живот, кълна ти се!

— Добрата игуменка сигурно е треперила при мисълта, че може наистина да положиш последния обет, сладурче! — рече той, докато я измъкваше от кладенеца и я поемаше в прегръдките си. — Знам много добре, тя сега си седи някъде в Бостън и ме благославя от цялото си сърце, че съм снел от раменете ѝ този непоносим товар, с който би се нагърбила, ако ти беше монахиня.

— Би могъл поне да проявиш малко благоприличие и да не се подиграваш на преподобната майка Мария — просъска Джослин, потресена, че все пак му се е поддала. Нямахше такова намерение и щеше да е по-добре, ако бе останала в кладенеца, докато мъжете излязат от мината, дори и до тогава да се е удавила вече. Но сега бе вече късно да размишлява! Дала му бе дума и нямаше да я наруши. — Ако непременно искаш да знаеш, аз наистина я изправих пред много тежко изпитание и сега, когато манастирът ще бъде затворен, дълбоко съжалявам за това.

— Наистина ли? Тогава аз може би трябва да затворя мината. В такъв случай е възможно да съжалиш, че си изправила мен пред тежко изпитание! — каза Даренго и без предупреждение поиска устните ѝ и страстно я целуна. Пряко волята си Джослин изпъшка, разтопи се в ръцете му и го възпламени. Стори му се, че не я е целувал цяла вечност. Не беше лъгал, когато ѝ каза, че изтеклият месец без нея за него е бил ад. Сякаш откакто я познаваше бе обзет изцяло от нея. Никоя друга жена не отговаряше на изискванията му, в сравнение с Джослин те всички бледнееха. Той не разбираше защо, но знаеше, че не може без нея, нужна му бе, както и въздуха, който дишаше. Искаше му се още в момента да я повали на земята и да я люби и само мисълта, че някой би могъл да ги види го възпря. Затова вдигна глава и очите му блестяха от страст, когато промълви с пресипнал глас: — Ела в пристройката, *querida*. Искам да съблечеш тези мокри дрехи.

Джослин трепереше и не оказа никаква съпротива, когато той я заведе в малката стаичка, където се бе настанила. Знаеше, че възраженията ѝ сега няма да помогнат. Когато влязоха вътре той залости вратата, грабна я в обятията си и буйно я целуна. Накара я да

се отпусне и ръцете му се заровиха в мократа ѝ коса, от която при падането в кладенеца се бяха изхлузили всички фуркети, за да не може да помръдне главата си. Устните му трескаво се движеха по нейните; след малко ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ и задърпаха дрехите. Изведнъж робата ѝ се раздра от рамото до кръста. Щеше моментално да се хвърли върху нея, ако не го бе възпрял конски тропот. Когато шумът бавно проникна в съзнанието му, Даренго повдигна глава и се ослуша. Изръмжа някаква ругатня, приближи се до прозореца, дръпна завесата и погледна навън.

— Уили е! — извика той сърдито и мускулите на лицето му потрепнаха от яд. Това посещение не му влизаше в сметките. Очите му пламтяха от съмнение и ярост, когато се обърна към жена си. — Той знае ли, че си тук?

— Не, кълна ти се! — отвърна тя уплашено като видя убийственото изражение на лицето му. Сякаш искаше да я заколи, ако се окаже, че тя е съобщила на Гришъм къде се намира и му е позволила да я навестява.

След един безкраен и изпълнен с напрежение миг, в който очите му я пронизаха до мозъка на костите, съпругът ѝ кимна и за нейно голямо облекчение ѝ повярва.

— Облечи се! — нареди той грубо и излезе от стаята.

С треперещи пръсти и лудо биещо сърце Джослин бързо изпълни заповедта му. Беше ужасена — лошото настроение на Даренго и неочакваното появяване на Уили не предвещаваха нищо добро. Нервно съблече прогизналите си дрехи и извади чисти и сухи от куфара си. Какво ли е довело Гришъм в „Краят на дъгата“ и то точно днес? Доколкото знаеше, той много рядко идваше в мината и несъмнено това бе причината Даренго за момент да се усъмни в нея. При спомена за израза на лицето на мъжа си в този момент, тя пак изтръпна. Той никога не би допуснал да му изневери. Слава Богу, че се оказа достатъчно разумна да отпрати горкия влюбен Зеб, когато той така настойчиво ѝ се обясняваше в любов!

Джослин се проклинаше за необичайната си несръчност и задърпа ризата си. Хвърли бърз поглед през прозореца и установи, че Уили е пристигнал и вече слиза от коня. *Изглежда ядосан, също като Даренго преди малко* — помисли си тя и още повече се разтревожи. Какво ли ще си помисли Гришъм като ги види двамата тук?

— Даренго! — чу го тя да вика гневно вместо поздрав, след като бе вързал коня си на преградата пред кухнята. За голяма изненада той не изглеждаше особено учуден да види съдружника си тук, напротив, сякаш точно това бе очаквал. — Какво правиш тук, и то в този час? Не е ли доста рано за теб? Та сега е едва обяд!

— Какво по дяволите смяташ, че правя, а, Уили? Не си ли личи? — тонът му бе така циничен, че Джослин още повече се убеди, че предстои голяма разправия. — Пия си ракийка и пуша пура, ето какво правя. За това никога не е рано.

Гришъм подигравателно се засмя, като че ли не е очаквал нещо друго.

— Ами да! Наистина, какво друго би могъл да правиш! Но може би трябваше да се изразя по-точно. Защо го правиш тук, а не в кръчмата си, там, където ти е мястото?

— Когато за последен път гледах документите на „Крайт на дъгата“ там все още пишеше и моето име, драги! Да не би да си дошъл, за да ми съобщиш нещо друго?

— Не, дойдох, за да видя, дали Джослин е тук и дали е добре. Знаеш ли, след като тя изчезна, аз натоварих моите хора да те следят, понеже си мислех, че ти знаеш нещо повече за изчезването ѝ. Представяш ли си как реагирах, когато днес един от тях пристигна в магазина и ми разказа как те е проследил до мината, където е наблюдавал как ти си нападнал някаква монахиня? И понеже те познавам, тази история ми се стори много правдоподобна. Истина ли е? Джослин тук ли е? Ако е така, къде е?

— Да... вярно е, Уили. Тук е, прекарала е цял месец на това място — отговори Даренго, сякаш през цялото време е знаел, че жена му се крие в „Крайт на дъгата“. — Сега е в пристройката до кухнята и се... облича — обясни той за нейн най-голям ужас. И после се провикна: — Джоси, скъпа, Уили е тук и иска да те види. Оправи ли се вече?

Прииска ѝ се да потъне в земята от срам, понеже разбра, че Даренго нарочно заблуждава Гришъм, за да си представи той най-лошото. Не знаеше, дали изобщо трябва да отговори. Може би ще я оставят на мира, ако си мълчи. Но надеждата ѝ бе напразна; в следващия момент чу как столът на Де Навар се мърда назад и как той

се приближава със странно тихи стъпки към вратата и почуква енергично.

— Джоси, чуваш ли ме?

— Да... да, чух те. Идвам ей сега.

Тя все още навличаше прибързано последната си фуста, когато той завъртя дръжката на вратата, сякаш това си е негово пълно право, както си беше в действителност. Той бутна вратата, която бавно и широко се отвори и я показа полуоблечена. Мократа ѝ разрошена коса се спускаше по гърба ѝ, а очите ѝ изпращаха гневни мънии заради нахалството му. Той я погледна с похотливи очи преди тя да успее да облече халата си, който бе на леглото и да го стегне в кръста. Даренго отпи голяма глътка от шишето мескал, което явно бе задигнал от запасите на миньорите в кухнята и сега държеше в ръка.

— Смятам, че изглеждаш достатъчно добре — каза той провлачено и така се усмихна, че тя на драго сърце би му издрала очите. — Хайде излизай и седни при нас!

Джослин с ужас забеляза, че той не само бе свалил сомбрерото си, но и ботушите, чорапите и кобура си. Ризата му беше разкопчана и извадена от панталоните. Всичко това явно го е направил докато тя се обличаше, сигурно още преди Уили да е влязъл. *Иска и външно да отговаря на ролята, която си е избрал — ролята на любовник, станал току-що от леглото ти* — каза си младата жена. Искаше ѝ се да го удуши, а насмешливият му поглед ѝ казваше, че го знае и че му е много весело. Цинично повдигна едната си вежда и отстъпи от вратата, за да може тя да мине, което означаваше, че няма да ѝ позволи да остане в пристройката. Джослин разбра, че няма друг избор и премина в трапезарията с високо вдигната глава, яростно блестящи очи и зачервени от срам, притеснение и яд страни.

Уили бе потресен от вида ѝ, също като онази вечер в Телър Хауз. Пак се учуди, как е могъл да я смята за безчувствена и безлична. *Трябва да съм бил сляп или обезумял* — каза си той като я погледна с широко ококорени очи. Разпуснатата ѝ вълниста, бакъреночервена коса блестеше като пожар на златните слънчеви лъчи, струящи през прозореца, зелените ѝ котешки очи святкаха застрашително, чувствените ѝ устни бяха подути от дивите целувки на мъж, нежният ѝ бял врат грациозно се извиваше, а по-надолу гърдите ѝ се повдигаха под ризата и ръбовете на халата, талията ѝ бе стройна като фиданка,

краката ѝ бяха дълги и привлекателни, а босите ѝ стъпала бяха фини и нежни. Приличаше на непокорна циганка, на куртизанка, а не на монахиня, по-скоро на паднал ангел! Слабините го заболяха от неочаквано желание. Изведнъж му се стори, че не само делът на Ред е безкрайно съблазнителен, а и дъщеря му.

Даренго пръв я беше притежавал!

Прозрението удари Уили като плесница и го зашемети. Дишаше на пресекулки, сякаш се задушаваше.

Този проклет мръсник! Ще го убия! — ругаеше той наум и ръцете му така силно стиснаха камшика за езда, че едва не го счупиха.

— Не исках да вярвам, Джослин, че сте забравила доброто си възпитание и действително сте се настанила тук в „Крайт на дъгата“. — Тонът му бе студен и брадичката му нервно потрепваше. — Но въпреки това се метнах на коня и дойдох, за да се убедя със собствените си очи, че сте добре. Сега виждам, че е било грешка, можех да си спестя труда...

— Съвсем правилно! — отсече Даренго с остър като бръснач глас и прекъсна всяка по-нататъшна дума на съдружника си. — Джослин не ти влиза в работата, Уили. Тя вече направи своя избор и избра не теб! Защо значи не се обърнеш и не си тръгнеш? Да не би Виктория да не ти стига вече?

Уили внезапно разбра и присви очи.

— Мръсник! Даренго, ти си казал на Джослин, че Виктория ми е метреса?

— Наистина ли си смятал, че няма да ѝ кажа? Ах, Уили, караш ме да ти се чудя. Май забравяш един от най-важните закони в живота. В любовта и на война всичко е позволено!

— Така значи, а? — отвърна Гришъм хапливо. Обърна се към младата жена и я засипа с престорено съчувствие: — Бедната ми Джослин, тази ли история измисли тоя подлец, за да отнеме невинността ви? Щом като той е паднал толкова ниско да разпространява такива лъжи, вие поне сигурно не сте била толкова глупава да ги повярвате, нали?

— Л-л-лъжи? — промърмори тя обърквана. И тук ли се е излъгала, както за всичко друго до сега? Пребледня и изведнъж ѝ прилоша.

— Лъжи! — повтори Гришъм с леден глас, а в очите му светеше гореща страст, докато дълго и нахално я огледа от главата до петите. Устните му се разтеглиха в пренебрежителна усмивка. — Нали ви предупредих да не се доверявате на Даренго? Той е саботьор и убиец, а сега явно е станал и долен прелъстител на лековерни монахини. Страшно съжалявам, Джослин, че сте решила да станете не моя жена, а негова курва!

Той така се бе унесъл в обидните си слова, че не забеляза как юмрукът на Де Навар полетя към брадичката му и го удари. Бомбето му отхвъркна от главата, долната му устна се разцепи и той така се олюля, че падна на колене. Остана дълго клекнал на пода и разклати глава, за да избистри мозъка си. Сивите му очи се присвиха и проблеснаха като стомана.

— Стигнахме вече до тази точка, така ли Даренго? — попита той тихо. — Вярно ли е?

— Да, действително... — отговори Де Навар, съблече ризата си и я хвърли настрана. — Ставай, подлецо! Стани и се бий като мъж или ти липсва смелост, Уили? Да не би едно меко легло и една силна жена да са те лишили от мъжка сила?

— Ти никога не можа да се примириш, че Виктория предпочете мен пред теб, нали? — Уили бавно се надигна и пусна камшика на пода. Засмя се горчиво и продължи: — Господи! Като си помисля само, че през всичките тези години дори и не съм се съмнявал...

— Знаеш ли, точно това отдавна си втълпяваш и се самозаблуждаваш, Уили. Не смяташ ли, че е вече време да разбереш най-после с тъпата си глава, колко малко ме интересува леденото блокче, което е смукал Форбс Хютън? Ти беше луд по нея, Гришъм, но си признавам, че ако знаех колко те мъчи тази представа, щях сигурно да изпитам изкушението да ти правя конкуренция!

— Мръсна долна твар! Ще те убия за тези думи!

— Опитай де! — подигравателната усмивка на Даренго, която не стигна съвсем до очите му, бе предизвикателство, което още повече разпали противника му. — Всичко е позволено?

— Ама разбира се! Не бих очаквал друго от един нечестен мелез.

— Пести си дъха, ще ти трябва още!

Двамата мъже започнаха да се обикалят внимателно, всеки искаше да прецени добре възможностите на другия, защото бе

изминало много време от последната им схватка. И двамата бяха специалисти в ръкопашния бой, знаеха много добре как се разрешават споровете в грубия стил на Дивия Запад. Засипаха се удар след удар, които отекваха в ушите на Джослин и тя потръпна, докато ги гледаше уплашено. Всичко стана толкова бързо, че ѝ приличаше на сън.

От подигравателните забележки, които двамата си подхвърляха, тя заключи, че Виктория е била любовница не само на Уили — тук поне Даренго несъмнено бе казал истината. Вдовицата явно отдавна бе ябълката на раздора между двамата мъже, в такава се превръщаше сега и самата тя. И въпреки това не можеше да повярва, че те решават конфликта със сила. Не бе дори сигурна, как всичко това изобщо започна. Имаше и друго, което много я учудваше: умът на мъжа ѝ сечеше невероятно бързо, макар да пиеше мескала като вода. За няколко секунди само бе решил да измами Уили и да се представи като любовник на девойката. Освен това сръчните му маневри и бързите му рефлексии не отговаряха на представата за един пристрастен пияч. Той безпощадно удряше съдружника си и насини окото и разкървави носа му, като същевременно ловко избягваше неговите удари. В най-отдалеченото кътче на съзнанието ѝ се прокрадна мисълта, че трябва да отдели внимание на това, че Даренго е един опитен манипулатор, а Уили всъщност е само един измамник и лъжец. Но преди още тази идея да се оформи до край, тя ѝ се изплъзна, тъй като безжалостната борба на мъжете отвличаше прекалено много вниманието ѝ.

Беше ужасяващо с каква радост те се нахвърлиха един върху друг, но същевременно Джослин изпитваше някакво прогнило удоволствие да ги гледа, имаше някаква убийствена красота в тези силни и мускулести мъже, загорели от слънцето. Двубоят им приличаше на дуел между две млади езически божества, влюбени в себе си, арогантни и готови на всичко, само и само да спечелят надмощие. *Тази развръзка отдавна се очертаваше* — помисли си тя, сякаш два вулкана дълго време бяха кипели в недрата си и сега най-после са изригнали. Ставаше въпрос за много повече от самата нея, тя бе просто капката, която преля чашата, залогът в една игра, чиито правила и до сега не ѝ бяха съвсем ясни, една игра, в която не искаше да участва, макар и подсъзнателно да разбра, че не е участник, а само премията за победителя. Изведнъж се разтревожи и се запита

ужасена, какво ли ще стане с нея, когато тази грозна и убийствена игра стигне до своя край.

Когато се отърси от виденията си, лицата на двамата мъже бяха покрити с рани и кръв, а Даренго бе повалил противника си на земята. Без да се замисля се хвърли върху него, Уили сгъна крака и го ритна така силно в слабините, че Де Навар се преви на две и се олюля. Гришъм скочи и му нанесе кроше, от което другият съвсем загуби равновесие.

Двамата бяха потни, кървяха и пъшкаха, ръцете и краката ги боляха и станаха тежки като олово, но бесът им не отслабваше. Джослин осъзна, че би трябвало да изтича до шахтата и да извика мъжете на помощ, но краката ѝ сякаш бяха сраснали с дъските на пода. Лицето ѝ посивя, очите ѝ зееха широко от ужас, устата ѝ се разтвори в безмълвен вик. От гърлото ѝ се изтръгна тих стон и тя тежко преглътна.

Ще се убият — каза си тя, тъй като сега се бяха хванати за гушите и се душаха. Уили едвам си поемаше дъх и с последни сили се опита да отблъсне Даренго като замахна към носа му, но Де Навар бе хванал главата му и я удряше в земята, докато младата жена най-последно разбра, че пред очите ѝ се извършва убийство.

— Спрете! Спрете! — изкрепя тя, отърсила се изведнъж от вцепенението си. Опита се със сила да раздели двамата мъже, но не успя. — За Бога, Даренго, моля те! *Ще го убиеш! Ще го убиеш!*

Думите ѝ бавно проникнаха в съзнанието му и ръцете му се отпуснаха и освободиха гърлото на Гришъм. Олюлявайки се и дишайки на пресекулки той се изправи. От раните му течеше кръв, но той хвърли подигравателен поглед на победения си противник и после погледна жена си; очите му бяха тлеещи въглени, които я изпепелиха. В тях не гореше само жарта на смъртоносната битка, но и желанието на победителя да поеме в ръце плячката си. Въпреки манастирското си възпитание тя съвсем ясно го разбра и в нея изведнъж се надигна неописуем ужас, познат от векове на всяка жена, изправена пред триумфиращ мъж. *Вижте, идва героят победител! Разместване на равновесието на силите, промени в картата на света, все нови и нови, хиляди династии и раси изчезват победени от лицето на земята, а в утробите на жените новата кръв се смесва със старата. Стотици и стотици години светът се е въртял по този начин, един вечно*

повтарящ се процес, който въпреки това всеки път разтърсва цялата планета. Мъжете се избиват за земя и за жени, а наградата е късче от рая, където ще се множат и ще живеят вечно. Джослин не би могла да го изрази с думи, но усети съвсем ясно за какво става въпрос, сякаш е поробена сабинянка в древен Рим или пленена саксонка в Нормандия. Заради „Краят на дъгата“ и заради нея, Даренго щеше да убие Уили и винаги би го сторил за тази награда.

В този момент всичките ѝ съмнения за съпруга ѝ отново се събудиха. Тя се отдръпна и уплашено извика. Ръката му я хвана за китката и я придърпа към себе си, в очите му блестеше страстта и пръстите му се заровиха в разпуснатите ѝ коси, а устата му брутално завладя устните ѝ. Това не беше нежно ухажване, а насилствено превземане. Той просто прибираше залога — нея! Така грубо я грабна, че тя изохка и напразно се възпротиви, уплашена до смърт, но и същевременно изпълнена с някакъв див и необясним възторг, от който дъхът ѝ спря и тя се разтопи. Главата ѝ се замая, кръвта бучеше в ушите ѝ и когато Даренго я притисна до себе си и страстно я целуна, водовъртежът я отнесе. Тялото му бе покрито с пот и кръв, приличаше на див звяр, който я напада, необръснатата му брада раздра лицето ѝ. Яките му мускули потръпваха под пръстите ѝ и тя ясно усети кръвожадното му желание, което събуди дълбоко в нея някакъв мрачен праисторически инстинкт и я възбуди, въввлече я във вихрения танц на възторга, надигна се и се разтвори и я заля с огромна вълна от сладострастни чувства. Сякаш се давеше, главата ѝ за последен път като че ли потъваше под водата. Колената ѝ омекнаха и поддадоха и тя щеше да падне, ако мъжът ѝ не я държеше така здраво притисната към себе си и ако не я замайваше безкрайно с настойчивото си желание и привличаше цялото ѝ внимание.

След малко Даренго вдигна глава и сатанинска, доволна усмивка разтегна устните му. Джослин забеляза, че Уили още преди малко е отворил очи. Сега те бяха изцъклени от яд и омраза. Поражението оставяше горчив вкус в устата му. Разумът му слепешката крещеше за отмъщение, но безпомощното му състояние изпъкна отново болезнено в съзнанието, когато Де Навар повторно се нахвърли върху устните на жената, а ръцете му се плъзнаха под халата, за да подразнят завистта на победения. Джослин не искаше да се унижава и да позволява Уили да бъде свидетел на нейния срам, затова пак се задърпа, но нямаше

никакъв смисъл. Мъжът ѝ бе много по-силен и в нейната безпомощност не ѝ остана нищо друго, освен да се подчини. Знаеше много добре, а и двамата мъже също, че Даренго нарочно я унижаваше, за да нанесе още един, последен удар на Уили. Искаше ѝ се да заплаче от срам, дори когато младото ѝ тяло предателски реагира на подлите му целувки и ласки и от гърлото ѝ се изтръгна стон, който показваше капитулацията ѝ. Даренго повдигна глава и се обърна със стоманено студени очи към съперника си:

— Ставай и изчезвай! — просъска той. — Върви си в къщи при Виктория, или върви по дяволите, все ми е едно! Джослин е моя и сега мината е разпределена по равно. — После вдигна жена си на ръце, изнесе я бързо в пристройката и ритна вратата след себе си.

— Ще съжаляваш! — провикна се Гришъм с прегракнал глас подире му, докато бавно се изправяше. Омраза и ярост се забиваха в душата му като хиляди нажежени иглички. — И двамата ще съжалявате! Ще ми платите за това!

Съвсем механично започна да си събира нещата. Всичко го болеше и трепереше от яд. Нахлупи разкривеното бомбе на главата си и пред очите му се спусна червен воал, когато хвърли поглед към вратата, зад която лежаха Даренго и Джослин. Недвусмисленото скърцане на пружината звучеше като подигравка в ушите му. Сви юмруци и си представи двете голи тела в другата стая — прегърнати и потънали в любовна игра. Спомни си как девойката изглеждаше преди малко в обятията на Де Навар — като ангел в лапите на дявола. Тази картина отново го влуди и той се почувствува отвратително. Момичето бе от чисто злато, в буквалния смисъл на думата, и той го беше загубил. А по-страшното бе, че изгуби и дела му от „Краят на дъгата“.

Обърна се рязко, излезе от кухнята, възседна коня си и грубо дръпна юздите, за да подкара горкото животно колкото се може по-бързо по стръмната пътека към града.

Сърцето на Джослин биеше толкова силно, че тя не чу конския тропот, когато Даренго насила я хвърли върху леглото и легна отгоре ѝ. Устните и ръцете му отнеха и последната ѝ капчица здрав разум, въпреки че тя все още се страхуваше и се съпротивяваше. Усещаше колко е опасно изпълненото му с мрачен триумф настроение. В жилите му течеше сякаш кръвта на хиляди непобедени царе и армии. Бе надвил Уили и щеше да му е много по-лесно да победи и нея и да

вземе наградата за първенеца. Всяка надежда да се опълчи срещу него бе немислима. Все пак тя слепешката го заудря, докато ръцете му смъкнаха халата ѝ и нетърпеливо задърпаха връзките на ризата ѝ.

— Не! Недей! Не! Моля те... недей! — извика тя тихичко и се извъртя под тялото му, забарабани с юмруци по гърба му и издраска лицето му с нокти. Със сетни сили се опита да спре варварската му атака срещу сетивата ѝ... и трябваше засрамено да си признае, че изпадна в дива радост, когато той най-последно притисна ръцете ѝ над главата и долепи греховната си уста с животинска страст до устните ѝ и я остави без дъх.

— Ти си моя жена, Джослин! — чу го тя да казва в ухото ѝ. Тя изпъшка и изтръпна от страх, но усети и едно непознато вътрешно вълнение, подобно на адска буря, която се вихреше в тялото ѝ. То се разби в скалите и вятърът отнесе всичките ѝ сетива. — Още преди да е залязло слънцето ще го разбереш и окончателно ще се убедиш в това, кълна ти се! — прошепна той.

Целувките му заглушиха откъслечните ѝ стонове, настойчивият му език обхождаше очертанятията на устата ѝ, преди да навлезе победоносно във влажните дълбини. Устните ѝ се разтвориха по собствена воля и се подчиниха на дивата му страст, пиеха от нея, сякаш бе силно лятно вино, по-сладко и от райски смокини, с вкус на зрял и сочен плод. Той я дразнеше, подиграваше ѝ се и ръцете, устните и езикът му я завъртяха в дяволско хоро и я хвърлиха на кладата на вечното проклятие, където тя пряко волята си стенеше от удоволствие. Жадуваше го и всяка фибра на нейното Аз бе станала невероятно чувствителна, разпалена и възбудена от умелите му и пагубни докосвания. Не можеше да мисли, бе в състояние само да усеща, бе се превърнала във вързоп от непредсказуеми чувства. Полуголото му тяло се плъзна по нея, завладя я и я покори с несъмнено по-силната си воля. Зърното на страстта, срещу което тя толкова години се бе борила, сега покълна след дългата суша и всмукваше жадно всяка капка от живителния дъжд на неговите целувки и ласки, за да разцъфне в цялата си красота.

Косата ѝ с цвят на канела ги обгърна и ги повлече в тревите на сочнозелена небесна долина, където се разнасяше ароматът на лавандула. Пръстите му изплетоха фина мрежа от тънките висящи клони и той сгуши лицето си в есенната шума и вдиша дълбоко

омайващата миризма. Светлата ѝ кожа блестеше прозрачна на слънчевите лъчи, които падаха косо през прозореца и образуваха ореол около лицето ѝ. Ризата ѝ се разгърна като мъглив облак и разкри голите ѝ красиви гърди, сладки плодове, които той откъсна и лакомо погълна, а дланите му се потопиха в крехката им сърцевина. Устните му настървено засмукаха твърдите костилки, Джослин скимтеше и трепереше, когато ласките му я доведоха до екстаз, ръцете ѝ обхванаха врата му, а пръстите ѝ се вплетоха в блестящата му черна коса.

Тя бе сияен ангел, а той — бодлив и демоничен бог. Двамата бяха дошли да се молят в храма на своето съществуване и да го осквернят и Джослин се наслаждаваше на богохулното му присъствие и на земната му атака. Гол до кръста Даренго се надвеси над жена си и остави езически следи от пот и кръв по снагата ѝ, с които неоспоримо я обявяваше за своя. Загорялото му тяло бе твърдо като рог, но космите по гърдите му бяха меки като кадифе и там тя долепи лицето и ръцете си, език и устни. Докосваше го навсякъде, докъдето достигаше, усети мускулите му, вкуси солената му кожа, а той зарови лицето си в пламъците на косите ѝ и изгори шията и гърдите ѝ с целувки. Дъхът му бе като жертвен огън върху кожата ѝ, а думите, които шепнеше в ухото ѝ звучаха като поетично заклинание — думи за любов и секс, смесица от английски и испански, която Джослин разбра само наполовина, но въпреки това остана ужасена и изпълнена с предварителна радост.

— Желая те! *Te quiero, te quiero, mi bruja blanco*^[1]. Искам да те познавам цялата, от главата до петите. Искам навсякъде да те докосвам и целувам, докато ме замолиш да те взема. Искам да се загубя в теб, да те изпълня до край. *Quiero estar dentro de ti, mi angela dulce, te chingar. Comprendes? No? No time importancia. Aprendes.*^[2] Ще се научиш. *Va a enseñar*^[3]. Аз ще ти покажа. *Todo de amor. Todo, mi vida, mi alma*^[4]...

Джослин бе опиянена, сякаш устата му бе златна чаша, обсипана със скъпоценни камъни, от която тя бе отпила меденосладка отвара. Съзнанието ѝ се размъти и тя се отнесе в едно царство от дим и мараня, и сенки и ето защо почти не усети как съпругът ѝ разкъса останалото бельо и го захвърли настрана. Леглото с белия си чаршаф се бе превърнало в дървен и примитивен олтар, върху който тя бе изложена на показ в цялата си гола красота, подобно на весталка, която ще бъде пренесена в жертва, за да задоволи ненаситната страст на победоносния демоничен бог.

Даренго я видя и дъхът му спря — кожата ѝ бе така невероятно бяла, че той се наслаждаваше на гледката и изпита дълбоко задоволство от това, че след малко собствената му мургава плът ще я опетни, че бледата келтска върховна жрица ще принадлежи само нему, завинаги! Черните му блестящи очи я гледаха нагло и с нескрита ревност, а ръцете му приближиха гърдите ѝ до устата му, за да отпие от сладкия нектар — първо от едната, после и от другата. От потта и влажната му уста те блестяха като от сутрешна роса и дъжд.

Времето летеше и младата жена загуби всякаква представа. Лежеше в прегръдките му и му даваше да прави каквото си пожелае, сякаш така ѝ е отредила съдбата. Не възприемаше нищо друго, освен болезнения и прекрасен огън на езическото заклинание, което Де Навар изпълняваше с плътта ѝ, и което я поглъщаше с магически и мистични пламъци. Намираха се на съвсем непознато място, едно място като че ли от старите легенди, по-древни дори и от Рая и Ада и Светата Троица, откъдето мъжът ѝ я бе отвлякъл. Едно място от началото на Времето, мрачно и потайно, наоколо бяха дъбови гори с дълги сенки и изпълнени с фантастични създания на животинския свят, там имаше и мегалити от гранит и стари келтски гробници, около които танцуваха странни фигури, изрисувани целите със сини ловни символи. Съвсем голи те изпълняваха някакви ритуали и се чифтосваха с необузdana страст под сиянието на луната. Имаше дълбоки и кристалночисти вирове и тежки сребърни потири, от които струеше сребриста вода и силно червено вино с ухайни подправки, виждаха се каменни идоли и позлатени лири, чуваха се песнопения на древни трубадури, магьосници изпълняваха магиите си и принасяха жертви на тлеещи клади, за да успокоят вечно лакомите и страшни божества, а някъде в далечината земята се тресеше от копитата на хиляди богато украсени жребци и от колелата на хиляди триумфални колесници, от маршовата стъпка на многохилядна армия в тежки доспехи, която се прекланяше пред Създателя... и о, колко сладка е победата...

Даренго измъчваше със зъбите си набъбналите зърна на гърдите ѝ, облизваше всяка капка пот, стичаща се между тях и след това устните му се спуснаха надолу, за най-голям неин ужас, минаха по гладкия ѝ трепкащ корем и потърсиха сочния и забранен плод, където се криеше цвят на мъченица^[5], затворил все още листенцата си пред

интимното му приближаване. Той хвана ръцете ѝ и безжалостно ги отдръпна от хълмчето, обрасло с нежен мъх. Изведнъж я изтръгна от вцепенението и тя отново опита да му окаже отпор.

— Не... — проплака тя тихо, когато разбра намерението му. — Недей, моля те...

Но мъжът не обърна внимание на молбите ѝ, а напротив, слабата ѝ съпротива го възбуди още повече, когато коленете му грубо разтвориха бедрата ѝ пред търсеция му език. В най-смелите си сънища младата жена не си представяше, че такова нещо е възможно, не предполагаше, че ще му се наслаждава и че ще извива таза си в екстаз към тези устни и безмълвно ще моли за още. Той се приближи съвсем бавно, остави я да стене от прекомерно желание, породено от нетърпимата изпепеляваща болка в центъра на съзнанието ѝ. Ръката му бавно се вдигна, за да утоли горещата ѝ жажда и пръстите му се потопиха дълбоко в извора на разтопяващото удоволствие, отдръпнаха се и пак навлязоха навътре и пак и пак и пак... През цялото време езикът му не се отдели от нея и разпали страстта ѝ до краен предел. Тя мяташе глава наляво и надясно, пръстите ѝ стиснаха косите му и тя стремглаво се понесе към върха, на който Даренго я бе извел още в онази първа сутрин, едно оросено цветче, което се отваря към първите лъчи на слънцето. И изведнъж, без никакво предупреждение, зората избухна и над хоризонта пламнаха хиляди слънца в цветовете на дъгата, заслепиха я и я замаяха и бавно отминаха, оставяйки я да почива на топлите лъчи.

Демоничното рогато божество се превърна в огромен силует, изправен пред избледняваща дъга. Свали дрехите и показа стрелата си, която едвам изчакваше да попадне в целта. Джослин лежеше като разпъната на окъпания от слънце олтар под него и възторгът ѝ леко поутихна, когато бавно отвори зелените си очи, замъглени от силната възбуда, и го видя да се извисява над нея в цялата си бронзова красота. Богът искаше весталката си и нямаше да се откаже от невястата, нито днес, нито някой друг път. В черните му очи се четеше желание и триумф. Тя потръпна, когато погледът му се плъзна по снагата ѝ. Не беше вече невинна, но все още се страхуваше — изпитваше страх от собствените си чувства, но и от предстоящото, понеже сега разбра, че всичко случило се досега бе само една сладка и примамлива прелюдия за новото тайнство. Заплахата на опасни обещания висеше като меч

над главата ѝ, там, където във въздуха танцуваха огрени от слънцето пращинки.

Зави ѝ се свят и тя изпадна в паника и поиска да го отблъсне, но мъжът безмилостно я притисна към олтара, като жрец, който държи девица, приготвена за жертвоприношение. Тя чакаше апокалиптичното острие да падне, тъй като дълбоко в себе си, въпреки всички страхове и съмнения, знаеше, че той е прав, че всъщност самата тя го е искала, че го желае и изгаря за него и то още откакто я целуна за пръв път, тогава в недрата на мината... толкова отдавна, сякаш се бе случило в друг живот. За момент пространството между тях бе изпълнено с напрежение като пред буря и тогава той промълви „Джоси...“ и твърдото търсещо жило на неговата мъжественост потъна дълбоко и безвъзвратно в преливащата ѝ чашка, разцепи я и за секунда я остави да се разпадне на хиляди кристалчета. Тя извика, запъшка и издаде тих звук на капитулация, който той брутално заглуши с устните си, докато слепешката тласкаше слабините си напред, отново и отново. Ръцете му повдигнаха тялото ѝ и мургавата му плът се сля със снежнобелите ѝ бедра. Лятното слънце ги обви в пашкул от заслепяващи пламъци и ги запечата завинаги като в кехлибар. С всяко движение удоволствието ѝ се засилваше, докато накрая тя загуби контрол и силно го прегърна, обви го страстно с ръце и го пое дълбоко в себе си. Полетяха по течението на сребрилата река на еликсира на живота, напред към един горист бряг, наречен Рай, осветен от хиляди слънца и от един златен пламък, който я изпепели в момента, в който мускулестото му тяло се разтърси в сладострастна конвулсия.

После вече, когато дневната светлина показва мизерната пристройка в истинския ѝ вид, съвсем различен от тайнствения храм на фантазията, Джослин тихо плака в прегръдките на мъжа си. Срамуваше се, че така лесно му се е дала и че бе реагирала с такава страст, почти равна на неговата жар. Най-страшното беше, че Даренго излезе прав — би го направила отново, дори той да се окаже убиеца на баща ѝ. *Господи, какви способности има той, че събужда такива чувства у мен* — запита се тя.

— Тихо, *querida*, тихо — прошепна той до ухото ѝ и придърпа главата ѝ към широкото си рамо, погали успокоително косите ѝ и обсипа бледото ѝ лице с целувки. — Този път няма защо да плачеш. Ти

си моя жена и аз имам право да те любя. Освен това вече сме се любили и преди и пак ще го сторим.

Но нито тази истина, нито изгледите за бъдещето можеха да утешат младата жена.

— Любов? Така ли го наричаш, Даренго? — изхлипа тя тихичко и измъчено с треперещи устни, които той нежно целуна. — Нали ми каза, че не би го нарекъл така?

— Наричай го както искаш, Джоси, — гласът му бе мек, но очите му криеха мислите му. — Или пък ако искаш не давай име на това, което е между нас. Нищо няма да се промени. Каквото и да е то, не можем да го отречем. Аз го знам и ако ти не си го знаела до сега, то вече си се убедила. За теб не съществува друг мъж, освен мен, единствено аз! И никога няма да има друг!

За миг той млъкна, за да ѝ даде възможност да го разбере и продължи спокойно:

— Каквито и чувства да изпитваш към мен, сладка моя, ти си моя жена. Научи се да извличаш най-голямата полза, както и аз самият смятам да направя. Може би ще се заинтересуваш от това, че намерих една къща за нас на Кейзи Стрийт.

— Знам — каза Джослин, без да мисли. — Нел ми разказа.

Съвсем неочаквано тялото на Даренго се стегна и се вцепени, ръцете му, без да искат така силно я стиснаха, че тя се стресна. *Пак с нещо го ядосах* — разбра тя. Беше се доверила на актрисата, докато криеше от собствения си съпруг къде се намира.

— Нел знае, че си тук? — запита той след дълго и напрегнато мълчание.

— Да — промълви девойката.

— Разбирам...

Да, сега наистина разбирам — каза си той и присви устни. Всички подозрения за жена му и нейния баща отново се събудиха. Ако все пак Ред е още жив, кой друг ще е осведомен най-добре, ако не Нел Тиерни, неговата метреса? Може би актрисата изпълняваше ролята на свързка между баща и дъщеря? Затова ли Джослин не бе преустановила контактите си с нея? Лицето му се помрачи и той здраво стисна зъби. Първоначалните му подозрения едва ли не ще се окажат верни. Вероятно онази сутрин в Телър Хауз Джослин му е направила клопка и дори е пожертвала девствеността си, за да го

принуди да се ожени за нея. В комбина е с баща си и скоро ще искат да го очистят и да се доберат до дела му от „Краят на дъгата“. Но странно защо, не искаше да го повярва, макар и да не можеше да се освободи от подозренията си. Избягала му беше, вярно е. И все пак, като поразмисли, Де Навар разбра, че жена му не бе избягала много надалече, сякаш е знаела, че той рано или късно ще я намери в златната мина. Да не би в крайна сметка това да е била единствената ѝ цел? Да го примамва да дойде тук, за да могат заедно с баща си да организират една от така наречените злополуки в мината. Трябва много да внимава и непременно да разбере, дали Ред е все още между живите и дали е направил Джослин своя съмишленица. Къде най-лесно ще открие истината, ако не тук, в „Краят на дъгата“?

Даренго поде разговора там, където го бе прекъснал:

— Щом Нел ти е разказала за къщата, би трябвало и да знаеш, че съм накарал да я ремонтират. Затова сега там, за съжаление, не може да се живее. Поради тази причина, Джоси, съм склонен да ти позволя да останеш тук в мината. Не прави само грешката да смяташ, че те пускам на свобода, предупреждавам те! Изобщо нямам такова намерение. Също така трябва да ти кажа, че ще прекарвам повечето време тук при теб. — Тонът му не позволяваше никакво съмнение за това, какво ще обхващат посещенията му. — И ако някой път дойда и разбере, че пак си изчезнала и че пак си ми избягала, кълна ти се, че щом те намеря, а би било много неразумно да се съмняваш в това, ще изпитам огромно желание да те набия за непослушанието ти. Ще ми бъде много трудно да се въздържа, внимавай!

Де Навар пак млъкна за момент, докато Джослин възприеме заплахата, и след това продължи: — От достойното за уважение мълчание на работниците разбирам, че по някакъв начин си успяла да ги придумаш да пазят тайната ти, понеже нито един от тях не се е разприказвал до сега. Знай само едно, сладурче, колкото и да са ти верни, защото си дъщеря на Ред О’Рурк, никой от тях няма да си помръдне пръста, за да ти помогне, когато веднъж разберат, че си моя законна съпруга и че ми принадлежиш. Имам намерението да им го кажа съвсем ясно. Всеки веднага ще схване какво означава това, славата ми на стрелец им е много добре известна. Никой няма да рискува да си навлече яда ми, дори и заради теб. Не си прави илюзии, Джоси, ще се разочароваш само. Няма кой да те пази от мен, или от

самата теб. Някой ден ще си ми благодарна за това, *querida*, кълна ти се!

След тези думи той отново заплете пръсти в косите ѝ, а устните му се долепиха до устата ѝ. Изтърколи се връз нея и я притисна към дюшека и тялото му настойчиво се раздвижи и я пожела. Навън сенките се удължаваха, а слънцето бавно залязваше и запали пожар на далечния хоризонт.

[1] Te quiero, te quiero, mi bruja blanco (исп.) — Обичам те, обичам те, моя бяла вещице. — Бел.пр. ↑

[2] Quiero estar dentro de ti, mi angela dulce, te chingar. Comprendes? No? No time importancia. Aprendes (исп.) — Искам да съм в теб, мой сладък ангел, искам да те любя, по дяволите. Разбираш ли? Не? Няма значение. — Бел.пр. ↑

[3] Va a enseñar (исп.) — Ще те науча. — Бел.пр. ↑

[4] Todo de amor. Todo, mi vida, mi alma (исп.) — С цялата си любов, през целия ми живот, с цялата си душа. — Бел.пр. ↑

[5] Мъченица — Вид растение (*Passiflora incarnata*). — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Когато години по-късно Джослин си спомняше за тези сладкогорчиви летни дни в „Краят на дъгата“, в които Даренго изцяло я превърна в своя жена, винаги ги виждаше сякаш през запотено стъкло, в калейдоскоп от светлини, сенки и меки цветове, зад воал от мъгла. Като че ли цялото това време бе прекарала в полусънно състояние. Беше нещо като сън, един епизод извън потока на времето, където всяко движение бе забавено.

Само Даренго бе истински!

Идваше при нея ден и нощ, с часове, сякаш не можеше да ѝ се насити. Отново и отново я притискаше на мекия дюшек върху желязното легло в пристройката до кухнята, за да я оплете в мрежата на своето желание, докато тя изучи всеки сантиметър от тялото му по-добре от своето. Пряко волята си тя скоро заживя в непрекъснато очакване, несъзнателно се ослушваше за конски тропот и дрънченето на сребърните му мексикански шпори. Ако закъснееше, тя се тревожеше, дали не му е омръзнала вече, и когато се появяваше най-после и я поемаше в обятията си с лакоми целувки, тя изпитваше неописуема радост. Часовете на очакване бяха безкрайни и свършваха прекалено бързо в негово присъствие. В ръцете му младата жена забравяше всичко, освен него, снагата ѝ се превръщаше в позлатена арфа със силно опънати струни, на която Даренго свиреше с голямо умение и страст бавни и пленителни мелодии или къси и бързи дисонанси, които я караха да трепери и да вика от удоволствие.

Понякога Джослин се поглеждаше в огледалото, ползувано от мъжете за бръснене, и не можеше да се познае. Невъзможно бе тази пламенна и фриволна жена с разпуснати огненочервени коси, тлеещи зелени очи и привлекателни устни да е послушницата от манастира в Бостън. Веднъж видя мъжа си зад себе си. Около устните му играеше триумфална, похотлива усмивка, той я хвана през кръста и ръцете му погалиха гърдите ѝ. В този момент тя разбра, че жената от огледалото не е съновидение, а самата тя, превърнала се в богиня и робиня на

демона, който я боготвори и покорява, който я шокира и засрамва, дори когато я води до най-високия връх на екстаза.

Мъжът ѝ бе израснал в кръчми и бордеи и за него нямаше нищо непознато. Научи я на всичко. Всеки път тихичко се надсмиваше на уплашените ѝ очи, понеже стеснителността, която тя не изгуби съвсем, независимо колко и как се любеха, го развеселяваше и възбуждаше. Прекарваха заедно по цели безкрайни дни, в които той прелъстително я дразнеше и мъчеше, докато тя накрая му се молеше да я вземе, и бурни трескави нощи, когато тя вече бе заспала, а той идваше изневиделица в леглото ѝ и внезапно я обладаваше. Страстта и безсънието я правеха апатична и тя живееше като че ли в някакъв облак, извършваше домакинската работа като на сън и бе сляпа за всичко друго, освен за Даренго.

Нямаше представа какво си мислят работниците, дали знаят, че Де Навар идва при нея, а и не се интересуваше. Достатъчно бе, че мъжете не промениха поведението си, но трябваше да са слепи, за да не забележат промяната ѝ, да не видят грейналите ѝ зелени очи и привлекателните движения на прекрасното ѝ тяло. Всеки един от тях завиждаше на Даренго за плячката му, но всички се тревожеха за Джослин, от която се възхищаваха.

Животът на тези мъже бе тежък и изпълнен с лишения. Тя бе внесла благост и доброта, тъй като не само им готвеше и чистеше, а и се грижеше за тях като за деца. Кърпеше ризите и превързваше раните им, а вечер, след залез-слънце им пееше и четеше от някоя книга на глас. Те бяха предимно бедни и необразовани хора и през нейните очи видяха един свят, който бе много по-широк от личния им опит, един свят на красота и вяра, на грация и духовност. Младата жена не бе изгубила тези си качества, напротив, Даренго бе засилил още повече усещанията ѝ. Всичко това се изразяваше в нежните ѝ ръце, с които бродираше или прехвърляше броеницата при молитва, в спокойния ѝ глас, когато им четеше от Библията или от някоя стихосбирка така поетично, че се просълзяваха. Проличаваше си по лебедовата ѝ шия, когато навеждаше глава в мъждикавата светлина на лампата, но най-вече по лицето ѝ, което сияеше, понеже бе станала жена и носеше толкова много любов в сърцето си. Всичко това бе дошло късно и неочаквано и понякога ѝ омръзваше, но същевременно ѝ бе толкова скъпо.

Не искаше да обича мъжа си, но бе безпомощна. Тялото ѝ като че ли не му стигаше, той искаше да притежава и сърцето и душата ѝ. С опитните си устни и с ръцете си я предизвикваше и отказваше да се лиши от нещо.

— Моли ме, *querida*, — прошепваше той дрезгаво, след като бе разпалил треска, която трябваше да бъде охладена. — Моли ме да те взема. Каж ми, че ме искаш! Каж ми, че ме обичаш. Каж го, по дяволите! — настояваше той. Може би вярваше, че ако тя повтаря тези думи достатъчно често, те ще се превърнат в действителност?

Така си и беше. Дълбоко в себе си Джослин знаеше, че го обича от отдавна и просто не е искала да си го признае. Защо иначе ще реагира по този начин? Защо чувствата, които той събуждаше у нея, побеждаваха дори страха и подозренията ѝ? Защо иначе оставаше с впечатлението, че ако на следващия ден светът изчезне, и ако остане единствено Де Навар, тя ще бъде по-щастлива, отколкото си е представяла в най-смелите си сънища?

— Обичам те! — казваше тя и виждаше силната възбуда в очите му, преди да проникне дълбоко в нея и да я накара да стене всеотдайно и да вика.

Не знаеше, дали Даренго изобщо някога ще откликне на любовта ѝ, само се надяваше. Вярваше го, когато лежеше в прегръдките му и слушаше пламенните думи, които той шепнеше по време на любовната им игра — явно изпитваше поне някакви чувства. Работниците в мината обаче никога не бяха виждали Де Навар, този дързък нехранимайко, да приема някого или нещо на сериозно; и ето защо някой от мъжете оставаше буден цяла нощ и се преструваше на заспал. Макар че Джослин и Даренго бяха мъж и жена, хората се ослушваха, също като младата жена, за шума от конски копита и мексикански шпори и чакаха нощта, когато съпругът няма да дойде.

Но за тяхна изненада, той пристигаше нощ след нощ.

Даренго дори и не опита да стои настрана от жена си. Тя го привличаше като цвете пчелата, в чието жило се криеше безкрайна благодат. *Аз ѝ отнех девствеността, но тя превзе сърцето и душата ми* — казваше си той. *Омагьоса ме с кожата си на бяла жрица, дълбочината на зелените си очи и някаква древна келтска магия!* Никога не бе изпитвал такива чувства към една жена и така и не усети, кога започна да я обича, тъй като не можеше да повярва, че това, което

го привлича през тези чудни златни дни и бурните черни нощи, е действително любов. Знаеше само, че никога не е познавал друга такава жена и че никога няма да намери подобна на нея, дори след милион години. Все пак Де Навар не се доверяваше лесно на никого, а особено сега, когато се решаваше съдбата не само на една златна мина, но и на сърцето му. Гризеше го опасението, да не би някой ден да разбере, че Джослин го мами; и затова всеки път, когато я любеше, сякаш искаше безвъзвратно и завинаги да я направи своя.

Дотогава, реши той, ще бъде предпазлив. Редовно претърсваше нещата ѝ докато тя готвеше в кухнята, но за свое успокоение никога не намери нещо, което да го интересува. Нищо не показваше, че тя поддържа контакт с баща си, или че самият Ред е още жив. Но когато след време всички галерии на мината бяха разчистени от скалните отломки и не се появи никаква следа от трупа на стария златотърсач, подозренията на Даренго и надеждата на Джослин пораснаха еднакво. Но ако той не си представяше, че Ред е жив и невинен, то тя се питаше, дали баща ѝ не е виновен за всички престъпления, случили се в „Краят на дъгата“.

Само в леглото бракът им беше безгрижен, тъй като взаимното привличане и желание бе толкова силно, че в такива моменти нищо друго не беше важно. Случваха се все пак все по-често дни, в които те забравяха, че не всичко между тях е така, както би могло да бъде. Комарджията Даренго печелеше повече отколкото губеше. До сега бе влагал парите си предимно в мината и в кръчмата, но сега ги харчеше и за къщата на Кейзи Стрийт и за Джослин. Купуваше ѝ поли и блузи и настояваше да не я вижда повече с монашеските одежди. Наслаждаваше ѝ се, когато тя обличаше донесените от него дрехи. И понеже никога не бе притежавала такива неща, тя пряко волята си им се радваше, дори и на прозрачното бельо. Представяше си как мъжът ѝ го избира с радост и със страст, тъй като е знаел колко много тя ще се възмути, но също така си представяше как той бавно и мъчително я съблича или как брутално разкъсва дрехите, след като веднъж вече я е видял с тях.

Макар и да не понасяше да му отказва съпружеските удоволствия, Даренго се държеше с жена си във всяко друго отношение като с равноправна. Позволяваше и дори да слиза в мината. Често я придружаваше и обясняваше работните процеси. Изпитваше

голям респект пред острия ѝ, ученолюбив ум, което много я учудваше. Беше ѝ приятно, че той не се отнася пренебрежително с нея, а винаги така, сякаш очаква, че тя ще разбере всяко негово обяснение за рудодобива. Скоро останаха много малко неща, които тя не знаеше, умееше дори да борави с динамита, който се използваше в мината.

— Не те ли е страх, Даренго, че по погрешка мога да ни взривя?
— попита го тя един ден учудено, когато той ѝ показваше как се слагат взривовете.

— Сладурче, ако те мислех за глупачка, нямаше да ти разрешавам да слизаш в галериите, още по-малко с динамит в ръка — отвърна мъжът ѝ. След това се ухили и добави закачливо: — Като си помисля само, колко умело ме възпламеняваш, предполагам, че също така сърчно ще боравиш с фитилите.

Въпреки че нахалната му забележка я накара да се изчерви, Джослин се зарадва. Той не се страхува от ума и възможностите ѝ, напротив, възхищава ѝ се.

— Но, разбира се, Джоси! — извика той и я погледна учудено, когато тя посмя да го заговори на тази тема. — Защо, по дяволите, да си мечтаеш за глупава и повърхностна жена? Да не би ти да искаш да имаш идиот за съпруг?

— Не, естествено — отговори тя, но не забеляза доволната усмивка, която се изписа на лицето му, когато той разбра, че може да си мисли каквото си иска за него, но оценява интелигентността и уменията му.

— И защо, за Бога, тогава си мислиш, че аз си мечтаеш за такава жена? — продължи да я разпитва той развеселен.

— Не знам... — призна Джослин. — Но нали... чувала съм да приказват, че повечето мъже не харесват умните жени и те трябва да се преструват на глуповати и безпомощни, дори и да не са.

— Аз не съм никакъв мъж като всички други, скъпа, — изпъчи се той арогантно. — Смятах, че вече си го установила.

Беше ѝ ясно, естествено. Бракът им изобщо не приличаше на историите, които момичетата в манастира си разказваха. Само начинът, по който я любеше, бе достатъчно скандален — това поне го знаеше със сигурност. Бяха я учили, че на един почтен мъж дори и на сън няма да му хрумне, безсрамно и неприлично да съблече жена си чисто гола, а само ще повдигне нощницата ѝ, и то единствено, за да създаде

наследник. Ако Даренго знаеше за тези очаквания, предявени пред един добър съпруг, той просто ги пренебрегваше, както и всичко друго, което не му харесваше. Сигурно никой друг мъж не би разрешил на жена си да живее в златна мина с девет други мъже и да се бърка в работата им, нещо, което тя ежедневно правеше, когато слизаше под земята, за да изучи дейността им до най-малката подробност. Кой ли друг съпруг ще оцени така ума на жена си и ще я окуражава да изказва свободно мнението си? Никой не би разговарял така открито за всичко, дори и за секс, нещо немислимо за един джентълмен, който не говори за това даже и със собствената си жена. *Би трябвало да съм шокирана* — рече си Джослин. Така си беше. Но същевременно не можеше да отрече, че изпитва неочаквано и неоспоримо удоволствие от брака си, тъй като той носеше вълнения и свобода, каквито според нея не съществуваха в повечето други семейства. Даренго притежаваше нещо диво и привлекателно, колкото и да бе груб и нагъл.

Понякога Джослин бе принудена да си признае, че по някакъв странен начин беше щастлива с него, докато отново я настигаха съмненията. Но и те започнаха бавно, но сигурно да избледняват с течение на времето.

Колкото по-добре опознаваше работните процеси в златната мина, толкова повече се учудваше, че така наречените злополуки следваха една странна схема, която тя долови от разказите на работниците. Всичко бе започнало с дребни неприятности и в началото никой не си помислил, че има зла умисъл. Чак когато произшествията зачестили и имало все по-големи щети, се породило подозрението за саботаж. Още тогава било ясно, че всичко е извършено така хитро, че само някой, който познава на пръсти рудодобива е могъл да го направи. Не било възможно да го хванат. Едва след смъртта на Форбс се разбрало, че действа не само саботьор, а може би и убиец. Предположението изглеждаше логично, но Джослин се зачуди, защо ли формата на злополуките се бе променила след смъртта на Форбс.

По-рано инцидентите били така умело скроени, че било невъзможно да се докаже, че става дума за нещо друго, но след това опитите да се потули преднамереността на действието ставаха все по-прозрачни. Разрушаваха се машини и инструменти, които не се ползуваха в момента, а бяха току-що поправени, сякаш този, който бе извършил престъпленията, не е знаел коя беля има смисъл и коя не.

Ставали грешки, плод само на голяма глупост или неосведоменост. Ето защо, Джослин не можеше да ги припише на съпруга си. Като че ли след смъртта на Форбс саботьорът бе полудял, нещо, което не можеше да се случи с Даренго, поне доколкото тя го познаваше. Поведението му често бе грубо и непредсказуемо, но той в никакъв случай не беше тъпак без капка логика. Та защо ще чупи уреди, които и без това са развалени? Нямаше причина. Но как тогава да си обясни, че взривът, който бе запечатал мината, бе несъмнено дело на специалист? Не знаеше...

Още по-трудно ѝ стана да се съмнява в мъжа си, когато един ден той дойде в „Краят на дъгата“, а пред себе си на седлото държеше Чиско. Момчето бе така променено, че Джослин едвам го позна. Явно Даренго се бе погрижил много добре за малкото мексиканче, което бе станало едно будно и ученолюбиво дете със здраво телце, вследствие на добрата храна. Бе току-що изкъпан и просто, но спретнато облечен.

— Нося ти подарък, *querida* — каза Даренго просто, когато вдигна момчето от седлото. — Той е чист, здрав и в повечето случаи се държи прилично, но според мен все пак има нужда от майчинска и по-нежна ръка.

И така Чиско заживя в „Краят на дъгата“. Джослин не си позволи мисълта, че тримата са нещо като истинско семейство и че мъжът ѝ е искал да предизвика точно това усещане, когато е довел детето в мината. Може би самият Даренго искаше да има дете от нея? *Не е типично за него* — реши тя, никога не си го представяше като баща. Остана още по-учудена, когато чу Чиско да нарича Де Навар „татко“. След време забеляза, че мъжът ѝ е направо луд по детето, което пък го боготвореше. Страшно обаче се ядоса, когато установи, че момчето знае не само правилата на всички възможни игри, но и фините разлики между пулке, мескал, текила и сотол^[1].

Един следобед в кухнята той подробно ѝ ги обясни. Тя го бе сварила да седи на ръба на леглото си с такова спокойно и невинно изражение, че веднага заподозря някаква пакост.

— Какво си скрил зад гърба си, млади момко? — попита Джослин строго.

— Нищо. Нищо, *senora*.

— Чиско, не си познал, ако мислиш да го криеш под възглавницата! Хайде, покажи ми го! — настоя тя и остана ужасена

като видя в ръката му една от Даренговите бутилки мескал. Момчето очевидно бе отпило една глътка и когато тя започна сърдито да му се кара, то веднага захвана да обяснява, как се приготвя напитката.

— Виждал съм и *el gusano rojo*, червения червей, който се слага в най-добрите марки текила — изпъчи се детето гордо. — Това е изпитанието за всеки истински *hombre macho*^[2]. Какво тогава, ако от време на време си пийна малко от бутилката на татко, а, *senora*? Нищо! Това и без туй е почти само вода.

— Момченце, за колко глупава ме смяташ? — погледна го младата жена раздражена. Как си позволява да помисли, че тя ще се хване на такава лъжа?

— Не, вярно е, кълна се! — извика Чиско сериозно. — Това е един от татковите номера. Сам той ми каза! Един ден дойде и ми рече: „Чиско, никога не бива да показваш на хората, че си по-умен, отколкото те си мислят. Виждаш ли тази бутилка? Тъй като ме попита, ще ти кажа, защо я пълня с две трети вода. Ако пиех толкова много, колкото предполагат хората, щях отдавна да съм мъртъв, и всеки, който притежава поне малко здрав разум в главата си, би трябвало да го знае. Но разбираш ли, Чиско, някои хора... са не особено умни. Не си дават зор да мислят много. И когато са уверени, че си пияница, не са предпазливи и те взимат на сериозно, когато е вече късно.“ И след малко татко каза: „По този начин рано или късно ще разбере, кой от съдружниците ми е толкова луд, да раздава на останалите подправени карти. Ще науча кой е виновен за всички тези злополуки и кой е бутнал господин Форбс в блатото.“ Не ми ли вярвате, *senora*? Отворете бутилката и вижте сама! — подкани я момчето.

Изведнъж в сърцето на Джослин покълна дива надежда. Думите на Чиско звучаха съвсем правдоподобно и защо иначе щеше да повтаря като папагал всичко, което уж бе рекъл Даренго? Ръката ѝ леко потрепери, когато издърпа тапата и недоверчиво помириса течността, преди бавно да отпие една глътка. Тъй като не беше свикнала да пие концентрат, се задави и очите ѝ се насълзиха. Колко ли бе силен този алкохол в неразредено състояние? Но макар да познаваше само разреденото обредно вино в църквата, по вкуса тя усети, че мескалът наистина съдържа много вода.

Възможно ли беше Чиско да е казал истината? Даренго да няма никаква вина, да се прави на пияница, за да разбере кой е извършил

саботажа в „Крайт на дъгата“ и кой е убил Форбс? Но защо се интересува само за Хютън, а не и за баща ѝ?

— Защото, сладурче, въпреки всичко, все още нямаме истинско доказателство, че Ред е мъртъв — обясни Де Навар същата вечер, след като жена му го бе разпитала за разказа на Чиско и за бутилката с мескал. — Не съм чак толкова глупав, че да си нямам поне едно наум. Той може да е още жив и да се окаже мерзавеца, виновен за всичко, което се случи в мината. А и ти, *querida*, може да си негова съучастничка и да ползвате Нел за свързка. Кой знае дали в този момент не кроите планове как да очистите любящия те съпруг, за да се доберете до моя дял от „Крайт на дъгата“?

Тези обвинения така объркаха жена му, че за няколко секунди тя го гледа с широко отворени очи.

— Как можеш да си мислиш нещо такова за баща ми? За Нел? За мен? — попита тя тихо. Очите ѝ бяха изпълнени с болка и Даренго разбра, че шокът е истински и че дълбоко я е наранил. Най-сетне се увери, че тя не е нищо друго, освен това, което е — една лековерна девойка, израснала в манастир и разстроена от загубата на баща си, една безпомощна жертва на необикновеното завещание, което на всичкото отгоре бе безмилостно използвано от съпруга ѝ.

Не им ли дадох през изминалите седмици достатъчно възможности да ми сторят нещо долу в мината? — размишляваше Де Навар. Дори я научи как се борави с динамит. Нищо не се случи, нямаше и следа от тези така наречени злополуки. Това можеше да означава само, че Ред, дори и да е още жив и да е виновен за престъпленията в „Крайт на дъгата“, не знае за сватбата на дъщеря си, която би наследила дела на съпруга си, ако нещо му се случи. А това от своя страна доказва, че Джослин не поддържа връзка с баща си, не е замесена в отвратителните му деяния, никога не е била негова съучастничка и е напълно невинна.

Как тогава девойката да не се страхува от мъжа си? Съвсем ясно е, че се съпротивява, макар и в леглото той да я принуждава да си признае, че го обича. Тя все още криеше част от себе си, нещо, което той не можеше да вземе насила. Само тя би могла да му го даде доброволно.

Срамувам се за това, че те желая и че те обичам, бе проплакала тя веднъж, след като се бяха любили. Тогава той дълбоко

се обиди, понеже си помисли, че никога няма да спечели сърцето ѝ, че тя винаги ще го мрази, тъй като въпреки всичко той успяваше да я накара да го желае, да му се отдава и да реагира със страст, която бе също така силна както неговата.

След дълго мълчание Даренго проговори:

— По какво се различават моите подозрения, от твоите, Джослин? — Гласът му звучеше странно, а преди да притвори очи, тя забеляза онзи огнен и питащ плам в тях, който всеки път я караше да изтръпне. — Обясни ми, ако можеш!

Не можеше. В този момент разбра, че го е обидила с подозренията си, колкото и невероятно да звучеше това. Явно той все пак изпитва някакви чувства, иначе нямаше така да се засегне. Изведнъж тя се засрами, понеже нито за миг не бе помислила да се съобрази с неговите усещания.

— Виждаш ли, *querida*, това е нож с две остриета — допълни той тихо. — Така е било през цялото време.

— Но... ако ти ме смяташ способна да извърша такива отвратителни неща... защо тогава се ожени за мен?

— Знаеш много добре! — рече той с пресипнал глас. Без предупреждение очите му се превърнаха в тлеещи въглени и той протегна ръце, за да я прегърне. — Защото ми влезе под кожата, независимо от всичко друго. Усещам те до мозъка на костите си, Джоси, също така, както и ти ме усещаш. Нямам сили да се боря срещу това, а и ти не можеш!

Даренго долепи устните си до нейните, вдигна я със силните си ръце и я занесе до готовото легло, където я накара да забрави всичко друго.

[1] Пулке, мескал, текила и сотол — различни видове мексикански алкохолни напитки. — Бел.пр. ↑

[2] *Nombre macho* (исп.) — мъжко момче. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Те са любовна двойка! В изведнъж настъпилата тишина Нел погледна Джослин и Даренго и веднага усети, че е права. Още с пристигането си актрисата се запита, защо ли девойката я пуска с неохота да влезе и защо ли изглежда толкова развълнувана, нервна и обърквана. В началото си помисли, че е заради облеклото на младата жена — тя не носеше обичайните си одежди, а пола и блуза. Само това вече бе достатъчно да я разтревожи. Освен това Джослин през цялото време поглеждаше нервно към кухненската врата, нямаше какво да каже и опита, според Нел, да се отърве вежливо, но отчаяно от нея. Много обезпокоена, актрисата се надигна, за да се сбогува, тъй като не бе получила задоволителни отговори на въпросите си и бе решила, че е дошла в неподходящ момент. В същия миг чу конски тропот, след малко и шум от шпори и видя как девойката дълбоко си пое дъх. За няколко секунди ръцете на младата жена трепереха като крилцата на птица в скута ѝ. Вратата се отвори и Джослин изведнъж замлъкна.

Когато Даренго влезе спокойно в кухнята, актрисата веднага разбра всичко. Още в първия миг забеляза как двамата се погледнаха — Даренго свойски, интимно и с желание, а Джослин с необуздана страст и тръпнещо съгласие. Загубила ума и дума, Нел разбра, че те са любовна двойка. Иначе един мъж и една жена не биха се поглеждали по този начин.

От сърце ѝ стана мъчно за Ред, понеже разкритието, че необикновеното му завещание е довело до такъв горчив резултат, сигурно щеше неимоверно да го натъжи. *Прав е бил* — каза си тя отчаяно. Макар самата все още да не можеше да го повярва, всичко сочеше, че тогава в мината Даренго действително най-долно се е възползвал от безсъзнанието на Джослин, а след това по някакъв начин е успял да я убеди да му стане любовница. Но как? И внезапно Нел забеляза необикновения златен пръстен на лявата ръка на момичето и сърцето ѝ така подскочи, че се уплаши, да не би да се пръсне в гърдите ѝ. Значи все пак Де Навар е принудил младата жена да се омъжи за него. Сигурно я е заплашил с изваден револвер! Как

иначе да си обясни, че бракът не беше обявен официално? Отец Фланегън вероятно се е страхувал за живота на Джослин, а и за собствения се живот, и сигурно не е имал друг изход, освен веднага да извърши церемонията и да се откаже от обявяването на бракосъчетанието. Ред твърдо разчиташе на тази обява, която щеше да го предупреди, ако Гришъм или Даренго успеят да спечелят дъщеря му. Груба грешка!

Още от самото начало Нел се опасяваше, че Сиймъс не е премислил плана си във всички подробности и че не е погледнал от всички страни на нещата. *Изобщо не бе предвидил неочаквани събития. И сега всичко се проваля! Горката невинна Джослин стана жертва на прибързания, макар и добронамерен план на баща си. Това ще го довърши, щом разбере какво е трябвало да изтърпи детето му в бруталните лапи на Даренго и какво още трябва да понеса като негова съпруга!* — каза си актрисата.

Изпитваше голямо съжаление към девойката. Колко ли е ужасно да си омъжена за човек, който явно няма никакви задръжки, когато става дума за златната мина? Той не се бе побоял да извърши саботажи и убийства, беше я изнасилил и сега тя бе изцяло в ръцете му! Нищо чудно, че си мълчи и не казва нищо срещу него. Нел нямаше представа, с какво Даренго заплашва младата жена и какво ѝ е сторил, но явно я е принудил да дели брачното ложе с него, а може би я бие или я измъчва по някакъв друг начин? Този изрод! Ами наследството? Сигурно вече го е прибрал, тъй като Патрик Килигън нямаше юридически причини да не му го даде. Без съмнение е заключил документите в касата си в кръчмата „При мама Лоуд“. А в момента вероятно крои планове, как да се добере до дела на Уили и Виктория.

Нел се чувствуваше ужасно и бе направо потресена. Сега си спомни как Джослин ѝ се бе доверила след мнимата злополука в „Краят на дъгата“. Младата жена тогава очевидно бе имала нужда от приятелка и затова се бе обърнала към нея. Въпреки това, дъщерята на Ред не бе разкрила всичко докрай, било я е страх. Скоро след това се е опитала да избяга от Даренго, несъмнено е изпитвала чувството, че е попаднала в клопка. Ето защо се е преместила да живее в мината, тъй като ограничените финансови средства, с които е разполагала, не са ѝ позволили да избяга по-далече. Затова значи е пазила в тайна, къде се

крие. Но Де Навар явно все пак я е намерил и безжалостно е настоявал да се възползува от съпружеските си права.

Но защо, за Бога, Джослин не ѝ бе разказала какво се е случило и не я бе помолила за помощ? Вероятно, защото се е страхувала от последствията, не само за себе си, но и за актрисата. При тази мисъл Нел се уплаши още повече, тъй като никога досега не бе усетила така силно стръвнишкия характер и опасния магнетизъм на Де Навар. Не за пръв път тя си помисли колко безсъвестно той премазва всеки, който му се изпречи на пътя. Достатъчно често се бе отнасял така с Ред и със самата нея. Сега си спомни, че Даренго се бе погрижил тя да получи роля в новата пиеса, която се играеше в града. Тогава актрисата се зарадва, че си е намерила работа — нали все пак не беше вече първа младост — а и бе благодарна за изненадващия и приятелски жест на Де Навар, сега обаче осъзна, че той не ѝ е помогнал от добрина, а защото е искал тя да има ежедневни репетиции и да не намери време да ходи до „Крайт на дъгата“, за да се притече на помощ на Джослин.

Не, че Нел щеше да постигне кой знае какво. Дори и да бе успяла да помогне на девойката при бягството, съпругът щеше да се впусне в преследване и да я намери. Никой не би имал право да предприеме нещо срещу него, тъй като двамата бяха мъж и жена, пред Бога и пред хората. Актрисата много искаше да окаже някакво подкрепа на младата жена, но добре разбираше, че не е по силите ѝ, макар че горещо желаше да промени нещо. А освен това се ужасяваше при мисълта, че Ред би се почувствувал морално задължен да предизвика Даренго на дуел. Със сигурност щеше да бъде застрелян, а дъщеря му нямаше да има никаква полза от това и положението ѝ не би се подобрило. *Няма изход от тази каша, а на всичкото отгоре е и много опасно, сякаш сме седнали на бъчва с динамит със запален фитил и пригответени детонатори* — каза си Нел отчаяно.

Успя някак си да се сбогува и да си тръгне, облекчена, че Даренго не предприе нищо да я задържи. Не знаеше, разбира се, че Де Навар я бе разгадал като отворена книга и искаше да я отпрати колкото се може по-бързо у дома, за да може тя да разкаже всичко на Ред, ако той е още жив, и по този начин да го изкара от скривалището му. *Така отношенията в „Крайт на дъгата“ най-сетне ще си дойдат на мястото* — реши комарджията.

Когато видя как актрисата се качва на коня си и тревожно поглежда към прозореца, Даренго предизвикателно захвърли сомбрерото си на масата, разкопча колана с кобура и го остави на един стол. След това придърпа жена си в прегръдките си и я обърна с гръб към прозореца, за да не види Нел лицето на Джослин, което жадно се повдигна към целувката му. След онази нощ, когато го попита за бутилката мескал, тя престана да му оказва съпротива, което го остави с надеждата, че тя най-после е повярвала в невинността му и че наистина го обича. Ръцете ѝ, допрени до широките му гърди, сега бавно тръгнаха нагоре, за да го прегърнат през врата, а Даренго бързо изтегли фуркетите и разпусна косата ѝ, което попречи на Нел да види как тя го притегля към себе си. След това той се наведе и силно притисна устните си до нейните, но жена му щеше доста да се изненада, ако бе видяла широко отворените му очи, с които той тайно гледаше през прозореца и наблюдаваше шокираното лице на актрисата. Ами ако не разкаже нищо на Ред за незавидната съдба на дъщеря му, защото се страхува за живота му? Предизвикан от тази мисъл, Де Навар разкъса с едно рязко движение блузата на жена си, което я накара да затаи дъх от неочакваната му грубост. Той доволно установи, че Нел е пребледняла и не иска да гледа повече, а пришпори коня си и препусна към града, сякаш я гонеха всички дяволи от Ада.

Даренго се надяваше, че Ред силно ще се уплаши. *Пада му се, дори само защото е направил такова проклето завецание и е вкарал дъщеря си в толкова тежко положение!* — каза си той. При други обстоятелства, Джослин можеше сериозно да пострада. Всеки път, когато се сецаше, как някой би могъл да злоупотреби със ситуацията и дори да убие девойката, Даренго се разтреперваше от яд. При мисълта, че жена му лежи в леглото на Уили, или още по-лошо — в гроба, той направо побесняваше.

Първоначално нямаше намерение да се мъчи да разгадае загадката в „Краят на дъгата“, тъй като смяташе, че ако се остави да действа разбойникът, извършил престъпленията, сам ще се заплете в мрежата. Но след това разбра, че сватбата му с Джослин ги е изложила на голяма опасност и макар да беше убеден, че ще се справи с всеки противник, все пак се притесняваше за сигурността на жена си. Ето защо през изтеклите месеци бе започнал тайно, но много обстойно да разследва всичко, което се бе случило в „Краят на дъгата“. Сега имаше

що-годе точна представа за събитията. Без отговор остана само въпросът, защо Ред е наливал още повече масло в огъня. *Няма значение дали е го е направил заради угризения на съвестта или от глупост, ще отговаря за това, че е използвал нищо не подозиращата си дъщеря като пушечно месо!* — реши Даренго разярен. Но колкото и да проклинаше стария си съдружник, видя се принуден същевременно да му е благодарен до гроб. Ако бащата не бе толкова глупав, сега той нямаше да прегръща дъщерята, която притежаваше за него по-голяма стойност от всичкото злато на земята!

Сиймъс О'Рурк остана дълбоко потресен от разказа на Нел. Глезенът му най-последно бе зараснал и той понечи моментално да препусне към „Краят на дъгата“, за да застреля Даренго и да избави дъщеря си от лапите на този разбойник. Актрисата обаче уплашено му напомни какво би могло да се случи, ако планът му се провали. Вместо Де Навар, самият Ред може да легне в гроба и да гледа отдолу, как расте тревата. В такъв случай Джослин никога не би могла да избяга от мъжа си, а и сигурно ще трябва да понесе строги наказания вместо баща си.

— Без глупавия ти първоначален план, изобщо нямаше да се стигне до тук! — вайкаше се Нел, която се опасяваше както за Ред, така и за дъщеря му. — Ще попаднеш от трън, та на глог, ако пак извършиш някоя прибързана глупост! Трябва да обмислиш всичко много точно, скъпи! Опитай се поне веднъж да бъдеш разумен! Не можеш да се мериш с Даренго в стрелбата, знаеш го много добре! Мислиш ли, че ще помогнеш на горкото дете, ако се оставиш да те застреля? Слушай какво ти казвам. От това няма да има никаква полза. Ще накараш Джослин само да страда още повече. Няма да е разумно и ако се добереш скришом до мината и се опиташ да отвлечеш дъщеря си. И да успееш и да не успееш — той си остава нейн съпруг и законът е на негова страна. Може да я принуди да се върне при него. Макар и сега да сме сигурни, че той е виновника, нямаме нито едно доказателство, което да предадем на шерифа, за да арестува Даренго и да го изправи пред съда. Дори нямаме нещо да му предложим в замяна, че да пусне Джослин и да се съгласи на развод. Само така тя ще се

отърве завинаги от него. Да не би да си мислиш, че не е заключил отдавна твоя дял от „Краят на дъгата“ в касата си?

— Мили Боже, Нели! Ти вярваш, че проклетата мина изобщо ме интересува? — извика Ред наскърбен. — Тревожа се за детето си, по дяволите моя дял! Та нали той е виновен за всичко, което си случи. Господи, вкарах Джослин в тази бъркотия и да става каквото ще, ще я измъкна от там! Помни ми думата! А този проклет кучи син Даренго, ще си плати за всичко, дори това да е последното нещо, което ще свърша на този свят, кълна се!

— Аз съм изцяло с теб, Ред, нали знаеш! — подкрепи го актрисата. — Но нека изчакаме още малко и да обмислим всичко от край до край. Когато дойде моментът, ще действваме бързо и ще използваме възможността!

Но старият златотърсач не искаше да чуе и дума за изчакване. Колкото и да му се караше Нел, и макар че първият му план грозно се бе провалил, сега изведнъж му хрумна гениална идея. Този път усещаше, че планът му е абсолютно сигурен и че нищо не може да се обърка.

Най-после бяха разчистени и отломките от последната галерия, която се намиреше в центъра на мината; Джослин и Даренго внимателно оглеждаха всяка педя, както бяха сторили и с другите шахти и тунели, и търсеха следи от трупа на Ред. Де Навар бе сигурен, че няма да намерят нещо, а жена му от сърце се надяваше да не намерят нещо. Вече почти бяха привършили разглеждането, когато внезапно от тъмнината се протегнаха две ръце в черни ръкави, хванаха Джослин през кръста и я дръпнаха от Даренго. Тя инстинктивно извика и зарита. При неочакваните ужасени викове на жена си Де Навар се обърна с изненадваща бързина и веднага посегна към револвера, който, само че не успя да изтегли, защото в гърба му се забодеше студеното дуло на пистолет.

— Не бих го направил на твое място — чу той спокойния и зловец глас на Уили да шепне в ухото му и веднага се изпъна като струна от напрежение. — Горещите ръцете! Вдигай ги, по дяволите! Да, точно така. А сега ще пуснеш съвсем бавно лявата си ръка, внимателно! Бавно! Нали не искаш да се наложи да стрелям по теб?

Не, не мога да си го представя. И сега ще откопчаеш кобура и ще го хвърлиш на земята. Хайде, действуйвай, кучи сине!

Дулото на деринджъра в ръката на Гришъм принуди Даренго да се подчини на заповедите. В мъждукащата светлина на лампата видя преbledнялото лице на жена си, която бе хваната от Виктория и която явно много се бе уплашила. Вдовицата държеше револвера на Форбс в ръка. Джослин забеляза, че Уили е насочил пистолет към мъжа ѝ и се отказа от всякакъв опит за бягство, застина на място и не знаеше какво да прави; във внезапно настъпилата тишина се чуваше само откъслечното ѝ дишане. Де Навар направи ядосана гримаса като разбра в каква неочаквана и опасна ситуация са попаднали. Смяташе, че е пресметнал всичко съвсем точно. *Възможно ли е да съм сбъркал някъде и да съм направил смъртоносна грешка?* При тази мисъл той силно се разтревожи и си наложи да остане спокоен, да не прави резки движения и да следва нарежданията на противника си.

— А сега ела насам, Даренго! — заповяда Гришъм и показа с пистолета си къде да застане — с гръб към стената на галерията, че да няма накъде да избяга. И понеже не знаеше какви са намеренията на Виктория и Уили, Де Навар безмълвно се подчини от страх за жена си. В това време другият мъж изрита кобура му настрана и застана до двете жени.

— Уили, какво означава всичко това? — попита Джослин с остър глас, сякаш се опасяваше, че вече знае отговора на въпроса си. *Гришъм и вдовицата са виновни за всичко, от самото начало те са в комбина. Извършили са всички престъпления в „Краят на дъгата“ и сега искат по този ужасен начин да се отърват и от последните двама нежелани партньори.* — Какво по дяволите става тук?

— Разобличавам Даренго като саботьор и убиец — похвали се Уили нахално, а на лицето му се изписа самодоволна и надменна усмивка. — Това би трябвало да те радва, Джослин, защото в списъка на престъпленията му влизат и твоето изнасилване и принудителният ви брак. Обещавам ти, че ще си плати за всичко!

Виктория внезапно я стисна още по-силно и младата жена разбра, че в действителност зад всичко това се крие нещо съвсем друго, а не тези обвинения. И наистина беше така. Вдовицата упорито си втълпяваше, че няма защо да се притеснява и да се чувства виновна, но езикът на тялото ѝ ясно показваше, че изпитва огромни

съмнения в собствените си действия. Макар и да не го знаеше тогава, Даренго се бе натрапил на манастирската послушничка още преди да им сложи лауданум в коняка на вечерята в Телър Хауз. Предишната вечер бяха вечеряли с Ред и Нел и те ѝ бяха разказали всичко. След това четиримата — Ред, Нел, Уили и Виктория — скроиха план как да разобличат Даренго като мерзавец и да освободят Джослин от лапите му. Естествено, вдовицата не бе споменала нито дума за собствения си принос към цялата история.

Гришъм и метресата му бяха просто зашеметени, когато Ред се появи с Нел в къщата на госпожа Хютън на Кейзи Стрийт. Никой не предполагаше, че Ред е все още жив; и двамата го смятаха за мъртъв от месеци насам, погребан под купища камънак в „Краят на дъгата“. В началото „възкресението от гроба“ ги изненада по различни причини, но след време те се свързеха, а Ред от своя страна обикаляше като разярен бик из хола на Виктория и ругаеше Даренго като предател. Обсипваше го с какви ли не клетви и настояваше да го хванат в клопка, за да го обезвредят веднъж завинаги. Всички се съгласиха с идеята на Сиймъс и на другия ден тръгнаха към „Краят на дъгата“, за да издебнат Де Навар и Джослин.

След като видяха как младата двойка влиза в недрата на златната мина, четиримата съзаклятници се захванаха да изпълнят плана на стария О’Рурк. Минаха през тунела, през който бе влязъл Ред в онази нощ, когато бе запечатал мината с експлозията. Внимаваха работниците да не ги видят и претърсиха всички галерии докато намерят Джослин и Даренго. И тъй като бяха четирима срещу двама, решиха атаката да се води от Виктория и Уили, смятайки, че Джослин ще усложни нещата, когато види, че баща ѝ е още жив. Вероятно шокът ще бъде толкова голям за младата жена, че тя ще изпадне в безсъзнание; ето защо Ред и Нел се скриха и пазеха гърба на другите и щяха неприятно да изненадат Де Навар, ако той се опита да се измъкне от неудобното положение.

Както беше уговорено, Гришъм извади сега два документа, които бяха написали предишната вечер, от вътрешния си джоб и ги хвърли в краката на Даренго, заедно с перодръжка и мастило.

— Вдигни ги — нареди Уили хладно и насочи пистолета си към гърдите на съдружника си. — Подпиши се и на двете места. Няма нужда да си хабиш времето и да ги четеш. Едното е самопризнанието

ти, че си извършил саботажите в „Крайт на дъгата“ и че си убил Форбс, а другото е декларация, с която се отказваш от дела си и от всякакви претенции за златната мина.

Джослин бе направо ужасена, сърцето ѝ биеше като лудо. Сега вече не се съмняваше, че Гришъм иска да ги убие, веднага щом мъжът ѝ изпълни нареждането. Това не бива да стане! Веднъж вече животът ѝ се обърка от няколко листа хартия. *Няма да допусна да ме вкарат отново в ролята на беззащитна жертва!* — реши девойката, събра целия си кураж и настъпи с всички сили вдовицата, докато с една ръка се протегна да избие деринджъра от ръката на любовника ѝ. В следващия момент Уили успя да вдигне отново пистолета си, но за голям ужас на Ред, Нел и Гришъм, Даренго се оказа пъргав като дива котка и скочи към кобура си, откъдето измъкна собствения си револвер. Когато двамата мъже се изправиха един срещу друг, готови да се застрелят, те видяха как Джослин и Виктория се бият като две вулгарни уличници за стария пищов на Форбс.

Сега бившата монахиня осъзна какъв демон бе завладял мъжа ѝ онзи ден, когато се бе сбил с Уили в кухнята. Никога през живота си момичето не бе изпитвало такава варварска и необузdana ярост, както сега. Със зъби и нокти се нахвърли върху вдовицата и ентузиазмът ѝ изненада дори и Даренго. Сякаш всичко натрупано срещу Виктория сега се изливаше като водопад. Беше като полудяла, хвана съперничката си за косата и отскубна цял кичур, издраска с нокти лицето ѝ, без да усети, че и Виктория се отплаща със същото. От устата на младата жена се изляха всички проклетия, които бе чула от Даренго, тя зашлеви няколко шамара на другата жена и насини окото ѝ с юмруци, докато вдовицата пищеше като разярена котка, която някой дърпа за опашката.

Никой не посмя да се намеси, дори и Даренго. Двете жени се дращеа, хапеха и ритяха, търкаляха се по земята и се удряха безпощадно. Всички присъстващи се опасяваха да не би някой от зрителите или някоя от двете дами да пострада от изстрел, защото по време на боя револверът на Форбс гръмна няколко пъти и куршумите летяха на всички посоки из тясната галерия.

— Това беше третият — промърмори Уили сякаш си говореха като приятели, когато револверът гръмна за трети път. Все пак той не свали пистолета, а продължи да се цели в партньора си.

— Остават още три и барабанът ще е празен — отвърна Даренго също така спокойно, но и той не отдръпна револвера си „Смит & Уесън“, модел „Америкън“. — Обзалагам се на една златна бучка на стойност десет долара, че Джоси ще спечели! — провикна се той предизвикателно.

Уили пребледня и се разтрепери.

— По дяволите, Даренго! — изсъска той ядовито. — Не ми го побира умът, как си успял да останеш жив до днес! Трябвало е някой още много отдавна да ти пръсне черепа и да направи голяма услуга на целия свят!

— Може би, но не ти ще си този, драги ми Уили! Това беше четвъртият.

Двете жени продължаваха ожесточено да се бият, макар и силите им бързо да ги напуснаха, дишаха вече по-тежко, а полите им не се размахваха вече така диво. Окоето на Виктория се бе подуло и стана черно, издрасканата ѝ буза кървеше, един ръкав на костюма за езда бе отпран, а долната ѝ устна бе разцепена. Джослин бе малко по-добре, но не съществено. Беше спечелила надмощие и седна върху противничката си; вдовицата бе затруднена от тясната си пола и не можеше да се надигне. По-младата дишаше тежко, но хвана китката на Виктория и започна да я удря с всичка сила в земята, докато накрая метресата на Уили изпусна револвера на покойния си съпруг и я изгледа с омраза в очите. В последния момент оръжието гръмна още два пъти. Джослин го грабна, изправи се олюлявайки се и вдигна и победената нагоре. Оказа се достатъчно разумна да остави вдовицата между себе си и Уили.

— По дяволите, Виктория! Не се предавай! Откъсни се! — извика Гришъм. — Няма вече патрони!

— Вярно ли е? — попита Джослин уморено мъжа си. И след като той потвърди, а Виктория с последни сили се опита да се дръпне, девойката каза: — В такъв случай май ще трябва да я халосам с револвера по главата. — И без никакви угризения на съвестта, стовари тежката дръжка на оръжието върху черепа на противничката си. Издърпа безчувственото ѝ тяло до Даренго, който явно много се гордееше с победата на жена си. Въпреки всичко, той нито за секунда не свали погледа си от Уили. Джослин пусна безжизнената Виктория в краката му и застана зад него.

— Хвърли пистолета, Уили! — заповяда тихо Де Навар. — Или искаш жена ми да довърши започнатото дело?

— За Бога, проклети кучи сине! — изрева в този момент Ред и изскочи с двуцевка в ръка от скривалището си зад една голяма скала, където вече не го сдържаше. — Няма да можеш да ми втълпиш, че така си побъркал бедната ми дъщеря, че тя да извърши убийство заради тебе, мръсно!

— Та-та-татко? — извика Джослин стреснато и погледна така шокирано, че не можеше да мръдне. — Татко?

— Тъй, тъй! Чудих се вече кога ли ще се появиш на сцената, стари ми Ред! — промърмори Даренго провлачено и спокойно. — Стой, Джоси, остани за момент на мястото си! Моля те, гледай да не изпаднеш точно сега в безсъзнание! Заети са ми ръцете.

— Не го слушай, дъще! — продължаваше да реве бащата. Гледката, която представляваше дъщеря му — с широко отворени очи, които бавно се пълнеха с болка, го влудяваше. — Ела при мен, детето ми! Той няма да посмее да изпусне Уили и мен от очи!

— Прав е, *querida*. Не слушай мен, а него! — просъска Де Навар тихо, с изпълнен с тъга глас. — Послушай мъжа, който те използва като залог в цялата тази долна игра!

Джослин естествено се зарадва, че баща ѝ е още жив, но радостта ѝ помръкна от думите на Даренго. Отново се сети за ужасното му завещание и разбра, че той действително я е използвал. Допуснал е да го смята за мъртъв, а той в това време е сплитал интриги срещу Де Навар. Зашеметена и объркана, девойката остана на мястото си. Щом баща ѝ е подозирал мъжа ѝ за саботажа и убийството, защо тогава не е предотвратил сватбата?

— Джоси... — прошепна Ред потресен, когато тя не помръдна и не каза нищо. — Джоси, дете мое... — гласът му замря, очите му се навлажниха и той разбра, че и този план плачевно се е провалил. Това още повече засили яда му срещу Даренго.

— Нел! — извика Де Навар и разкъса тишината. — Знам, че си тук. Можеш спокойно да излезеш и да се присъединиш към семейното тържество. Няма смисъл да се криеш в някоя скална пукнатина, тук ще ти е по-удобно! Аха, ето те и теб! — рече той, когато актрисата се появи и застана до Ред. — Заслужаваш комплименти, Нел. Изигра прекрасно ролята си, най-доброто актьорско постижение през цялата

ти кариера. И знаеш ли защо? Мисля, че Джослин наистина те смята за приятелка. — Очите му придобиха гневен блясък при мисълта, как Сиймъс и Нел бяха измамили девойката.

Актрисата се засрами ужасно от обидните думи на Даренго. Разтреперана тя прехапа устни и се подпря с ръка на рамото на Ред.

— Да те вземат дяволите, Даренго! От къде на къде си толкова самонадеян? Как смееш да ни отправяш упреци? — изръмжа най-старият съдружник. — Ти саботира мината, уби Форбс и причини повече зло на Джослин, отколкото всеки от нас!

— Аз да съм ѝ причинил зло? *Sangre de Cristo!* Ти си луд! Аз бях единствения, който не ѝ направи нищо и тя го знае отлично!

— Долен лъжец! — отвърна Ред разгорещено. — Ти я изнасили! Ти я изнасили и я принуди да се омъжи за теб, за да се докопаш с алчните си лапи до моя дял от „Крайт на дъгата“.

— Който, както искам да спомена по този случай, е заключен в касата ми! — вметна Де Навар подигравателно. Лицето му бе помръкнало от яд. — Наистина ли смяташе да прибереш всичко, Ред? *Твоят дял, моят дял и дъщеря си...*? Какъв ти беше планът? Искал си да ми измъкнеш подписано самопризнание, за да се съглася на развод и в замяна на това да ме пуснеш на свобода? Е, няма да получиш подписа ми под такъв смешен документ! Какво ще правиш сега, а, драги ми? Отговори ми! Какво смяташ да направиш?

— За мен е важна само дъщеря ми! — настоя Сиймъс и погледна умолително към Джослин, която все още отказваше да вдигне поглед. — В сравнение с нейното щастие и благополучие, „Крайт на дъгата“ изобщо не ме интересува. Ако я пуснеш, може да задържиш моя дял. По дяволите, вземи всичко, вземи и дяловете на Виктория и на Уили, само остави Виктория на мира! Ние всички ще ти преотстъпим мината, нали така, Уили?

Вдовицата се размърда точно в този момент и видя любимия си да кима.

— Уили! — извика тя учудено и разтърси глава, за да проясни мозъка си, след което опита да се надигне.

— Стой и не мърдай, интригантна уличнице! Ще останеш да лежиш на земята, докато уредим всичко това по мой вкус! — прогърмя Даренго и я натисна с ботуш. След това отново се обърна към Ред: — Я да видим сега, дали съм разбрал правилно? Ако се съглася на развод и

ако пусна Виктория невредима, ще ми припишете златната мина и аз ще съм единствения собственик, така ли?

— Да — отговори Ред вече по-спокойно, тъй като смяташе, че предложението му ще бъде прието. Скоро дъщеря му щеше да се отърве от натрапения съпруг.

— Наистина много щедро предложение, Сиймъс! — Даренго за миг се ухили цинично, но усмивката веднага изчезна и лицето му остана сериозно. — Но аз не искам проклетия ти дял! Не искам дела на Уили! По дяволите! Дори не искам дела на Виктория, никога не съм го искал! Винаги съм желал само това, което си е мое, в това число и Джослин. Ако трябва и без твоята благословия, Ред! Тя е моя жена и ако това не ти харесва, толкова по-зле, но тя ще остане моя жена, докато смъртта ни раздели. Така сме си дали дума пред Бога!

Зад гърба му Джослин дълбоко си пое дъх. Бе объркана и не смееше да повярва на ушите си, сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Да, той наистина я обича! Защо иначе ще се отказва от „Краят на дъгата“? Внезапно установи, че Даренго е млъкнал и чака притихнал. Не виждаше лицето ѝ, не знаеше, дали тя го е разбрала. Бе толкова горд и арогантен, но въпреки всичко разкри сърцето си, и то пред хора, които го подозираха в най-страшни престъпления. Всички чакаха да го видят унижен и прогонен! Очите на младата жена блеснаха упорито и тя обгърна кръста на мъжа си с ръце и облегна глава на гърба му. Сърцето ѝ преливаше от любов. Усети как от докосването ѝ напрежението му се изпарява. Лявата му ръка се докосна бавно до пръстите ѝ и ги хвана, сякаш никога нямаше да ги пусне.

Ред изохка от изненада. Разбра, че е най-големият глупак на света и мрачно и безпомощно се изкашля:

— Така значи, а...?

— Да, точно така! — отговори Де Навар спокойно. — Аз съм католикът, забрави ли? Не трябваше да пишеш това проклето завещание, ако не си искал да я дадеш на мен!

— Да... Е, май всички ние... може би... може би сме се лъгали... Направили сме грешка... като сме те смятали за разбойника...

— Честито! Съвсем правилно си го разбрал, безмозъчен глупако! Но това е май *единственото*, което си разбрал, проклет да си! — изръмжа Даренго.

— По дяволите, Де Навар! Ако не си извършил саботажите и не си блъснал Форбс в шахтата, кой тогава го е сторил?

— Какво става, Виктория? Да не би да искаш да си тръгваш? Но празненството още не е свършило! — Даренго натисна вдовицата с крак на земята. — Не бягай! Сега започва да става интересно. Не искаш ли да чуеш? Става дума за един упорит мъж на име Форбс, голям инат, който не се вслушваше в ничии съвети и затова вложи парите си в неодоходни сделки и пропиля цялото си състояние...

— Какво? — извикаха Уили и Ред в един глас.

— Да, Форбс бе фалирал, нямаше пукнат цент. Проверих го. Проверих и някои други неща — усмихна се Даренго. — Знаете ли, много е интересно, какво можеш да научиш за хората, ако малко се поровиш тук-там. Форбс имаше влечение към пари и власт и много обичаше да прави впечатление, ето защо не искаше да се разбере, че е фалирал. Когато чу, че евентуално ще открием богата жилка, реши да забогатее отново. Саботира „Краят на дъгата“, за да предизвика скъпо струващо забавяне. Искаше на нас да ни омръзне и да ни свършат парите да плащаме сметките и да му продадем дяловете си. А междувременно бе разбрал, че Виктория е сменила брачното ложе с леглото на Уили. И понеже не обичаше да го смятат за глупак, започна да крои план как да убие Гришъм, но да изглежда така, сякаш жена му е извършила престъплението при кавга между любовници.

— Форбс... Форбс е искал да ме очисти? — Уили беше ужасен. — Но аз мислех, че... тоест...

— Ти вярваше, че той ти има доверие. Мислеше, че аз или Ред сме го убили, когато го намери мъртъв в блатото онази нощ. Дошъл си в „Краят на дъгата“, защото Форбс ти бе пратил бележка, че е разбрал, кой е извършил саботажите. Между другото, трябваше да изгориш посланието му, а не да го оставяш в бюрото си, което се отваря съвсем лесно с малко ножче. И понеже си предполагал, че Ред и аз знаем за аферата ти с Виктория си се уплашил, да не би да те обвинят за смъртта на ревнивия съпруг. Веднага си препуснал към града и си платил на едно от момичетата в „Мухата“ да ти даде алиби за тази нощ... Като ги почерпиш достатъчно, тези девойки всичко ти разказват.

Не си знаел обаче, че Форбс, който е бил пиян, почти е прерязал въжетото на подемния кош. Несъмнено е искал да те прати с него в Ада,

но е изгубил равновесие и е паднал в шахтата. На другата сутрин Новак е сменил въжето; кошът е трябвал на работниците, за да извадят трупа на загиналия. И понеже кошът не е имал нищо общо със злополуката, Новак не е направил връзка между смъртта на Форбс и прерязаното въже. След като обаче намерих бележката на покойния ни съдружник в бюрото ти, веднага всичко ми се изясни. Освен това огледах внимателно блатото и намерих чифт обеци на Виктория. Доколкото знам, тя никога не е слизала в мината. Очевидно Форбс ги е носил със себе си, за да ги остави като следа на местопрестъплението, след като те убие. Беше наистина дяволски измислен план, признавам, защото ако бе успял, ти щеше да си мъртъв, а Виктория обесена за убийство.

Но вместо това загина самият Форбс, а Виктория разбра, че не е богата вдовица, и трябва да се радва, ако не се наложи да продаде къщата си на Кейзи Стрийт, за да изплати дълговете на мъжа си. За да залъже кредиторите, тя продаде колекцията от произведения на изкуството, която покойният, но необичан съпруг бе натрупал. Ти, Уили, от време на време се показваше като щедър джентълмен и така тя успя да се справи някак си. Какви ли са били мъките ти, драга ми Виктория, когато е трябвало да пестиш и да преправяш старите си рокли? Разбира се, ти си знаела за саботажите, извършени от Форбс. Сигурно се е изпуснал пред теб в пияно състояние, може би се е хвалил дори и с богатата жилка, до която е искал да се добере единствено той...? Няма значение! След кончината му, ти си била отчаяна и си решила да продължиш смелия му план, но за разлика от мъжа си, ти нямаш никаква представа за работните процеси. А и двамата идиоти, които си наела за черната работа, също не са знаели какво да правят. Не, не, не си прави труда да отричаш, скъпа! В момента и двамата седят вързани в килера на кръчмата ми. Бяха наистина много ядосани, че последния път не си им платила и когато чух глупавите им оплаквания на висок глас, аз директно ги запитах какво е трябвало да извършат. Жалко само, че ме сметнаха за много по-пиян, отколкото бях в действителност.

Както и да е, това е причината, схемата на саботажите да се промени така рязко след смъртта на Форбс. Това много ни обърка. Винаги сме смятали, че разбойникът е бил само един. И тогава ти, Ред, реши да хвърлиш залога си на масата! Не си знаел какво става и на

кого можеш да се довериш, но си бил убеден, че скоро ще открием богата жилка. И затова си решил да взривиш мината и по този начин да я запечаташ, за да не може никой да копае, докато не се разбере кой е саботьора. Освен това си разбрал, че дъщеря ти иска да стане монахиня и понеже не си бил съгласен, си измислил как с един куршум да убиеш два заека. Убедил си Патрик да напише това шантаво завещание, с което да принудиш дъщеря си да поживее известно време в истинския свят, преди съвсем да се откаже от него.

О, сигурен съм, че си смятал, че нищо няма да ѝ се случи. Мъртва, тя не би имала никаква стойност за този, който иска да изиграе другите. Тя трябваше да остане жива, поне докато се омъжи и загуби девствеността си. Несъмнено си мислил, че ще предотвратиш сватбата, защото си разчитал, че тя трябва да бъде обявена предварително. Освен това си се надявал, че нито Уили, нито аз ще бъдем така глупави и долни да я злепоставим, за да я принудим да се омъжи за един от нас. Та тя бе почти станала монахиня, това е трябвало да изиграе важна роля пред мен, а може би и пред Уили. А и ние не я познавахме и не знаехме на какво е способна, ако някой опита нещо против волята ѝ. Може би щеше да бъде така потресена, че да се откаже от наследството и да се върне в манастира. Кой знае? Ами ако се разприказва и разкаже цялата мръсна история пред олтара? Че дава съгласието си не по собствена воля? Свещеникът в такъв случай нямаше да се съгласи да извърши обряда. По дяволите! Та тя можеше така да се ядоса, че да ни предаде на шерифа! И ти си сметнал, че Уили и аз няма да се изложим на тези рискове. Преоблякъл си се в онзи смешен костюм и си решил, че ако я следиш отблизо, ще я предпазиш от всяко зло. Но къде по дяволите беше онази вечер, когато Виктория ни покани в Телър Хауз? Тя така ревнуваше от Джослин и се страхуваше да не загуби любимия си Уили, че изсипа лауданум в коняка. И след като Джоси и аз изпаднахме в несвят, тя накара ония глупаци да ни качат в една хотелска стая и да ни сложат в едно легло. Къде беше тогава, а, Ред?

— Какво? — извикаха Ред и Уили едновременно.

— Така беше, нали Виктория? Естествено, аз още на другата сутрин се ожених за Джослин и отец Фланегън се съгласи да не обявява брака ни, понеже разбра какви са обстоятелствата. Не си предположил такъв развой на събитията, нали, Ред? Не си предполагал

и друго. Например, че манастирът ще бъде закрит и Джоси няма да може да се върне. Не си се сетил, че аз мога да се усъмня в твоята смърт. До скоро смятах теб за виновника... А ти, скъпа Виктория... ти си смятала, че ми причиняваш голямо зло, понеже все повтарях как не искам да се женя. Но всъщност ми направи най-голямата услуга в живота. Предполагам, че би трябвало да съм ти благодарен за това, макар и всичко да се случи по такъв мръсен начин. Е, Ред, къде беше онази нощ? Признавам си открито, че очаквах да те видя на другата сутрин в Телър Хауз. Представяш ли си колко се учудих, когато ти не се появи?

— Виж какво, приятелю. Всичко стана така. В деня, в който дъщеря ми и ти пострадахте в „Краят на дъгата“, аз ви наблюдавах и видях как я изнасяш от мината. Реших... предположих най-страшното и хукнах надолу по хълма, за да си отмъстя за това, което мислех, че си сторил, но се спънах и си счупих проклетия глезен! — призна Сиймъс плачевно и поклати тъжно глава. — Това също не го бях предвидил.

— Да, това бе последната липсваща частица и сега картинката е пълна, макар и да изглежда доста безсмислена, но поне можем да я разберем! — Най-сетне Даренго махна крака си от Виктория и върна револвера в кобура.

— Джоси... — бащата захвърли пушката настрана и протегна умолително ръце към дъщеря си. — Ще можеш ли някой ден да простиш на глупавия си стар татко?

— Ах, татко! Разбира се! — Момичето се разплака от радост и изтича в прегръдките му. Все още не можеше съвсем да повярва, че той е жив и здрав.

— Джоси, Джоси, детето ми... — прошепна Ред. — Колко те обичам! Така съжалявам за това глупаво завещание! Обърках целия ти живот! Какво да направя, за да ми простиш? Ще ми простиш ли изобщо?

През рамото му Джослин видя Нел, която стоеше настрана и не се бе намесила досега, но очите ѝ бяха пълни със сълзи. *Въпреки всичко тя искаше да сме приятелки.* Девойката разбра какво трябва да отговори на баща си. Искаше всички да са щастливи като нея. Майка ѝ Блуинз бе умряла преди дванадесет години. Нел нямаше други близки, освен Ред. Неволно момичето си спомни с каква тъга актрисата бе споменала, че няма деца.

— Можеш да направиш от Нел почтена дама, татко — каза дъщерята. Усмихна се на Нел и протегна ръка, за да я придърпа към себе си и баща си. — А освен това, явно имаш нужда от някого, който да те пази, и то завинаги!

В това време Уили прибра най-после деринджъра и се приближи до Даренго, който наблюдаваше трогателната сцена между баща и дъщеря.

— Сега разбирам с какво те ядосах тогава в кухнята — проговори Гришъм малко сковано, но все пак пръв направи крачка да възстанови бившето приятелство. — Прости ми! Обидих Джослин, тогава още не знаех, че сте мъж и жена... Всъщност не съм я искал, повярвай ми, както и ти не искаше Виктория. — Гришъм погледна нетърпеливо жената, която все още лежеше в краката на Даренго. — Стани, Виктория! — заповяда той. — Първо ще насиня хубавото ти задниче, а после ще те откарам направо при мировия съдия. Сама доказва, че си по-буйна, отколкото трябва и имаш нужда от по-твърда ръка!

— Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че ще се *ожениш* за мен? — вдовицата го погледна недоверчиво и се уплаши, да не би да си прави някаква грозна шега. — Но... но, Уили... ти никога не си ми казал, че ме искаш за съпруга!

— Скъпа, смятах, че си разбрала, че нямам намерение да живея от богатството на покойния ти съпруг! Та аз съм мъж! Ето защо, май изобщо не съжалявам, че нямаш пукнат цент!

— Богородице! Господи! — извика Ред внезапно. След като бе оставил дъщеря си в прегръдките на любящия съпруг и се бе приближил до стената на галерията. Някакъв матов блясък, там, където се бе забил едни от куршумите от револвера на Форбс, бе привлякъл вниманието му. — Виктория не е бедна, момчето ми! Никой от нас не е беден! Ако не се лъжа, всички ние сме богати! Ужасно богати даже! Това е голямата жилка, ви казвам! *Голямата жилка!*

— Да, наистина — промърмори Даренго, но за разлика от всички, той погледна Джослин и очите му бяха красноречиви. — От тук погледнато бих казал, че това е чисто злато!

**ЕПИЛОГ
НА КРАЯ НА ДЪГАТА**

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Грегъри Гълч, Колорадо, 1881 г.

Има различни начини да служим на Бога, Джослин — бе казала веднъж преподобната майка Мария, а няколко месеца по-късно бе допълнила: „Видя ли, дъще, Бог и на теб ти отреди задача. Той, който вижда всичко, знае, че има нужда от теб, тук в Сентръл Сити, но не като монахиня, а като жената, която ще внесе светлина в тъмнината на Даренго де Навар и която ще даде покрив на бездомните. Ти извърши тези неща и Бог те благослови“.

Така е наистина — си мислеше Джослин, застанала на балкона пред спалнята в къщата на Кейзи Стрийт, зареяна в мечти. Беше се загледала в червената тухлена сграда в центъра на Грегъри Гълч — манастира на урсублинките, подслон за вдовици и сираци. Към небето се издигаше висока камбанария. От мястото си чуваше как Даренго разговаря с децата — Чиско, тригодишните близнаци Блаз и Блуинз, Раул, който беше на година и половина, и малкия Сиймъс, чийто принос към разговора се състоеше предимно от радостни писъци.

Сутринта бе валяло и когато сега погледна прекрасната дъга над върховете, Джослин чу как малките молят баща си да им разкаже приказката, която дядо им разказваше често — една стара ирландска легенда за духове и гърне злато на края на дъгата. Младата жена безмълвно се засмя като чу версията на мъжа си — в нея духовете по потаен начин се бяха превърнали в разнородна тълпа златотърсачи, а гърнето злато бе станало богата жилка в някоя мина. Странно защо, един от мъжете, разбойник и комарджия и явно малко побъркан, яхна коня си и потегли нанякъде с един ангел с огненочервена коса и забрави за всички съкровища, докато ангелът нежно му напомни, че с тези пари би могло да се построи хубав манастир с камбана от чисто злато в камбанарията, за да намерят там подслон всички страдалци. И понеже Господ бе чул молитвите му, симпатичният разбойник веднага се съгласи...

След малко Джослин разбра по дрънченето на сребърните мексикански шпори, че Даренго е влязъл в къщата и е дошъл при нея

на балкона. Той я прегърна през кръста и устните му се долепиха до шията ѝ. Тя радостно потръпна.

— Обичам те! — прошепна той дрезгаво и нежно. — Обичам те, *mi vida, mi alma*^[1]. Колко те обичам, Джоси!

— И аз те обичам, Даренго, от сърце и душа те обичам, макар че обърка малко приказката, която разказа на децата.

— Какво съм объркал, *querida*? Кажу!

— Не, всичко си беше както трябва — отвърна тя и потисна смеха си, когато той бавно, но решително я обърна към себе си и започна да целува очите, нослето и устните ѝ. — Обърка само някои подробности, това е.

— Така ли? — Ръцете му изтеглиха един фуркет от косата ѝ, после втори и още един и накрая тежката ѝ грива се разпиля между пръстите му, докато той продължаваше да я целува все по-настойчиво и раздели устните ѝ с език. — И какво по-точно сбърках? — промълви той след дълга целувка.

— Ами... как да ти кажа... не знам ти какво мислиш — прошепна Джослин, когато той я вдигна на ръце и я занесе до леглото. — Но според мен на края на всяка дъга няма гърне злато, а късче от Рая.

Даренго внимателно я положи да легне и се замисли за момент. След това въздъхна дълбоко от любов и страст, пое жена си в обятията си и призна, че е права.

[1] *mi vida, mi alma* (исп.) — любов моя, душа моя. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.